

ЛОРЪНС БЛОК

БИЛЕТ ЗА ОТВЪДНОТО

Част 10 от „Матю Скъдър“

Превод от английски: Евелина Пенева, 2014

chitanka.info

На Лин

*Нани, бебе, нани,
послушай, не плачи,
Бонапарт ще мине,
тихо, замълчи!*

*Той черен великан е
и яде деца.
Няма неизяден,
щом чул му е плача.*

*Както си препуска,
чуе ли да плаче тук дете,
мигом ще те схруска
като котка, сграбчила мишле!*

*Щом веднъж те сграбчи,
ще те удря — прас-прас!
Здрава кост не ще остави
и ще лапа — мляс-мляс!*

*Английс
ка приспивна
песен*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря за огромната помощ на Райтърс Рум, защото там бе извършена голяма част от подготвителната работа по тази книга, и на фондация Рагдейл, където тя бе написана. Благодаря също на Джордж Кабанас и Еди Лама, както и на Джак Хит и Пол Таф, които ме запознаха с братя Конг. И накрая — благодаря на Сара Елизабет Майлс, която се кълне, че е готова на всичко — на всичко! — за да види името си в книга.

ПЪРВА ГЛАВА

В последния четвъртък на март, някъде между десет и половина и единайсет сутринта, Франсин Кури каза на съпруга си, че излиза за малко, трябвало да напазарува.

— Вземи моята кола — предложил той. — Няма да излизам.

— Много е голяма — отклонила предложението му тя. — Когато съм с нея, имам чувството, че управлявам кораб.

— Както решиш — казал той.

Колите, неговият буик парк авеню и нейната тойота камри, били в гараж зад къщата им — сграда с открити греди в стил „Тюдор“, разположена на Колониал Роуд между Седемдесет и осма и Седемдесет и девета улица в бруклинския квартал Бей Ридж. Франсин запалила камрито, излязла на заден ход от гаража, затворила с дистанционното вратата и пак на заден ход стигнала до улицата. На първия червен светофар пъхнала касета с класическа музика в касетофона. Бетовен, един от късните квартети. У дома слушала джаз, любимата музика на Кенан, но когато шофирала, винаги си пускала класически композитори.

Франсин била красива жена, метър седемдесет и един висока, четирийсет и три килограма, с едър бюст, тънка талия, стройни бедра. Тъмната ѝ коса била лъскава и чуплива, сресана назад към тила. Тъмноока, с фин, леко извит надолу нос и големи, пълни устни.

На снимките винаги беше с плътно затворени устни. Както разбрах, имала възголеми горни резци и доста дълбока ухапка, заради която се притеснявала и гледала да не се засмива широко. На сватбените си снимки сияе от щастие, но все пак се усмихва със стиснати устни.

Кожата ѝ имала маслинен оттенък и потъмнявала с лекота на слънце. Вече била започнала да събира тен. Последната седмица на февруари двамата с Кенан прекарвали на плажа в Негрил, Ямайка. Искало ѝ се да потъмнее още, но Кенан я накарал да се пече по-малко и да използва слънцезащитен крем.

— Не е полезно за теб — казал ѝ той. — Прекалено тъмният тен не е привлекателен. Ако оставиш една синя слива дълго на слънце, тя става сушена слива.

— И какво толкова им харесваш на сините сливи? — поискала да знае тя.

— Зрели са и са сочни — бил отговорът на Кенан.

На половината път до следващата пресечка от къщата ѝ, горедолу по времето, когато стигнала ъгъла на Седемдесет и осма и Колониал, шофьорът на син микробус за доставки включил двигателя. Оставил я да удвои преднината си, после напуснал тротоара и я последвал.

Франсин завила надясно по Бей Ридж авеню, след това наляво по Четвърто авеню и поела на север. Когато стигнала до „Д’Агостино“ на ъгъла на Шейсет и трета улица, намалила и бавно насочила камрито към място за паркиране половин пресечка по-нататък.

Синият микробус за доставки подминал камрито, заобиколил и спрял до пожарен кран пред супермаркета.

* * *

Когато Франсин Кури е излязла от къщи, аз още съм закусвал.

Предишната вечер бях окъснял. Двамата с Илейн вечеряхме в един от евтините индийски ресторанти на Източна шеста улица, после гледахме новата постановка на „Майка Кураж“^[1] в обществения театър на Лафайет. Местата ни не бяха хубави и едва чувахме актьорите. Искаше ни се да си тръгнем още в антракта, но един от актьорите беше приятел на съседка на Илейн и трябваше да останем до края, за да се видим зад сцената и да го уверим колко е бил невероятен. Накрая го придружихме до един бар на ъгъла, който по непонятни причини беше претъпкан.

— Страхотно беше — обърнах се към Илейн, когато излязохме от бара. — Три часа не можах да му чуя гласа на сцената, а последният час не можах да му чуя гласа на масата. Чудно ми е има ли изобщо глас.

— Пиесата не беше три часа — уточни тя. — Може би два часа и половина.

— Сториха ми се като три.

— А на мен като пет — заяви тя. — Да се прибираме.

Отидохме у нея. Илейн ми направи кафе, а за себе си приготви чай. Погледахме Си Ен Ен половин час, по време на рекламите си приказвахме. После си легнахме. Час по-късно станах и се облякох в тъмното. Излизах от спалнята, когато ме попита къде отивам.

— Извинявай — казах. — Не исках да те събудя.

— Няма нищо. Безсъние ли те мъчи?

— Явно. Напрегнат съм. И аз не знам защо.

— Почети малко в дневната. Или си пусни телевизора, няма да ми пречи.

— Не — отклоних предложението, — изобщо не ме свърта. Мисля, че една разходка из града ще ми се отрази добре.

Апартаментът на Илейн е на Петдесет и първа, между Петдесет и първа и Петдесет и втора улица. Хотел „Нортуестърн“, в който живея, е на Петдесет и седма, между Осма и Девета. Навън беше доста студено и отначало се поколебах дали да не взема такси, но когато стигнах пресечката, вече не усещах студа.

Докато чаках на светофарите, зърнах между две високи сгради луната, която беше почти кръгла. Това обясняваше всичко. Предстоящото пълнолуние изпълваше нощта и караше кръвта ми да кипи. Искаше ми се да направя нещо, но не знаех какво.

Ако Мик Балу беше в града, може би щях да мина през любимия му бар и да проверя дали е там. Но той беше в чужбина, а баровете не бяха място за мен, особено в това неспокойно състояние. Прибрах се у дома, взех книга и някъде около четири загасих лампата, а после съм заспал.

Към десет сутринта бях във „Флейм“ зад ъгъла. Закусих леко и прочетох вестника, като прегледах най-вече местната криминална хроника и спортните страници. Страната излизаше от една криза, само за да влезе в друга, затова не обръщах много внимание на глобалната картина. Трябваше да започнем да затъваме здраво в калта, че да живне интересът ми към националните и международни проблеми. Иначе ми се струаха прекалено далечни, за да им обръщам внимание.

Бог ми беше свидетел, че разполагах с достатъчно време за всевъзможни новини, дори за обявите. Предходната седмица бях поработил три дни за „Рилайъбъл“, голяма детективска агенция с

офиси във Флатайрън Билдинг, след което не ми бяха възлагали друга задача, а от цяла вечност не бях работил по самостоятелна поръчка. Нямах да закъсам за пари, можех да си позволя да побездействам, пък и все намирах начин да оползотворя дните си, но с удоволствие бих поел някой нов случай. Снощното безпокойство не беше отшумяло с изгрева, още ме измъчваше. Кръвта ми кипеше едва доловимо и под кожата, там където човек не може да се почеше, чувствах някакъв гъдел.

* * *

Франсин Кури се задържала половин час в „Д’Агостино“ и напълнила пазарската количка с покупки. Платила в брой. Едно от момчетата помощници натоварило трите ѝ пазарски чанти отново в количката и я съпроводило на улицата, чак до мястото, където била паркирала.

Синият микробус за доставки все така стоял до пожарния кран. Задните му врати зеели, а на тротоара имало двама мъже. Единият държал бележник с твърда подложка, който и двамата разучавали съсредоточено. Франсин и помощникът ѝ минали покрай тях и те я стрелнали с поглед. Когато жената отворила багажника на камрито, мъжете вече се били качили отново в микробуса.

Момчето оставило торбите в багажника. Франсин му дала два долара, два пъти повече, отколкото му давали клиентите обикновено, да не говорим, че изненадващо често не получавал бакшиш. Кенан я научил да дава големи бакшиши, да бъде щедра, без да прекалява. „Можем да си позволим да бъдем щедри“, казвал ѝ той.

Момчето върнало количката в супермаркета. Франсин седнала зад волана, включила двигателя и се насочила на север по Четвърто авеню.

Синият микробус я последвал от разстояние.

Не знам точно по кой маршрут е стигнала от „Д’Агостино“ до магазина за вносни стоки на Атлантик авеню. Може да е пътувала по Четвърто авеню чак до Атлантик, а може и да е минала по магистрала Гоуанъс в Южен Бруклин. Маршрутът ѝ завинаги ще остане загадка, но това няма значение. В крайна сметка Франсин стигнала с камрито

до ъгъла на Атлантик авеню и улица Клинтън. Там, на югозападния ъгъл, има сирийски ресторант, който се казва „Алепо“, а на Атлантик до него има хранителен супермаркет, голям магазин за истински деликатеси на име „Арабски лакомства“. (Франсин никога не го наричала така. Като повечето хора, които пазарували там, и тя му викала „При Аюб“, по името на предишния собственик, който продал магазина преди десет години и се преместил в Сан Диего.)

Тя спряла камрито на паркинга от северната страна на „Атлантик“, почти срещу „Арабски лакомства“, само че от другата страна на улицата. Отишла до ъгъла, изчакала да светне зелено и пресякла улицата. Когато влязла в хранителния магазин, синият микробус вече бил паркиран на зоната за товарене пред ресторант „Алепо“, в съседство на „Арабски лакомства“.

Франсин приключила бързо в магазина. Покупките ѝ били малко и можела сама да ги занесе до колата си. Излязла от „Арабски лакомства“ някъде към дванайсет и двајсет. Облечена била с палто от камилска вълна, сиво-черни панталони, бежов кардиган с плетеници и шоколадовокафяв пуловер с поло яка. Чантата ѝ висяла праметната през рамо, в едната си ръка носела найлоновите торби, а в другата държала ключовете за колата.

Задните врати на микробуса били отворени, двамата мъже отново стояли отвън на тротоара. Щом Франсин излязла от магазина, те тръгнали от двете ѝ страни. В същото време трети човек, шофьорът на буса, запалил двигателя.

— Госпожо Кури? — рекъл единият мъж.

Тя се извърнала, а той отворил и затворил портфейла си, от който пред погледа ѝ набързо проблеснала полицейска значка... или само така ѝ се сторило.

— Трябва да ни придружите — обадил се другият мъж.

— Кои сте вие? — попитала тя. — За какво става дума, какво искате?

И двамата я хванали. Преди Франсин да разбере какво се случва, я принудили да пресече тротоара и я набутали в отворената задна част на микробуса. После мъжете се качили при нея, микробусът се отдалечил от тротоара и се включил в движението.

Отвлечането станало посред бял ден, на оживена търговска улица. Въпреки това почти никой не видял произшествието, а малкото

свидетели изобщо не схванали какво се случва. Похитителите трябва да са действали много бързо.

Ами ако Франсин се беше дръпнала и извикала за помощ още в самото начало, когато мъжете се доближили до нея...

Само че тя не го сторила. Озовала се в микробуса и вратите му се затворили, преди да успее да направи каквото и да било. След това може и да е крещяла, да се е съпротивлявала или поне да е направила опит за съпротива. Но вече всичко е било напразно.

* * *

Знам точно къде съм бил в момента на отвличането ѝ. Отидох на обедната сбирка на групата от Файърсайд, която се провежда всеки ден от дванайсет и половина до един и половина в „Уай“ на Западна шейсет и трета улица. Подраних, така че вече съм седял с чаша кафе, когато двамата похитители са изблъскали Франсин по тротоара и са я качили в микробуса.

Не помня с подробности срещата. От няколко години посещавам учудващо редовно сбирките на Анонимните алкохолици. Не съм толкова редовен, колкото в началото, когато спрях да пия, но продължавам да ходя средно пет пъти седмично. И тази среща щеше да протече по обичайния за групата начин, петнайсет-двайсет минути някой разказва собствената си история, остатъкът от часа се посвещава на обсъждане. Едва ли съм се обадил по време на обсъждането. Ако беше така, щях да си спомня. Знам, че се наприказваха интересни и странни неща. Винаги има такива, но подробностите ми се губят.

След срещата обядвах, после позвъних на Илейн. Включи се телефонният ѝ секретар, което означаваше, че е навън или че не е сама. Илейн е компаньонка, така си печели хляба.

Срещнахме се преди няколко живота, когато бях ченге алкохолик с нова златна полицейска значка в джоба, съпруга и двама сина в Лонг Айленд. Две години имахме връзка, която ни устройваше прекрасно. Аз бях нейният човек в полицията, който ѝ оправя бакиите, веднъж дори ме повика да закарам починал в леглото ѝ клиент до уличка във финансовата част на града. А тя? Тя беше любовницата мечта — красива, умна, забавна, веща в занаята си, а за капак — сговорчива и

невзискателна, каквато може да е само една проститутка. Какво повече да иска човек?

След като напуснах дома си, семейството и работата си, с Илейн позагубихме връзка. После от общото ни минало изпълзя чудовище, което постави в опасност и двамата ни, така че обстоятелствата ни събраха. И колкото и да е чудно, останахме си заедно.

Тя живееше в своя апартамент, аз в хотелската си стая. Виждахме се две, три или четири вечери в седмицата. Обикновено тези вечери завършваха в нейния апартамент и сравнително често оставах да пренощувам. От време на време напускахме заедно града за уикенд или седмица. В дните, в които не се виждахме, почти винаги се чувахме по телефона, понякога и по-често от веднъж.

Не бяхме обсъждали да не се виждаме с други хора, но като цяло именно така постъпвахме. Нито аз се срещах с друга, нито тя с друг — ако не броим, разбира се, клиентите ѝ. Илейн периодично отиваше до някоя хотелска стая или пък някой я посещаваше в апартамента ѝ. В началото на връзката ни това изобщо не ме притесняваше — ако трябва да съм честен, вероятно занаятът ѝ е бил част от привличането, — затова не виждах защо и сега да ме притеснява.

Започнеше ли да ме притеснява, винаги можех да я помоля да спре. През годините беше спечелила добри пари, беше натрупала спестявания и беше вложила голяма част от тях в доходоносни имоти. Можеше да се оттегли, без да ѝ се налага да промени стила си на живот.

Нещо ме възпираше сам да я помоля да го направи. Предполагам, че не желях да призная пред нито един от двамата ни, че начинът, по който си вади хляба, не ми допада. А и не исках да променям нищо във връзката ни. И така си вървеше добре, излишно беше да я подобрявам.

Само че нещата се променят. Няма как. Променят се дори от факта, че си остават същите.

Избягвахме да използваме думата с „о“, въпреки че аз безспорно я обичах и тя също ме обичаше. Избягвахме да обсъждаме възможността да се оженим или да заживеем заедно, макар че го бях обмислял, както и тя. Не говорехме по тази тема. Тя не присъстваше в разговорите ни, освен когато премълчавахме темата за любовта или начина, по който Илейн си изкарваше парите.

Рано или късно, разбира се, щеше да се наложи да обмислим и да обсъдим тези въпроси, дори да се споразумеем по тях. Междувременно живеехме ден за ден, както се бях научил да живея, след като спрях да пресушавам уискито по-бързо, отколкото го дестилираха. Някой беше казал, че човек може да движи всичките си дела ден за ден. В крайна сметка така ни ги поднася светът.

* * *

В четири без четвърт същия четвъртък следобед в къщата на семейство Кури на Колониал Роуд телефонът извънля. Кенан вдигнал слушалката:

— Здравсти, Кури. Не се е прибрала, нали? — попитал го мъжки глас.

— Кой е?

— Не ти влиза в шибаната работа да знаеш. Жена ти е при нас, копеле арабско. Искаш ли си я обратно?

— Къде е тя? Дайте ми да говоря с нея.

— Да ти го начукам, Кури — отсякъл мъжът и затворил.

Кенан извикал няколко пъти „ало“ в слушалката, докато се мъчел да измисли какво да прави. Хукнал из стаите на къщата, отишъл в гаража, видял че неговият буик си е на мястото, но нейното камри липсва. Изтичал по алеята до улицата, огледал се в двете посоки и се върнал в къщата. Вдигнал телефона. Заслушал се в сигнала и се опитал да реши на кого да се обади.

— Боже мой — високо рекъл той. Оставил телефона и изкрещял: — *Франси!*

Хукнал нагоре по стълбите, връхлетял в спалнята им. Викал я по име. Нямало я естествено, но той все пак проверил стаите една по една. Къщата била голяма и Кенан тичешком влизал и излизал от всяка стая, викал я, едновременно наблюдател и източник на собствената си паника. Най-накрая се върнал в дневната и видял, че е оставил телефона отворен, поставил слушалката на мястото ѝ. Чудно. Ако искаха да се свържат с него, нямаше да успеят. Затворил телефона и си пожелал да звънне, което почти веднага станало.

Този път мъжкият глас бил друг, по-овладян, по-културен.

— Господин Кури, опитвах се да се свържа с вас, даваше заето. С кого говорехте?

— С никого. Бях оставил телефона отворен.

— Дано не сте позвънили на полицията.

— На никого не съм звънил — заявил Кенан. — Допуснах грешка, мислех, че съм затворил телефона, но съм оставил слушалката до апарата. Къде е съпругата ми? Дайте ми да говоря със съпругата си.

— Не бива да оставяте телефона отворен. Не бива и да се обаждате на когото и да било.

— Не съм.

— А да се обадите на полицията е изключено.

— Какво искате?

— Искам да ви помогна да си върнете жената. Ако си я искате обратно. Искате ли си я?

— Исусе, какви ги...

— Отговорете, господин Кури.

— Да, искам да си я прибера. Разбира се, че искам.

— А аз искам да ви помогна. Нека телефонът ви не дава заето, господин Кури, ще поддържам връзка с вас.

— Ало? — казал Кенан. — Ало?

Но разговорът бил приключил.

Десет минути кръстосвал стаята в очакване телефонът да звънне. След това го обхванало ледено спокойствие, което му позволило да се посъвземе. Спрял да върви напред-назад и седнал на стола до телефона. Когато иззвънял, го вдигнал, но си замълчал.

— Кури! — Бил първият мъж, простакът.

— Какво искате?

— Какво искам ли? Ти какво си мислиш, че искам бе, мамицата ти?

Кенан не отговорил.

— Пари — заявил след малко мъжът. — Искаме пари.

— Колко?

— Шибана пустинна чернилка! От къде на къде ти ще ми задаваш въпроси? Я да чуя?

Кури зачакал.

— Един милион долара. Как ти се струва, задник такъв?

— Невъзможно — възпротивил се той. — Вижте, не мога да говоря с вас. Нека ми позвъни приятелят ви, може би с него ще се разбере.

— Резеняк чалмосан, какви ми ги...

Този път Кенан прекъснал разговора.

* * *

Решил, че най-важното е да се овладее. Опитите да се държи под контрол подобна ситуация можели да подлудят човек. Всъщност ситуацията вече била извън контрол. Похитителите държали всички козове.

Но ако човек се отърси от необходимостта да я контролира, може поне да престане да танцува по тяхната музика, за да не го разиграват като циркаджийска мечка.

Влязъл в кухнята и си направил гъсто сладко кафе, приготвил го в месингово джезве с дълга дръжка. Докато кафето изстивало, той извадил от хладилника водка и си налял петдесет грама, изпил ги наведнъж и почувствал как леденото спокойствие го завладява без остатък. Отнесъл кафето в другата стая и тъкмо го допивал, когато телефонът иззвънял отново.

Обаждал се вторият мъж, възпитаният.

— Ядосали сте моя приятел, господин Кури. А с него е трудно да се спогодиш, когато е ядосан.

— Мисля, че е по-добре занапред да се обаждате вие.

— Не разбирам...

— Ако ми се обаждате вие, ще успеем да се справим с положението преди цялата работа да се превърне в трагедия — настоял Кури. — Той каза милион долара. И дума не може да става.

— Не мислите ли, че тя струва толкова?

— Струва си всяка сума — отвърнал му Кенан, — но...

— Като я поставите на везните, колко излиза, господин Кури? Сто и десет, сто и дваисет, някъде там ли?

— Не...

— Има към петдесет килограма по наша преценка.

Прелест.

— Петдесет килограма по двајсет хилядарки килото... Защо не направите сметката вместо мен, господин Кури? Излиза към милион, нали така?

— Накъде биете?

— Ами натам, че ако тя беше материал, щяхте да платите един милион за нея, господин Кури. Толкова щяхте да дадете, ако беше хероин. От плът и кръв тя не струва ли толкова?

— Невъзможно е да платя сума, с която не разполагам.

— Разполагате.

— Нямам един милион.

— Колко имате?

Той забавил отговора, за да помисли.

— Четиристотин.

— Четиристотин хиляди.

— Да.

— Ами това е по-малко от половината.

— Имам четиристотин хиляди — настоял той. — Това е по-малко от една сума и повече от друга. Нямам повече.

— Бихте могли да съберете остатъка.

— Надали. Вероятно бих могъл да взема заем, да се обърна към хора, които ми дължат услуги и малко да увеличи сумата, но няма да е много. И ще отнеме поне няколко дни, вероятно към седмица.

— А защо си мислите, че ние бързаме?

— Аз бързам — заявил Кури. — Искам да си върна жената и искам да напуснете живота ми, страшно бързам тези две неща да се случат.

— Петстотин хиляди.

Нали! Ето че има неща, които може да контролира.

— Не — отрязал той. — За живота на жена ми няма да се пазаря. Давам ви всичко, което имам и толкова. Четиристотин.

Настъпило мълчание, после се чула въздишка.

— Ами добре. Колко глупаво от моя страна да си въобразявам, че хора като вас знаят как да се държат при сключване на сделка. Тази игра я играете от години нали? По нищо не отстъпвате на евреите.

Кури не знаел как да отговори на подобно обвинение, затова замълчал.

— Нека са четиристотин — склонил мъжът. — Колко време ще ви е необходимо да ги съберете?

Петнайсет минути, казал си наум Кури.

— Поне два часа — рекъл.

— Можем да направим разплащането довечера.

— Добре.

— Пригответе парите. Не се обаждайте на никого.

— Че на кого бих могъл да се обадя?

* * *

Половин час по-късно седял на кухненската маса пред четиристотин хиляди долара. В мазето имал сейф, голям стар „Мослър“, тежък близо тон, вграден в стената, скрит зад борова ламперия и защитен с аларма за крадци, както и със собствена система за заключване. Всички банкноти били стодоларови, по петдесет във всяка пачка, осемдесет пачки, всяка от по пет хиляди долара. Кури ги броял и мятал по три-четири пачки накуп в големия пластмасов кош, който жена му използвала за прането.

На Франсин не ѝ се налагало да се занимава лично с прането. Колко пъти ѝ бил повтарял, че може да наеме колкото си иска домашни прислужници. Но на нея така ѝ харесвало, била старомодна. Харесвало ѝ да готви, да чисти, да поддържа къщата.

Вдигнал слушалката, подържал я, без да я приближи към ухото си, после я върнал на мястото ѝ. Не се обаждай на никого, така казал мъжът. Че на кого би могъл да се обади?

Кой му бе причинил това? Кой му бе погодил този номер, кой му бе откраднал съпругата? Кой би направил подобно нещо?

Вероятно мнозина. Вероятно всеки би могъл да го направи, ако реши, че може да се измъкне безнаказано.

Взел отново телефона. Апаратът бил сигурен, не се подслушвал. Доколкото му било известно в къщата също нямало „бръмбари“. Притежавал две устройства срещу подслушване, за които се предполагало, че са последна дума на техниката; трябвало да са такива, предвид парите, които му стрували. Едното устройство било вградено в телефонната линия и трябвало да го предупреди, ако някой

се закачи да я подслушва. Щяло да го уведоми за всяка промяна във волтажа, съпротивлението или капацитета някъде по линията. Другото сканирало автоматично радиоспектъра за скрити микрофони. Двете машинки му коствали към пет-шест хиляди, но си стрували парите, стига с тях поверителните разговори наистина да си остават поверителни.

Жалко все пак, че през последните два часа полицаите не го подслушвали. Полицаи, които да проследят обаждането, да стигнат до похитителите, да му върнат Франси...

Не, изобщо не му трябвали полицаи. Само щели да съсипят цялата работа, при това необратимо. Имал парите. Щял да им плати и да си получи обратно жената. Или да не я получи. Имало неща, които можел да контролира и такива, които не можел — имал контрол върху плащането на парите, до известна степен можел да контролира и начина, по който те да бъдат платени, но събитията след това били извън властта му.

Не се обаждай на никого.

А на кого бих могъл да се обадя?

Вдигнал отново слушалката и набрал номер, който знаел наизуст. Брат му вдигнал на третото позвъняване.

— Питър — казал Кенан, — трябваш ми веднага. Скачай в таксито, аз ще го платя, но ела веднага при мен, разбра ли ме?

Мълчание.

— Братле, за тебе винаги, знаеш...

— Ами скачай в таксито, човече!

— ... стига да не е свързано с твоите дела. Там не мога да ти помогна, братле.

— Не става дума за моята работа.

— Така ли?

— Става дума за Франсин.

— Какво има? Няма значение, ще ми кажеш, като дойда. У дома си, нали?

— Да, у дома съм.

— Ще взема такси. Идвам веднага.

* * *

Докато Питър Кури е търсил такси, което да го закара до къщата на брат му в Бруклин, аз гледах по новинарската телевизия как група репортери обсъждат възможно ли е полицаи да взимат подкупи. Позвъняването по телефона не ме стресна. Обаждаше се Мик Балу, звънеше от град Касълбар, графство Мейо. Връзката беше безукорна. Можеше да ми се обаждат и от задната стая в „Гроган“.

— Тука е велико — заяви ми той. — Ако си мислиш, че ирландците в Ню Йорк са луди, трябва да ги видиш на родна земя. Всяка втора витрина е на кръчма и никой не излиза от нея, преди да дойде време да затварят.

— А там не затваряха ли рано?

— Прекалено рано. Обаче в хотела гостите могат да си поръчат пиене по всяко време и им го сервират. Това е белег за цивилизована страна, нали?

— Несъмнено.

— Само че тук всички пушат. Палят цигара от цигара и предлагат наляво-надясно. Французите са още по-зле в това отношение. Когато бях на гости на роднините на баща ми, направо се гавреха с мен, че не пуша. Май в тоя свят само американците сме проявили достатъчно разум да спрем цигарите.

— И тук се намират пушачи, Мик.

— Ами здрави нерви им желая, докато пътуват със самолет или ходят на кино, има си правила за обществените места.

Разказа ми дълга история за мъж и жена, с които се запознал преди няколко вечери. Историята беше забавна и двамата се посмяхме, после той ме попита как съм и аз отвърнах, че съм добре.

— Сигурен ли си?

— Може би малко не ме свърта. Напоследък нямам много работа. Пък и е пълнолуние.

— Така ли — учуди се той. — И тук е така.

— Какво съвпадение.

— В Ирландия винаги има пълнолуние. Хубавото е, че постоянно вали и не ти се налага да виждаш луната. Мат, хрумна ми нещо. Метни се на самолета и ела тук.

— Какво?

— Обзалагам се, че не си стъпвал в Ирландия.

— Не съм напускал страната — признах аз. — Почакай малко, излъгах, бил съм в Канада два пъти и веднъж в Мексико, обаче...

— Никога не си бил в Европа, нали?

— Не съм.

— Исусе, ами хайде, хващай самолета и идвай. Ако искаш, доведи и нея — говореше за Илейн — или пък ела сам, няма значение. Говорих с Розенщайн и той смята, че е най-добре да постоя още в чужбина. Каза, че можел да оправи нещата, обаче се занимавали с онази шибана федерална акция и не ме искал на американска земя, докато чистката не приключи. Може да ми се наложи да вися в тая миризлива дупка още месец, че и повече. Защо се смееш?

— Мислех, че там ти харесва, а сега стана миризлива дупка.

— Щом приятелите ти са далеч от теб, всяко място е миризлива дупка. Идвай, човече. Какво ще кажеш?

* * *

Когато Питър Кури пристигнал в дома на брат си, Кенан тъкмо бил приключил поредния разговор с по-любезния от двамата похитители. Този път мъжът далеч не звучал толкова любезно, особено накрая, когато Кенан поискал да му докажат, че Франсин е жива и е добре. Разговорът протекъл горе-долу така:

КУРИ: Искам да говоря със съпругата си.

ПОХИТИТЕЛ: Не може. Тя е в скривалището.
Обаждам се от уличен телефон.

КУРИ: Откъде да знам, че съпругата ми е добре?

ПОХИТИТЕЛ: Имаме достатъчно основания да се грижим добре за нея, нали ще ни направи богати.

КУРИ: Боже, откъде да знам, че изобщо е при вас?

ПОХИТИТЕЛ: Познаваш ли гърдите й?

КУРИ: Моля?

ПОХИТИТЕЛ: Ще познаеш ли една от тях? Така е най-лесно. Ще отрежа едната й цица и ще я оставя пред входната ти врата, за да не се тревожиш излишно.

КУРИ: Боже, не говори такива неща. Изобщо не го казвай.

ПОХИТИТЕЛ: Ами тогава да не си говорим за доказателства, а? Трябва да си имаме доверие, господин Кури. Повярвай ми, без доверие няма да стигнем доникъде.

* * *

И това е всичко, казал Кенан на Питър. Трябвало да им се довери, но как? Дори не знаел кои са.

— Поблъсках си главата на кого мога да се обадя — продължил той. — Сещаш се, хора от бизнеса. Някой, който да ми помогне, да ми пази гърба. Само че всички, за които се сетих, могат да бъдат замесени. Как да изключа някого? Отвлечането си има поръчител.

— А те как...

— Не знам. Нищо не знам, знам само, че отиде да пазарува и не се прибра. Излезе, взе колата и пет часа по-късно телефонът иззвъня.

— Пет часа?

— Не знам, приблизително. Пити, не знам какво да правя, нямам опит с подобни гадости.

— Ти си по сделките, братле.

— Сделките с дрога са нещо различно. Така ги замисляш, че да осигуриш безопасността на всички, никой да не е застрашен. А тази работа...

— Хората в наркобизнеса непрекъснато се избиват.

— Да, но за това си има причина. Първо: сключват сделки с хора, които не познават. Това си е живо самоубийство. Сделката ти се струва добра, а се оказва измама. Второ, даже може да е подточка на първото: правят бизнес с хора, които уж познават, а в действителност не е така. Друга причина, какъвто искаш номер ѝ сложи: хората загазват, защото се опитват да играят нечестно. Опитват се да сключат сделка, без да имат пари, с надеждата, че по-късно ще оправят сметката. Действат неразумно, разминава им се, а после загазват. Знаеш, че е така в девет от десет случая; говорим за хора, които се пристрастяват към собствения си материал и преценката им отива по дяволите.

— Или играят по правилата, а накрая през вратата нахлуват шестима ямайци и изпозастрелват всички.

— Ами и това се случва — съгласил се Кенан. — Не е задължително да са от Ямайка. Онзи ден четох за едни наркотрафиканти от Лаос в Сан Франциско. Всяка седмица се появява нова етническа група, която иска да те унищожи. — Той поклатил глава. — Работата е там, че при правилно организирана сделка с дрога човек може да си тръгне веднага щом надуши нещо нередно. Не е задължително да склучи сделката. Щом имаш парите, можеш да ги похарчиш другаде. Щом имаш стоката, можеш да я продадеш на друг. Участваш в сделката само докато ти носи изгода; можеш да си подсигуриш гърба, да поставиш охрана навсякъде и веднага да разбереш с какви хора си имаш работа и можеш ли да им имаш доверие.

— А тук...

— А тук сме с вързани ръце. С пръст в задниците. Казвам им: нося ви парите, вие доведете жена ми. Те отказват. Не ставало така. И аз какво да им кажа? Задръжте си жената? Продайте я на друг, щом не ви харесва моята сделка? Не мога.

— Не можеш.

— За едно успях да се наложа. Той ми поиска милион, аз му казах четиристотин хиляди и точка. Казах му майната ти, нямам повече, и той се върза. Ами ако бях казал...

Прекъснал го звънът на телефона. Кенан го вдигнал и говорил няколко минути, като същевременно си водил записки в един бележник.

— Няма да дойда сам — заявил той по едно време. — Тук е брат ми, идва с мен. Иначе не става.

Изслушал отговора и отворил уста да каже още нещо, но другият затворил телефона.

— Да тръгваме — обърнал се Кенан към брат си. — Искат парите в торби за боклук. Това е лесно. Защо в две обаче? Май не са виждали толкова пари накуп, нямат идея колко голяма е купчината.

— Може докторът да им е казал да не вдигат тежко.

— Може. Трябва да отидем на ъгъла на Оушън авеню и Фарагът Роуд.

— Това е във Флетбуш, нали?

— Така мисля.

— Там е, Фарагът Роуд е на две пресечки от Бруклинския колеж. А там какво има?

— Телефонна будка.

Когато свършили с разпределянето на парите и опаковането им в две торби за боклук, Кенан подал на Питър деветмилиметров автоматичен пистолет.

— Вземи го — настоял той. — Не бива да участваме в тая работа невъоръжени.

— Не бива изобщо да участваме в тая работа. Какво полза от оръжието?

— Не знам. Ти обаче го вземи.

На излизане от къщата Питър сграбчил брат си за ръката.

— Забрави да включиш алармата.

— Че каква полза от нея? Франси е при тях, а парите са у нас. Какво друго могат да откраднат?

— Поставил си аларма, включи я. И от проклетия пистолет може да няма полза.

— Прав си. — Кенан се върнал в къщата, а когато се появил отново, казал: — Охранителната ми система е произведение на изкуството. Не можеш да се вмъкнеш в къщата ми, не можеш да подслушваш телефоните ми, нито да сложиш микрофони в помещенията. Трябва само да спипаш жена ми и ще ме накараш да обикалям града с торби за боклук, пълни със стотачки.

— Откъде да минем, братле? Предлагам да тръгнем по Бей Ридж, после да караме по магистралата Кингс до Оушън авеню.

— Може. Има десетина начина да стигнем до там и този не е лош от другите. Какво ще кажеш ти да караш?

— Аз ли?

— Ами да. Аз не съм не себе си, мога да дам на заден и да се натреса на някоя полицейска кола. Или да прегазя монахиня.

* * *

Трябвало да бъдат при уличния телефон на Фарагът Роуд в осем и половина. Според часовника на Питър пристигнали три минути по-

рано. Той останал в колата, а Кенан отишъл до телефона и зачакал да позвъни. Преди да тръгнат на път Питър бил затъкнал пистолета отзад в колана си. Оръжието му убивало, затова сега го извадил и го поставил в скута си.

Телефонът звъннал и Кенан вдигнал. Питър погледнал часовника си — точно осем и трийсет. Похитителите държали на точността или наблюдавали мястото от някой прозорец от другата страна на улицата.

Кенан се върнал бавно при колата.

— Ветеране авеню — обявил той.

— За пръв път го чувам.

— Някъде между Флетлендс и Мил Бейсин, в този район. Обясниха ми как да стигнем. Караме по Фарагът до Флетбуш, после по Флетбуш до Ен авеню и излизаме на Ветеране авеню.

— И като стигнем?

— Търсим уличен телефон на ъгъла на Ветеране и Източна шейсет и шеста.

— Защо ни разиграват така?

— За да ни подлудят. Или да се уверят, че нямаме подкрепление. Не знам, Пити. Може би просто се опитват да ни вбесят.

— Справят се.

Кенан заобиколил откъм мястото на пасажера и влязъл в колата.

— Фарагът до Флетбуш, Флетбуш до Ен — промърморил Питър.
— Предполагам, че при Флетбуш трябва да завием надясно, а после наляво към Ен.

— Точно така. Десен завой при Флетбуш и после ляв завой по Ен.

— Колко време имаме?

— Не казаха. Нищо не споменаха за време. Просто ми казаха да побързам.

— Май няма да спираме за кафе.

— Не — рекъл Кенан. — Май няма.

* * *

На ъгъла на Ветеране и Шейсет и шеста упражнението се повторило. Питър останал в колата. Кенан отишъл до телефона, който

почти веднага извънхл.

— Много добре. Бързо стигнахте — похвалил ги похитителят.

— Сега какво?

— Къде са парите?

— На задната седалка. В две торби за боклук, както искаше.

— Хубаво. Сега искам двамата с брат ти да отидете до авеню Ем, като вървите по Шейсет и шеста улица.

— Искаш да отидем пеша, така ли?

— Да.

— С парите?

— Не, парите да си стоят там.

— На задната седалка в колата.

— Да. И оставете колата отключена.

— Оставяме парите в колата, извървяваме една пресечка...

— Всъщност две.

— После какво?

— Чакате на ъгъла на авеню Ем пет минути. После се качвате в колата и се прибирате.

— Ами жена ми?

— Жена ти е добре.

— Как да...

— Ще ви чака в колата.

— По-добре да е там.

— Какво значи това?

— Нищо. Обаче се притеснявам да оставя парите без наблюдение в незаклучена кола. Някой може да ви изпревари и да ги вземе.

— Не бери грижа — успокоил го мъжът. — Това е почтен квартал.

* * *

Оставили колата отключена, оставили и парите в нея, изминали краткото разстояние до следващата пресечка и по-дългото до авеню Ем. Изчакали пет минути по часовника на Питър. После тръгнали обратно към буика.

Май не съм ви казвал как изглеждат? Кенан и Питър си приличат. Кенан е към метър седемдесет и седем, с около сантиметър или два по-висок от другия. И двамата имат стройното телосложение на боксьори средна категория, макар че Питър е започнал да се закръгля в талията. И двамата имат матов тен и прави тъмни коси, разделени отляво и гладко вчесани назад. Питър е на трийсет и три и е започнал да оплешивява отпред. Косата на две години по-младия му брат е непокътната.

Хубави мъже са, с дълги прави носове и тъмни хлътнали очи. Питър има идеално оформени мустаци. Лицето на Кенан е гладко избръснато.

Ако ги нападнете и се ръководите от външния им вид, ще елиминирате първо Кенан. Или поне ще се опитате. В него има нещо, което подсказва, че е по-опасният от двамата, че реакциите му са по-бързи и по-уверени.

Ето как изглеждали, докато крачели забързано обратно към ъгъла, където била паркирана колата на Кенан. Колата си стояла на мястото, все така отключена. Торбите били изчезнали от задната седалка. От Франсин Кури нямало и следа.

— Мамка му — изругал Кенан.

— Багажника?

Той отворил жабката на колата, натиснал бутона и отворил капака на багажника. Заобиколил и вдигнал капака. Там били резервната гума и крикът, друго нямало. Тъкмо затварял капака, когато уличният телефон на десетина метра от тях звъннал.

Кенан изтичал и сграбчил слушалката.

— Прибирайте се — наредил мъжът. — Тя вероятно ще се прибере преди вас.

* * *

Отидох на обичайната вечерна среща, която се провеждаше в църквата „Сейнт Пол“, точно зад ъгъла на моя хотел, но си тръгнах в почивката. Прибрах се в стаята и позвъних на Илейн. Предадох ѝ разговора с Мик.

— Трябва да идеш — посъветва ме тя. — Идеята ми се струва страхотна.

— Предложи да идем двамата.

— О, Мат, не съм сигурна. Ще пропусна лекции.

В четвъртък вечер Илейн посещаваше курс в Хънтър, всъщност тъкмо от лекции се беше прибрала, когато ѝ позвъних. „Индийското изкуство и архитектура по време на монголското владичество.“

— Ще идем само за седмица, най-много десетина дни — убеждавах я аз. — Пропускаш само една лекция.

— Една лекция не е проблем.

— Именно, така че...

— Просто не ми се идва. Само ще се пречкам, не мислиш ли? Представям си как двамата с Мик обикаляте Ирландия и се забърквате в купища неприятности.

— Нелоша представа.

— Само че това си е забавление за момчета, нали? Притрябвало ви е да се мотае с вас момиче. Сериозно, не ми се идва особено. Но знам, че си неспокоен и мисля, че пътуването ще ти се отрази добре. Досега не си бил в Европа, нали?

— Никога.

— От колко време е там Мик? Месец?

— Горедолу.

— Според мен трябва да идеш.

— Може — уклончиво отвърнах аз. — Ще си помисля.

* * *

Нямало я.

Нямало я никъде. Кенан проверил старателно всички стаи, макар да съзнавал, че е безсмислено — Франсин не би могла да мине през алармената система, без да я обезвреди или изключи. Когато приключил с огледа, той се върнал тичешком в кухнята, където брат му правел кафе.

— Лайняна работа.

— Знам, братле.

— Кафе ли правиш? Май не ми е до кафе. Ще ти стане ли неприятно, ако си сипя едно питие?

— Ще ми стане неприятно, ако аз изпия чаша. Ако я изпиеш ти, няма проблем.

— Просто си помислих... няма значение. Изобщо не ми се пие.

— Там ни е разликата, братле.

— Май да — той се завъртял. — Пити, защо бе, мамка му, така ме разиграват? Казаха, че ще е в колата, а не беше там. Казаха, че ще се прибере, а сега я няма. Каква е тая шибана работа?

— Може да са попаднали в задръстване?

— И какво ще правим, човече? Ще си седим тук и ще чакаме, така ли? Дори не знам какво чакаме. Взеха парите, а ние какво получихме? Измамиха ни, това е. Не знам кои са, къде са, нищо не знам. Какво ще правим?

— Не знам.

— Според мен е мъртва — заключил той.

Питър замълчал.

— Ти нямаше ли да я убиеш? Тя може да ги разпознае. По-сигурно е да я убият, вместо да я върнат. Убиват я, закопават я и край на историята. Случаят е приключен. На тяхно място бих постъпил така.

— Нищо подобно.

— Казах на тяхно място. Не съм като тях, даже не мога да си представя да отвлека непозната жена. Една невинна, мила дама, която не е навредила на никого, дори през ум не ѝ е минавала лоша мисъл...

— Спокойно, братле.

Умълчали се, после отново подели разговора си, какво друго им оставало? След половин час телефонът иззвънял и Кенан се хвърлил към него.

— Господин Кури?

— *Къде е тя?*

— Моите извинения. Настъпи лека промяна в плана.

— Къде е?

— В съседната пресечка, на Седемдесет и девета. Мисля, че се пада от южната страна на улицата, три или четири къщи след ъгъла...

— Моля?

— Има неправилно паркирана кола до пожарен кран. Сив форд темпо. Жена ви е в него.

— В колата ли е?

— В багажника.

— Натъпкали сте я в багажника?

— Няма да се задуши, има достатъчно въздух. Но тази вечер е студено, затова се постарайте да я извадите по-скоро.

— А ключът? Как да...

— Ключалката е счупена. Няма да ви трябва ключ.

Хукнали по улицата, завили зад ъгъла.

— Какво имаше предвид онзи, като каза, че ключалката е счупена? — попитал Кенан брат си. — Ако багажникът не е заключен, защо ще стои изобщо вътре?

— Не знам, брат ми.

— Може би е вързана. С тиксо, белезници или нещо друго, което ѝ пречи да се движи.

— Сигурно.

— Мили боже.

Колата била на посоченото място — очукано темпо на няколко години с напукано предно стъкло и хлътнала от удар врата от страната на пасажера. Нищо не било останало от ключалката на багажника. Кенан вдигнал капака.

Вътре нямало никого. Само пакети, някакви вързопи. Пакети с най-различни размери, омотани с черен найлон и овързани с тиксо.

— Не — рекъл Кенан.

Стоял там и повтарял:

— Не, не, не.

След миг Питър взел един от пакетите, извадил джобно ножче и срязал лентата. Развил черния найлон — не приличал на торбите за боклук, в които били оставили парите — и измъкнал човешки крак, отрязан на няколко сантиметра над глезена. На три от пръстите имало червен лак. Другите два липсвали.

Кенан отметнал глава и завил като куче.

[1] Пиеса на Бертолд Брехт, пълното заглавие е „Майка Кураж и нейните деца“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Това се случило в четвъртък. Когато в понеделник се върнах от обяд, на рецепцията ме чакаше съобщение. Пишеше да се обадя на някой си Питър Кури и имаше телефонен номер, който започваше със 718 — кодът на Бруклин или Куинс. Не познавах никакъв Питър Кури, нито от Бруклин или Куинс, нито откъдето и да било, но не ми се случваше за пръв път с мен да се свързват непознати. Качих се в стаята и набрах номера от бележката. Отсреща ми отговори мъжки глас.

— Господин Кури? — попитах.

— Да?

— Казвам се Матю Скъдър, оставили са ми съобщение да се свържа с вас.

— Съобщение да се свържете с мен ли?

— Точно така. Пише да се обадя в дванайсет и петнайсет.

— Бихте ли повторили името си? — Повторих го. — О, почакайте, вие сте детектив, нали? Обадил ви се е брат ми, моят брат Питър.

— Пише Питър Кури.

— Един момент.

След малко друг глас, който приличаше на първия, но беше малко по-дълбок и по-мек, каза:

— Мат, Пит е.

— Пит ли — учудих се аз. — Познавам ли те, Пит?

— Да, познаваш ме, но сигурно не помниш как се казвам. Ходя сравнително често на сбирките в „Сейнт Пол“, говорих на срещата преди пет или шест седмици.

— Питър Къри.

— Името се произнася Кури — уточни той. — От ливански произход съм, сега ще се опиша. Не пия от година и половина, живея в пансион на Петдесет и пета улица, работя като куриер и разносвач на пратки, а преди това бях филмов редактор, само че не знам дали...

— Имаше доста наркотици в твоята история.

— Именно, но в крайна сметка се оказа, че големият ми проблем е алкохолът. Сети ли се за мен?

— Да. Вечерта, в която говори, бях на сбирката. Но за пръв път чувам фамилията ти.

— Е, вече я знаеш.

— Какво мога да направя за теб, Пит?

— Можеш ли да дойдеш, за да поговорим? Ти си детектив и мисля, че имаме нужда от човек като теб.

— Би ли ми подсказал малко за какво става дума?

— Ами...

— Не е за по телефона ли?

— По-добре да ти обясня на живо, Мат. Става дума за едно разследване и е важно, ще ти платим колкото кажеш.

— Виж, Пит, струва ми се, че моментът е малко неподходящ да поемам случай. Всъщност възнамерявах да пътувам, до края на седмицата ще съм от другата страна на океана.

— Къде?

— В Ирландия.

— Страхотно — каза Питър. — Само че, Мат, не би ли могъл да наминеш и да ти обясним всичко? Изслушваш ни и ако решиш, че няма да си ни от полза, разделяме се, без да таим огорчение, плащаме ти за отделеното време и таксито дотук и обратно. — Другият брат рече нещо, което не разбрах, и Пит продължи: — Ще му предам. Мат, Кенан каза, че можем да дойдем с колата, да те вземем, а после да те върнем обратно, според мен така ще е по-бързо, отколкото с такси.

Учуди ме с каква лекота говори за таксите човек, който работи като куриер и разносвач на поръчки, но тогава си спомних нещо, свързано с брат му.

— Колко братя имаш, Пит?

— Само един.

— Мисля, че спомена за него, когато говори на срещата; каза и как си вади хляба.

Мълчание.

— Мат, моля те само да дойдеш и да ни изслушаш.

— Къде сте?

— Познаваш ли Бруклин?

— Трябва да съм умрял, че да го познавам.

— Не разбрах?

— Нищо, просто мислех на глас. Сетих се за един известен разказ, „Само мъртвите познават Бруклин“^[1]. Навремето познавах сравнително добре отделни райони от него. Къде точно в Бруклин?

— Бей Ридж. Колониал Роуд.

— Лесна работа.

Даде ми адреса и аз го записах.

* * *

Взех метрото по линията, известна като Бродуей на БМТ^[2], която започва от Сто седемдесет и девета улица в Джамайка бей и свършва на няколко пресечки от моста Верацано в югозападния край на Бруклин. Хванах метрото на ъгъла на Петдесет и седма и Седма и слязох две спирки преди последната.

Има хора, които настояват, че излезе ли човек от Манхатън, вече е извън Ню Йорк. Грешат, просто се намира в друга негова част, но безспорно разликите са отчетливи. Забелязвате ги и със затворени очи. Енергията е различна, въздухът вибрира с различна честота.

Извървах една пресечка на Четвърто авеню, минах покрай китайски ресторант, корейски зарзаватчия, зала за залагания на конни надбягвания, два ирландски бара, после свих по Колониал Роуд и намерих къщата на Кенан Кури. Къщата беше част от група самостоятелни еднофамилни домове — стабилни квадратни постройки, вероятно строени между двете войни. Пред сградата имаше малка поляна, а дървени стъпала водеха до входа. Изкачих ги и натиснах звънеца.

Пит ме въведе и тръгна пред мен към кухнята. Представи ме на брат си, който стана, за да се ръкуваме, после ми махна да седна. Самият той остана прав, отиде до печката и се обърна, за да ме огледа.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна Кенан. — Може ли да ви задам няколко въпроса, господин Скъдър? Преди да започнем?

— Разбира се.

— А искате ли нещо за пиене? Нямам предвид алкохол, знам, че с Пити се познавате от АА, но има кафе, мога да ви предложа и безалкохолно. Кафето е приготвено по ливански, прилича много на

турското и арменското — гъсто е и силно. Има и нес, ако предпочитате такова.

— Ливанското ми звучи добре.

И вкусът му беше добър, установих, когато го опитах.

— Вие сте частен детектив, нали?

— Без разрешително.

— Какво означава това?

— Че нямам официален документ. От време на време работя за една от големите детективски агенции и тогава използвам техния лиценз, но в останалите случаи работата ми е частна и неофициална.

— Били сте полицай.

— Точно така. Допреди няколко години.

— Аха. Униформен, цивилен или?

— Бях детектив.

— Имали сте златна значка, нали?

— Точно така. Няколко години работих към Шесто управление във Вилидж, а преди това бях за кратко в Бруклин. Седемдесет и осми участък, това е Парк Слоуп, северно от района, който наричат Боръм Хил.

— Да, знам къде е. Израснах в този район. Знаете ли къде е улица Бъргън? Между Бонд и Невинс?

— Разбира се.

— На тази улица израснахме двамата с Пити. В този квартал живеят много хора от Близкия изток, особено в района между Корт и Атлантик. Ливанци, сирийци, йеменци, палестинци. Съпругата ми беше палестинка, роднините ѝ живеят на улица Президент. Това е Южен Бруклин, но мисля, че сега го наричат Керъл Гардънс. Харесвали ви кафето?

— Много.

— Ако искате още, само кажете. — Кенан понечи да добави нещо, но се обърна към брат си: — Не знам, човече. Не вярвам да се получи.

— Разкажи му какво е положението, братле.

— Не знам. — Обърна се пак към, мен, завъртя един стол и го възседна. — Ето каква е работата, Мат. Става ли да те наричам така? — Отговорих му, че става. — Ето каква е работата. Искам да знам дали мога да ти се доверя, да бъда сигурен, че каквото и да ти кажа, то ще

си остане между нас. Май искам да знам до каква степен продължаваш да си ченге.

Добър въпрос, често и сам си го задавах.

— Дълго време бях полицай, но напуснах отдавна и с всяка изминала година се чувствам все по-малко такъв. Не съм адвокат, така че каквото и да ми разкажеш, то няма да бъде поверителна информация. Не съм и полицай обаче, граждански гражданин съм, затова не съм длъжен да докладвам на никого наученото.

— И в крайна сметка?

— Не знам. Относително е. Нищо не обещавам, защото не знам за какво става въпрос. Дойдох до тук, защото Пит не искаше да сподели нищо по телефона, а ето че сега и ти не искаш да говориш. Може би е най-добре да се прибирам.

— Може би така е най-добре — съгласи се той.

— Братле...

— Не. — Кенан се изправи. — Хрумването беше добро, но няма да се получи. Сами ще ги намерим.

Извади навити на руло пари от джоба си, отдели една стотачка и я протегна към мен през масата.

— За разноските по таксито и за времето ви, господин Скъдър. Съжалявам, че ви накарах да дойдете напразно чак до тук.

Не посегнах към парите.

— Може би времето ви струва повече, отколкото си мислех. Ето, и се разделяме без лоши чувства, нали? — Той добави втора банкнота към първата, но аз пак не посегнах към парите.

Вместо това отместих стола си назад и станах.

— Нищо не ми дължите. Не знам колко струва времето ми. Да кажем, че сме се разплатили, като сте ме почерпили кафе.

— Вземете парите. За бога, таксито сигурно струва по двайсет и пет долара в едната посока.

— Дойдох с метрото.

Кенан се втренчи в мен.

— С метрото? Нали брат ми ви каза да вземете такси? Защо сте решили да спестите някой и друг долар, след като така или иначе аз плащам?

— Приберете си парите — настоях. — Дойдох с метрото, защото е по-лесно и по-бързо. Сам решавам как да се придвижвам от едно

място до друго, господин Кури, и върша делата си, както сам намеря за добре. Не ме учете как да се придвижвам из града, а аз няма да ви уча как да продавате дрога на ученици.

— Исусе — възкликна Кенан.

— Съжалявам, че си изгубихме взаимно времето — обърнах се към Пит. — И благодаря, че си се сетил за мен.

Пит ме попита дали искам да ме откара до града или поне до спирката на метрото.

— Не — отклоних поканата — ще се поразходя малко из Бей Ридж. От години не съм наминавал насам. Работих по случай на няколко пресечки от тук, пак на Колониал Роуд, но малко по на север. Точно срещу парка. Оул'с Хед Парк; мисля, че така се казва.

— Това е на осем или десет пресечки от тук — уточни Кенан Кури.

— И аз така мисля. Човекът, който ме нае тогава, беше обвинен, че е убил жена си, а аз помогнах да бъде оправдан.

— Значи е бил невинен?

— Ами, беше я убил. Но аз не знаех. Разбрах го впоследствие.

— Когато е нямало какво да се направи.

— Напротив — възразих. — Онзи тип се казваше Томи Тилъри. Забравил съм името на жена му, но любовницата му се казваше Каролин Чийтам. И когато тя умря, той си го отнесе.

— И нея ли уби?

— Не, при нея беше самоубийство. Но аз се погрижих да изглежда като убийство и уликите да водят към Томи. Измъкнах го от един батак, от който не заслужаваше да излезе, затова ми се стори уместно да го набутам в друг.

— Колко години излежа?

— Колкото можа. Почина в затвора. Наръгали го с нож. — Въздъхнах. — Мислех да се поразходя до къщата му, да видя дали сградата ще събуди някакви спомени, само дето те май и без това ме връхлетяха.

— Притесняват ли ви?

— Спомените ли? Не особено. Сещам се за много сторени от мен неща, които ме притесняват повече. — Потърсих с поглед палтото си, после се сетих, че не го нося. Навън беше пролет, време, подходящо за спортно сако, въпреки че привечер щеше да захладнее.

Запътих се към вратата, но Кенан ме спря:

— Господин Скъдър?

Погледнах го.

— Държах се неуместно — каза той. — Извинете ме.

— Не ми дължите извинения.

— Напротив. Изпуснах си нервите. Това е нищо. По-рано днес счупих телефона, даваше заето и в яростта си строших слушалката в стената. — Кенан поклати глава. — Подобно поведение ми е непривично. От напрежението е.

— Всички живеем под напрежение.

— Да, може би. Онзи ден някакви типове отвлякоха жена ми, нарязаха я на парчета, увиха я в найлон и ми я върнаха в багажника на кола. Сигурно под напрежението на такива събития живеят и всички останали. Знам ли?

— Полека, братле... — намеси се Пит.

— Не, добре съм — успокой го Кенан. — Мат, поседни за малко. Остави ме да ти разкажа цялата история и после сам ще решиш дали да се намесиш или да останеш настрана. Забрави какво ти казах преди малко. Не ми пука дали ще я разкажеш на някого. Просто не искам да се разчува, защото разчуе ли се, ще стане истинска, а аз още не мога да повярвам, че това наистина се случи.

* * *

Разказа ми какво се е случило, изложи историята в основни линии, както я преразказах. Някои подробности научих по-късно в хода на разследването, но братя Кури вече бяха изровили и сами известно количество информация. В петък открили тойотата камри, която Франси паркирала на Атлантик авеню. Тя ги отвела до „Арабски лакомства“, а по торбите в багажника разбрали, че се е отбивала в „Д’Агостино“.

Когато Кенан приключи разказа си, отклоних поканата за друга чаша кафе и приех чаша газирана вода.

— Имам някой въпроси — казах.

— Слушам те.

— Какво направихте с тялото?

Братята се спогледаха, Пит махна с ръка към Кенан, който пое въздух:

— Един братовчед ветеринар има клиника за животни на... няма значение къде е, намира се в стария квартал. Обадох му се и му казах, че имам работа, която трябва да свърша в неговата клиника, но без да разбира друг.

— Кога беше това?

— Обадох му се в петък следобед, а в петък вечерта взех от него ключовете и отидохме в клиниката. Той има едно съоръжение, нещо като печ, която използва за кремирането на домашните любимци, които приспива. Взехме, ами, взехме...

— Спокойно, братле...

Кенан разтърси глава нетърпеливо.

— Добре съм, просто не знам как да го кажа. Ти можеш ли да го кажеш? Взехме парчетата от... от Франсин и я кремирахме.

— Развили сте всички...

— Не, за какво? Тиксото и найлона изгоряха с всичко останало.

— Но сте сигурни, че е била тя.

— Да. Зърнахме достатъчно, за да сме, ами, да сме сигурни.

— Налагаше се да попитам.

— Разбирам.

— Въпросът е, че вече няма труп, нали така?

Той кимна.

— Само пепел. Пепел и късчета от кости, само това остана. Хората си мислят, че при кремирането остава само пепел като пепелта във фурните, но не е така. Има и допълнително съоръжение, в което той стрива на прах късчетата от кости, за да не си личи толкова за какво става дума. — Кенан вдигна поглед към мен. — Докато учех в гимназията, следобедите работех при Лу. Нямаше да споменавам името му. Мамка му, какво значение има? Баща ми искаше да стана лекар, мислеше че работата при Лу е добро обучение. Не знам дали е така, но благодарение на него познавам мястото и оборудването.

— Братовчед ти знае ли с каква цел си използвал мястото?

— Хората знаят само онова, което искат да знаят. Не вярвам да си е помислил, че искам да си сложа тайно инжекция против бяс. Останахме там цяла нощ. Пещта е с размери като за домашни

любимци, наложи се да я заредим няколко пъти и да чакаме да се охлади междувременно. Боже, направо ме убива да го разказвам.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя. Питах се дали Лу знае, че съм използвал пещта? Предполагам, че е разбрал. Трябва да му е съвършено ясно с какви сделки се занимавам. Вероятно смята, че съм убил някой конкурент и съм искал да премахна доказателствата. Хората гледат всякакви глупости по телевизията и си мислят, че и в реалния живот е така.

— И не е възразил?

— Той е от семейството. Разбра, че е спешно и че не подлежи на обсъждане. Освен това му дадох пари. Не искаше да ги вземе, но човекът има две деца в колежа, как да ги откаже? Не бяха много.

— Колко?

— Две хиляди. Това си е почти без пари за погребение, нали? Можеш да похарчиш повече само за ковчег. — Поклати глава. — Държа праха в тенекиена кутия в сейф на долния етаж. Не знам какво да правя с нея. Нямам представа какво би искала тя. Никога не сме обсъждали този въпрос. Исусе, тя беше на двайсет и четири. Девет години по-млада от мен, девет години без един месец. Оженихме се преди две години.

— И нямате деца.

— Не. Искяхме да почакаме още една година и тогава... божичко, ужасно е. Ще си наляя нещо за пиене, не те притеснява, нали?

— Не.

— И Пити ми казва същото. Мамка му, няма да мина с едно. Изпих едно в четвъртък следобед, след като говорих с тях по телефона и оттогава не съм и близвал. Пиеше ми се, но се въздържах. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото исках да разсъждавам трезво. Мислиш ли, че съм постъпил неправилно? Като я отнесох в клиниката на Лу и я кремирах. Мислиш ли, че съм сгрешил?

— Мисля, че е било незаконно.

— Ами да, така е, но тогава не давах пет пари за закона.

— Наясно съм. Просто си се опитал да направиш каквото е уместно. Но междувременно сте унищожили доказателство. Трупите пазят голямо количество информация за човек, който знае какво да търси. Когато превърнеш едно тяло в пепел и парченца от кости, цялата информация се губи.

— Толкова ли е важно?

— Може да ни е от полза да знаем как е умряла.

— Не ми пука как е умряла. Искam да знам кой и защо го направи.

— Едното може да доведе до другото.

— Тогава според теб съм допуснал грешка. Боже мили, не можех да се обадя в полицията, да им връча торба с късове месо и да кажа: „Това е жена ми, погрижете се добре за нея.“ Никога не се обаждам на полицията, част съм от бизнес, в който подобно нещо не се прави, но ако бях отворил багажника на колата и тя беше там цяла, мъртва, но цяла, може би, може би щях да съобща за престъплението. Но така...

— Разбирам.

— Но мислиш, че съм постъпил неправилно.

— Постъпи така, както трябваше — подкрепи го Пит.

— Не съм много наясно кое е правилно и кое не е — казах аз. — Сигурно и аз бих направил същото, ако имах братовчед с крематориум в задната стаичка. Но какво бих направил аз е без значение. Стореното — сторено. Важното е какво смятате да правите от тук нататък.

— Какво?

— Това е въпросът.

* * *

Това не беше единственият въпрос. Разпитах ги подробно и задавах многократно едни и същи въпроси. Разнищвах историята и си водех подробни записки в бележника. Изглежда разчлените останки на Франсин Кури бяха единственото веществено доказателство, че е извършено престъпление, а тях вече ги нямаше.

Когато най-накрая затворих бележника си, братята Кури седяха и чакаха да чуят решението ми.

— По всичко изглежда — казах аз, — че засега похитителите са в безопасност. Изиграли са си ролите и са изчезнали, без да разберете кои са. И да са оставили някъде следи, то те още не са се появили. Възможно е някой, който е бил в супермаркета или на мястото на отвличането, да е разпознал един от тях или пък да е видял номера на колата — заслужава си да се положат усилия да се издири такъв свидетел, но той е само хипотетичен. Трябва да допуснем, че такъв свидетел няма или че видяното от него няма да ни е от полза.

— Казваш, че нямаме никакъв шанс да ги открием.

— Не — възразих аз. — Нищо подобно не казвам. Казвам, че търсенето не трябва да се ограничава само до следите, които похитителите са оставили след себе си. На първо време предлагам да се съсредоточим върху факта, че те са се измъкнали с почти половин милион. Има две неща, които могат да направят с тези пари и двете са способни да ги издадат.

Кенан се замисли.

— Едното е да започнат да ги харчат — каза той. — А другото?

— Да се раздрънкат. Престъпниците обичат да се хвалят и понякога се хвалят пред хора, готови да продадат чутото с охота. Номерът е да пуснем слух, че има някой, който се интересува от тази информация.

— И имаш ли идея как да стане това?

— Имам доста идеи — признах аз. — Преди малко искаше да знаеш до каква степен продължавам да съм полицай. Не знам до каква, но още подхождам към този род проблеми така, както по времето, когато носех значка. Въртя ги насам-натам, докато не напипам нещо. Сега виждам от пръв поглед няколко различни посоки, по които мога да поема. Много е вероятно всички те да доведат до задънена улица, но въпреки това трябва да ги проследя.

— Значи искаш да опиташ?

Погледнах бележника си.

— Има два проблема — признах аз. — За първия май споменах на Пит по телефона. В края на седмицата трябва да замина за Ирландия.

— По работа?

— На почивка. Тази сутрин уговорих подробностите по пътуването.

— Би могъл да го отмениш.

— Така е.

— Парите, които изгубиш при отменяна на полета, ще бъдат включени в хонорара, който ще ти платя. А другият проблем?

— Другият проблем е за какво ще използваш сведенията, които открива.

— Знаеш за какво.

Кимнах.

— Именно това е проблемът.

— Няма да ги арестуват и осъдят за отвлечане и убийство. Няма доказателства, че е извършено убийство, има само изчезнала жена.

— Правилно.

— Тогава трябва да знаеш какво искам, какъв е смисълът на всичко това. Държиш ли да ти го кажа?

— Давай.

— Искам шибаняците мъртви. Искам да съм там, когато умират, искам да ги унищожа, да ги видя как издъхват. — Каза го спокойно, равно, с лишен от емоция глас. — Това искам. И в момента няма друго, за което да жадувам повече, не мога да си представя, че изобщо някога ще искам нещо друго. Такъв отговор ли очакваше?

— В общи линии.

— Притеснява ли те какво ще се случи с хора, способни да сторят нещо подобно? Да отвлечат невинна жена и да я направят на котлети?

Замислих се, но за кратко.

— Никак.

— Дватамата с брат ми ще направим каквото е необходимо, ти няма да участваш.

— С други думи аз само ще ги осъдя на смърт.

Той поклати глава.

— Те сами се осъдиха — с действията си. Ти само помагаш да изиграем картите си правилно. Какво ще кажеш?

Подвоумих се.

— Има и друг проблем, нали? Начинът, по който си изкарвам парите.

— И той е от значение — съгласих се аз.

— И как продавам дрога на ученици. Човече, аз не съм си отворил магазин в двора на училището.

— Не ми е хрумвало, че си.

— Ако трябва да сме точни, даже не съм дилър. Такива като мен се наричат трафиканти. Известна ли ти е разликата?

— Разбира се — рекох аз. — Ти си едрата риба, която успява да се измъкне от мрежите.

Кенан се разсмя.

— Не знам дали съм особено едър. В известни отношения дистрибуторите от средно ниво са най-големите, през тях минава по-голямо количество стока. Аз сключвам сделки на едро, което означава, че или внасям определено количество материал, или го купувам от друг, който го е внесъл, и го препродавам на трети човек, който продава на по-дребно. Моят клиент вероятно изкарва повече от мен, защото той продава и купува непрекъснато, докато аз правя две или три сделки на година.

— Но все пак ги сключваш.

— Сключвам. Опасно е, от една страна те заплашва законът, от друга — хора, които дебнат да те оберат. Рисковете са високи, но и печалбите са високи. Хората търсят материала.

— Като казваш „материал“, имаш предвид кокаин.

— Всъщност не се занимавам много с кока. По-голяма част от сделките ми са за хероин. Малко хашиш, но най-вече хероин тези две години. Виж, ще ти го заявя направо, няма да се извинявам за начина, по който си изкарвам парите. Хората го купуват, стават зависими, отмъкват и портфейла от чантата на майка си, влизат с взлом в къщите, бият си свръхдоза и умират със спринцовка в ръце, подават си един на друг спринцовката и се заразяват със СПИН. Цялата приказка я знам. Има хора, които правят оръжия, хора, които дестилират уиски, хора, които отглеждат тютюн. Колко души годишно умират от пиене и от цигари в сравнение с онези, които умират от наркотици?

— Алкохолът и цигарите са законни.

— И защо да е различно?

— Различно е. Не знам доколко.

— Може би. Аз не виждам разлика. Така или иначе стоката е мръсна. Убива хора, кара хората да се самоубиват или да се избиват един друг. Аз поне не рекламирам онова, което продавам. Нямам

лобисти в конгреса, не наемам рекламни фирми да разправят на хората, че гадостта, която продавам, е благотворна за здравето им. В деня, в който хората спрат да търсят наркотици и аз ще намеря какво друго да купувам и продавам, няма да цивря и да искам правителството да ми даде федерална субсидия.

— И все пак не продаваш близалки, братле — обади се Пит.

— Не, не продавам такива неща. Стоката е мръсна. Никога не съм казвал, че не е такава. Но каквото правя, правя го както трябва. Не прецаквам хората, не убивам хора, сключвам сделки почтено и внимавам с кого се договарям. Затова съм жив и не съм в затвора.

— А бил ли си?

— Не. Никога не са ме арестували. Затова, ако се притесняваш как ще изглежда отстрани, че работиш за известен наркодилър...

— Това не е проблем.

— Аз не съм известен дилър. Не твърдя, че никой в отдел „Наркотици“ или в Агенцията за борба с наркотиците не е чувал за мен, но, поне доколкото ми е известно, нямам досие и никога не съм бил разследвам официално. Къщата ми и телефонът ми не се подслушват. Иначе щях да знам, казах ти вече.

— Каза ми.

— Постой още минута, искам да ти покажа нещо.

Отиде в другата стая и се върна със снимка, голяма цветна фотография в сребриста рамка.

— От сватбата ни е — каза той. — Отпреди две години, всъщност не точно, стават две години през май.

Кенан беше облечен в смокинг, а тя цялата в бяло. На лицето му грееше огромна усмивка, докато тя не се усмихваше, както, струва ми се, вече споменах. Но сияеше и беше видно, че от нея струи щастие.

Не знаех какво да кажа.

— Не знам какво са й сторили — рече Кенан. — Това е едно от нещата, за които се старая да не мисля. Но я убиха и разфасоваха, направиха си някаква мръсна шега с нея и трябва да им го върна, иначе ще полудея. Ако можех, щях да ги намеря сам. Всъщност двамата с Пит вече опитахме, но не знаем какво да правим, нямаме уменията, не владеем нужните похвати. Въпросите, които ми зададе одеде, начинът, по който подходи към нещата, ми показаха, че става дума за област, в която не знам какво да правя. Затова търся помощта ти и мога да ти

платя колкото трябва, парите не са проблем, имам ги достатъчно и ще похарча колкото се наложи. А ако ми откажеш, ще намеря друг или ще се опитам сам да се справя, защото какво друго ми остава? — Той се пресегна през масата и взе снимката от мен, вгледа се в нея. — Боже, какъв свършен ден беше, както и всички дни след него, а всичко отиде по дяволите. — Погледна ме. — Да, трафикант съм, наркодилър, наричай ме както искаш, и да, намерението ми е да пречукам тези копелета. Всички карти вече са на масата. Казвай — участваш или не?

Най-добрият ми приятел, човекът при когото планирах да отида в Ирландия, беше преуспял криминален престъпник. Според легендата една вечер обикалял улиците на Хеле Китчън със спортен сак, от който показвал отрязаната глава на свой враг. Не мога да се закълна, че това е истина, но наскоро бяхме в една изба в Маспет, където Мик отсече пред очите ми ръката на мъж с един-единствен удар със сатър. В онази нощ държах пистолет и го използвах.

Затова, макар и в много отношения да продължавах да бъда полицаи, в други бях претърпял значителна промяна. Отдавна не бях света вода ненапита, така че защо сега да се правя на светец?

— Участвам.

[1] Разказ на американския писател Томас Улф. — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от „Бруклин-Манхатън Транзит Корпорейшън“ — компания, която до 1940 г. притежавала, стопанисвала и експлоатирила някои от основните железопътни и метро връзки между Бруклин и Манхатън. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Върнах се в хотела малко след девет. Проведох дълъг разговор с Кенан Кури и напълних бележника си с имената на негови приятели, съдружници и роднини. После се отбих в гаража, за да огледам тойотата на Франсин и открих, че касетата с музика на Бетовен още е в касетофона. И да е имало други улики, не ги намерих.

Другата кола — сивото темпо, в което бяха върнали насеченото й тяло, — не беше налична за оглед. Похитителите я бяха оставили на място, забранено за паркиране и по някое време през седмицата „паякът“ я беше вдигнал. Можех да се опитам да я проследя, но имаше ли смисъл? Фордът несъмнено е бил откраднат специално за случая, а състоянието му подсказваше, че дълго време преди кражбата е бил безстопанствен. Сигурно екипът от полицейската лаборатория би открил някакви следи в багажника или в купето, петна, нишки или белези, които да насочат разследването в определена посока. Само че аз не разполагах със средства за подобен оглед. Щях да се разкарвам из цял Бруклин да търся кола, от която няма какво да науча.

Тримата обходихме с буика дългия лъкатушещ маршрут, минахме покрай „Д’Агостино“ и арабския пазар на Атлантик авеню, после свихме на юг към първия уличен телефон на Оушън и Фарагът, после на юг по Флетбуш и на изток по Ен авеню до втората будка на Ветеране авеню. Можех да мина и без оглед на тези места, човек едва ли ще събере камара сведения, докато зяпа уличен телефон, но винаги съм смятал, че си струва да се посети местопрестъплението, да се обходят пеша тротоарите, да се изкачат стълбите, всичко да се види лично. Това прави случилото се истинско.

Освен това обходът ми позволи да накарам братя Кури да преживеят отново събитията. При полицейско разследване свидетелите обикновено се оплакват, че им се налага да разказват многократно една и съща история. На тях им се струва безсмислено, но смисъл има. Ако човек разкаже историята си достатъчно пъти пред достатъчно различни хора, може би ще си спомни подробност, която преди това е

пропуснал или някой от разпитващите ще обърне внимание на нещо, което е убягнало на останалите.

Някъде посред това занимание спряхме при „Аполо“, кафене на Флетбуш авеню. Поръчахме сувлаки. Вкусно беше, но Кенан едва докосна своето.

— Трябваше да поръчам яйца или нещо друго — обясни ми после той в колата. — След онази вечер не мога да вкуся месо. Не мога да го ям, стомахът ми се обръща. Сигурен съм, че ще го преодолея, но засега ще трябва да си поръчвам друго. Безсмислено е да поръчвам нещо, което не мога да се насиля да преглътна.

* * *

Питър ме откара до вкъщи с камрито. После щеше да се върне на Колониал Роуд, където беше отседнал след отвлечането. Спеше на дивана в дневната и трябваше да наmine през своя дом, за да си вземе дрехи.

Ако не ме беше откарал, щеше да ми се наложи да взема такси. С метрото ми е достатъчно удобно, в него рядко се чувствам в опасност, но беше нелепо да се стискам за такси с десет хиляди в джоба. Да не говорим колко глупаво щях да се почувствам, ако налетя на джебчия във влака.

Това беше предварителният ми хонорар, две пачки с по сто петдесетдоларови банкноти във всяка, идентични с осемдесетте, платени за откупа на Франсин Кури. Открай време ми е трудно да определям цената на труда си, но този път бях улеснен. Кенан метна двете пачки на масата и попита дали стигат за начало. Отговорих му, че са повече от достатъчно.

— Мога да си го позволя — отвърна той. — Пари имам колкото искаш. Откупът не ме разори, не съм докаран до просешка тояга.

— Можеше ли да платиш милион?

— Не и без да напусна страната. Имам сметка на Каймановите острови с половин милион. Тук имам по-малко от седемстотин хиляди в сейф. Вероятно щях да успея да събера и останалите триста хиляди, ако се бях обадил на няколко хора в града. И още се чудя.

— За какво?

— За разни щуротии. Какво щеше да стане, например, ако бях платил милион. Щяха ли да я върнат жива? Ако в разговорите с тях не бях проявил упорство, ако бях любезен, ако им бях нацелувал задниците и така нататък.

— Пак щяха да я убият.

— И аз това си казвам, но как мога да съм сигурен? Не мога да спра да се питам дали има нещо, което съм могъл да направя. Ами ако се бях заинатил да не платя нищо, докато не ми покажат доказателство, че е жива?

— Когато са се свързали с теб, вероятно вече е била мъртва.

— Моля се да е така — каза той, — но не съм убеден. Все си мисля, че сигурно е имало начин да я спася. Продължавам да се обвинявам за случилото се.

* * *

Поехме по магистралите обратно към Манхатън, по Шор Паркуей и Гоуанъс, после през тунела. В този час движението не беше натоварено, но и Пит не караше бързо, рядко вдигаше повече от шейсет и пет километра в час. Отначало не говорехме много и мълчанието сякаш се проточи.

— Много тежки дни бяха — най-накрая проговори Питър.

Попитах го как е иначе, а той ми отвърна, че бил добре.

— Ходиш ли на сбирките?

— Доста редовно. — След миг добави: — Но не съм ходил, откакто започна тая гадост. Доста зает бях, нали разбираш.

— Ако си пиан, брат ти няма да има никаква полза от теб.

— Знам.

— И в Бей Ридж се провеждат сбирки. Няма да ти се налага да идваш до града.

— Знам. Даже възнамерявах да отида снощи, но не успях. — Пръстите му барабаняха по волана. — Мислех, че тази вечер ще се върнем достатъчно рано, за да наминем през „Сейнт Пол“, но закъсняхме. Ще стигнем доста след девет.

— На улица Хюстън има сбирка в десет.

— Не знам — колебаеше се той. — Докато стигна до стаята си, докато взема каквото ми трябва...

— Ако пропуснеш сбирката в десет, има друга в полунощ. На същото място, между Шеста улица и Варик.

— Знам къде е.

Някаква нотка в гласа му ме накара да млъкна.

— Знам, че не бива да пропускам срещите си — призна след малко Пит. — Ще се опитам да хвана тази в десет. За среднощната вече не знам. Не искам да оставям Кенан сам толкова дълго.

— Може да се включиш в някоя среща в Бруклин утре през деня.

— Може.

— Ами работата ти? Така ли ще я зарежеш?

— Засега. В петък казах, че съм болен, днес им пробутах същия номер. И да ме уволнят, няма да е голяма драма. Лесно се намира подобна работа.

— Какво представлява, разнасяш съобщения ли?

— Всъщност разнасям обеда. За деликатесния на Петдесет и седма и Девата.

— Май не е лесно да работиш какво да е в името на рехабилитацията, докато брат ти печели купища пари.

Пит не отговори веднага.

— Налага се да не смесвам двете неща. Кенан искаше да работя за него, с него, както искаш го наречи. Не мога да съм в неговия бизнес и да остана чист. Не че човек непрекъснато е заобиколен от наркотици, защото всъщност не е, рядко държи в ръце стоката. Въпросът е в отношението, в психическата нагласа, разбираш ли какво имам предвид?

— Напълно.

— Трябва да започна да посещавам пак сбирките, имаш право. Откакто разбрах за Франси, пак ми се пие. Говоря за отвлечането й, преди да направят онова, което са направили. Желанието ми не е непреодолимо или нещо такова, но ми е трудно да изхвърля мисълта от ума си. Прогонвам я, а тя се връща.

— Говорил ли си с наставника си?

— Нямам наставник. Определиха ми временен, когато за пръв път останах чист, в началото му се обаждах доста редовно, но после загубихме връзка. Трудно е да го намериш по телефона. Трябва да си

намеря редовен наставник, но по някаква причина все не ми остава време.

— Някой от близките дни...

— Знам. Ти имаш ли наставник?

Кимнах.

— Снощи се видяхме. Обикновено вечеряме в неделя, обсъждаме седмицата.

— Дава ли ти съвети?

— Понякога — отговорих аз. — А после аз си правя каквото си искам.

* * *

Когато се прибрах в хотелската си стая, най-напред позвъних на Джим Фейбър.

— Преди малко говорихме за теб. Един приятел попита дали слушам наставника си и аз му споделих как винаги следвам прилежно съветите ти.

— Имаш късмет, че Бог не ти е пратил мълния.

— Знам. Но ходенето до Ирландия отпада.

— О? Снощи изглеждаше решен да отидеш. Да не би на сутринта идеята да не ти се е сторила толкова добра?

— Не — признах. — Идеята си е все така добра, тази сутрин дори отскочих до туристическа агенция и си взех евтин билет за полет в петък вечерта.

— И?

— Този следобед ми предложиха работа, която приех. Ходи ли ти се в Ирландия за три седмици? Не ми се вярва да ми върнат парите за билета.

— Сигурен ли си? Ще бъде жалко да изгубиш парите.

— Предупредиха ме, че не връщат пари и аз го платих. Нищо, от тази работа ще спечеля достатъчно, за да избия тези двеста долара. Искях само да ти кажа, че няма да ходя в земята на Содом и Бегора^[1].

— Звучеше сякаш се каниш да му отпуснеш края — рече той. — Затова бях притеснен. Знам, че успяваш да седиш с твоя приятел в кръчмата му и да не посегнеш към пиенето...

— Той пие и за двама ни.
— Справяш се, по един или друг начин. Но да си отвъд океана, на хиляди километри от системата, на чиято подкрепа разчиташ...
— Знам. Сега можеш да си отдъхнеш.
— Макар че заслугите за това не са мои.
— Знам ли — рекох. — Може пък и да са твои. „По неведоми пътища Бог чудесата си твори“^[2]...
— Аха, нали.

* * *

На Илейн не ѝ хареса, че в крайна сметка няма да ходя в Ирландия.

— Предполагам, че не можеш да отложиш работата — рече тя.
— Не мога.
— И няма да си приключил до петък.
— До петък едва ще съм започнал.
— Много лошо. Но не ми се струваш разочарован.
— Май не съм. Поне не позвъних на Мик с новината, че заминавам и сега не ми се налага отново да му звъня, за да му обяснявам как съм си променил решението. Да ти призная, радвам се, че получих нова задача.
— Имаш какво да захапеш.
— Именно. Точно от случай се нуждаех, не толкова от ваканция.
— Бива ли си го случаят?
Нищо не ѝ бях разказал. Позамислих се, после отвърнах:
— Потресаващ е.
— Така ли?
— Боже, какви неща само си причиняват един на друг хората. Би трябвало да съм обръгнал, но с подобни работи няма свикване.
— Искаш ли да поговорим?
— Когато се видим. Утре вечер ще излизаме ли?
— Стига работата ти да не ни попречи.
— Малко вероятно ми се струва. Ще мина да те взема към седем. Ако се наложи да закъснея, ще ти звънна.

Взех си гореща вана и през нощта поспах добре. На сутринта отидох в банката и добавих към съдържанието на сейфа си седемдесет стодоларови банкноти. Депозирах две хиляди долара на сметката на чековата си книжка и оставих останалите хиляда в джоба на панталона си.

Имаше период, в който щях да се втурна да ги даря. Прекарвах много безработни часове в празни църкви и с верски плам давах десятък от печалбата си, като пусках десет процента от парите, които получавах, в кутията на първия срещнат просяк. Тази чудата привичка отшумя, откакто спрях да пия. Не знам защо престанах да го правя, но не знаех и защо изобщо съм започнал.

Сега се изкушавах да натъпча самолетния билет за Ирландия в най-близката кутия за подаяния, заради всичкото добро, което щях да получа в замяна. Отбих се в туристическа агенция и там потвърдиха онова, което вече подозирах — нямаше да ми върнат парите.

— При други обстоятелства щях да ви посъветвам да намерите лекар, който да ви даде писмо, че е трябвало да отмените полета по здравословни причини — каза туристическият агент, — но в случая това няма да свърши работа, защото сте купили билета от друга агенция. Става дума за фирма, която изкупува голям брой места от самолетните компании и ги предлага с голямо намаление.

Накрая предложи да се опита да го препродаде, оставих му билета и се запътих към метрото.

Прекарах целият ден в Бруклин. Бях взел снимка на Франсин Кури от къщата на Колониал Роуд и я показвах по Четвърто авеню, около „Д’Агостино“ и „Арабски лакомства“ на Атлантик авеню. Следата, по която работех, беше по-студена, отколкото ми се искаше — вече беше вторник, а похищението беше станало в четвъртък, — но не можех да направя нищо по въпроса. Нямаше да е зле Пит да ми беше позвънил още в петък, но с брат му са имали друга работа за вършене.

Заедно със снимката показвах и визитка от детективска агенция „Рилайъбъл“, на която пишеше името ми. Обяснявах, че разследването ми е свързано с иск за изплащане на застраховка. Някаква кола блъснала колата на моята клиентка и другият шофьор избягал.

Трябвало да го идентифицираме, за да се ускори изплащането на застраховката.

В „Д’Агостино“ поговорих с касиерката. Тя си спомняше Франсин като редовна клиентка, която винаги плащала в брой — рядко срещано явление в нашето общество, но нещо обичайно в средите на замесените с трафик и продажба на наркотици.

— Мога да ви кажа още нещо за нея — заяви жената. — Обзалагам се, че умее да готви. — Сигурно съм придобил озадачен вид, защото добави: — Не купуваше готова храна, нито замразена. Само пресни продукти. Жените на тази възраст рядко разбират от готварство, но в нейната количка никога нямаше вечеря за пред телевизора.

Момчето помощник също я помнеше и охотно сподели как Франсин винаги му давала два долара бакшиш. Попитах за микробуса и той се сети за син бус, който бил паркирал отпред, а след това потеглил след нея. Не забелязал каква марка е, нито номера, но бил сигурен за цвета и май имало някакъв надпис от едната страна, нещо за поправка на телевизори.

На Атлантик авеню си спомниха повече неща, защото е имало какво да им привлече вниманието. Жената зад щанда разпозна веднага Франсин и успя да ми изброи всичките ѝ покупки — зехтин, сусамов сос тахини, зрял боб и някакви други продукти, които не ми говореха нищо. Не била видяла похищението обаче, защото обслужвала друг клиент. Разбрала, че се е случило нещо странно, понеже един от клиентите ѝ разказал как двама мъже и една жена напуснали тичешком паркинга и се качили припряно в някакъв бус. Клиентът се притеснявал да не бягат, защото са обрали магазина.

До пладне успях да разпитам още няколко души. Реших да направя почивка и да обядвам в съседния ресторант, но си спомних съвета, който бях дал на Пит Кури. Не бях ходил на среща от събота, а вече беше вторник и довечера щях да съм с Илейн. Обадох се в офиса на „Интергруп“ и научих, че в два и половина има сбирка на десетина минути път, в Бруклин Хайтс. На срещата дадох думата на възрастна дама, толкова спретната и благопристойна на външен вид, че повече нямаше накъде, но от историята ѝ стана ясно, че невинаги е била такава. Живяла като бездомница, спяла по праговете, не се къпела, нито се преобличала. Непрестанно наблягаше на това колко мръсна

била, колко противно миришела. Трудно беше да повярваш, че става дума за същата дама.

* * *

След срещата се върнах на Атлантик авеню и продължих от там, докъдето бях стигнал. Купих си сандвич и сода от деликатесния магазин и разпитах собственика. Изядох сандвича на крак зад магазина, после поговорих с продавача и двама клиенти на вестникарската будка на ъгъла. Отидох до „Алепо“ и разпитах касиерката и двама от сервитьорите. Върнах се в „При Аюб“, както вече виках мислено на „Арабски лакомства“, понеже все разговарях с хора, които го наричаха така. Жената беше успяла да си спомни името на клиента, който се уплашил, че мъжете със синия ван са ограбили магазина. Намерих телефона на свидетеля в указателя, но никой не отговори на позвъняването ми.

Бях зарязал историята за изплащането на застраховката, защото тя не се връзваше с видяното от хората. Не исках обаче да породя подозрения, че е станало отвличане или убийство, защото някой можеше да реши да изпълни гражданския си дълг и да се обади на полицията. Затова скалъпих следната история, която търпеше малки промени в зависимост от това пред кого я разказвах в конкретния момент:

Клиентката ми имала сестра, която планирала да се венчае с незаконен имигрант, който се надявал да остане в страната. Бъдещият младоженец обаче имал приятелка, чието семейство не одобрявало сватбата. Двама мъже, роднини на момичето, тормозели от дни клиентката ми с молби да им помогне да спре сватбата. Тя разбирала позицията им, но не искала да се меси.

В четвъртък те тръгнаха след нея и я проследиха до „При Аюб“. Когато излязла от магазина, я качили в задната част на буса под някакъв претекст и заминали с нея, опитали се пак да я убедят да им помогне. Когато най-накрая я пуснали, тя била толкова притеснена, че побързала да си тръгне и забравила торбите с покупки (зехтин, тахан и прочее) и дамската си чанта, в която имало много ценна гривна. Не знаела как се казват мъжете, нито как да се свърже с тях и...

Историята не беше особено правдоподобна, но все пак нямаше да я продавам на телевизията за пилотен епизод на сериал, просто исках да успокоя благонадеждните граждани, че е безопасно и благородно да помогнат според възможностите си. Насъбрах купища дадени даром съвети: „Доникъде не водят тези бракове, нека да каже на сестра си, че не си струва“ и прочие. Но покрай тях получих и доста сведения.

* * *

Приключих малко след четири и хванах влака за Кълъмбъс Съркъл, като избегнах най-натоварения час само с няколко минути. На рецепцията ме чакаше пощата, предимно рекламни боклуци. Веднъж поръчах нещо по каталог и оттогава ме затрупват с десетина всеки месец. Живея в една малка стая и в нея няма място за каталози, какво остава за продуктите, които искат да им купувам.

Когато се качих горе, изхвърлих всичко освен сметката за телефона и две листчета със съобщения, които ме информираха, че „Кен Кури“ е звънял. Веднъж в 2:30 и после в 3:45. Не му позвъних веднага, бях изтощен.

Свършеното през деня беше изцедило силите ми. Все едно бях носил торби с цимент в продължение на осем часа. За такава работа се изисква невероятна концентрация, страшно изтощително е човек да разказва измислена история. По-изнурително е да разправяш измислици, отколкото да казваш истината, освен ако не си патологичен лъжец. На този принцип е основан и детекторът на лъжата, а собственият ми опит го е потвърдил. Един ден, прекаран в лъжи и преструвки, изпива силите, особено ако човек е на крак през повечето време.

Взех си душ, избърснах се и пуснах новините по телевизията. Послушах петнайсет минути с вдигнати крака и затворени очи. Към пет и половина позвъних на Кенан Кури и му казах, че имам известен напредък, макар да не разполагам с подробности, които да му съобщя. Кенан ме попита има ли нещо, което той би могъл да направи.

— Засега не — отвърнах му аз. — Утре ще се върна на Атлантик авеню, за да видя дали няма да успея да добавя още някой щрих към

картинката. Когато приключи там, ще дойде у вас. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Да — рече той. — Няма къде да ходя.

* * *

Нагласих будилника и отново затворих очи. Часовникът ме изтръгна от съня ми в шест и половина. Облякох костюм, сложих вратовръзка и отидох у Илейн. Тя наля за мен кафе, а за себе си минерална вода „Перие“, после взехме такси до „Азиатско дружество“, където наскоро бяха открили изложба, посветена на Тадж Махал — темата ѝ се вписваше в тази на курса, който Илейн посещаваше в Хънтър. След като разгледахме експонатите в трите изложбени зали и изразихме възхищението си от тях с подходящи възклицания, последвахме множеството посетители в друга зала, където седнахме на съгъваеми столове и послушахме музикант, който свиреше на ситар^[3]. Представа си нямах бива ли го като изпълнител или не. Не знаех как да преценя уменията му, нито как самият той разбира дали инструментът му е добре настроен.

След концерта следваше прием с вино и сирене.

— Няма да се застояваме — промърмори Илейн и след кратка размяна на усмивки и мъгляви извинения излязохме на улицата.

— На теб страшно ти хареса — заяви тя.

— Добре беше.

— Боже мили — каза Илейн, — на какви неща се подлага един мъж с надеждата да го огрее.

— Стига — защитих се аз. — Не беше зле. Същата музика свирят в индийските ресторанти.

— Но там не ти се налага да я слушаш.

— Че кой я слуша?

Отидохме в италиански ресторант и докато пиехме еспreso, ѝ разказах за Кенан Кури и случилото се със съпругата му. Когато приключих, тя впери поглед в покривката на масата, сякаш там имаше нещо написано. После вдигна бавно очи и погледът ѝ срещна моя. Илейн е разсъдлива жена, издръжлива, по изведнъж беше придобила трогателно уязвим вид.

— Господи — възкликна тя.

— Такива неща правят хората.

— Няма край, нали? Няма дъно. — Тя отпи от водата. — Каква жестокост, какъв невъобразим садизъм. Защо някой би сторил нещо подобно, защо?

— Предполагам, че е било за удоволствие — обясних аз. — Сигурно са се наслаждавали на цялата работа, не само на убийството, но и на това да го разиграват до последно, да го размотават нагоре-надолу, да му кажат, че е в колата, че сигурно ще си е у дома, когато той се прибере и накрая да го оставят да я открие насечена на парчета в багажника на форда. Не е задължително да са садисти, за да я убият. Може да са решили, че така е по-безопасно за тях, отколкото да оставят свидетел, който би могъл да ги разпознае. Но само са влошили нещата. Не е било лесно да насекат тялото на части, създали са си излишни проблеми. Съжалявам, страхотна тема за разговор на маса, нали?

— Не знам, но от тази история ще излезе страшна приказка за лека нощ.

— От раз създава подходящото настроение.

— Кара безотказно кръвта да закипи. Не, наистина, за мен няма значение. Не че ми е все едно, напротив, но не съм гнуслива. Да насечеш някого е противно, но това не е най-лошата част, нали? Истинският ужас е, че на света съществува подобно зло, че то може да изникне отникъде и да те връхлети без никаква причина. Това е страшното и на празен стомах действа също толкова зле, колкото и на пълен.

* * *

Върнахме се в апартамента ѝ и тя пусна албум на Сидър Уолтън със соло изпълнения на пиано. И двамата го харесвахме. Поседяхме на дивана, без да си говорим много. Когато касетата свърши, тя я обърна, а по средата на втората страна отидохме в спалнята и се любихме с необичайна страст. След това и двамата дълго мълчахме, докато тя не каза:

— Знаеш ли какво, хлапе? Ако продължаваме така, един ден ще станем добри в тая работа.

— Така ли мислиш?

— Няма да се изненадам. Мат? Остани за през нощта.

Целунах я.

— Така и мислех да направя.

— Ммм. Добър план. Не искам да съм сама.

И аз не го исках.

[1] Ирландски евфемизъм за Бог. — Б.пр. ↑

[2] Начална строфа на химн от английския поет Уилям Купър (1731–1800). — Б.пр. ↑

[3] Индийски струнен инструмент, вид лютня. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Останах за закуска и когато тръгнах за Атлантик авеню, беше почти единайсет. Прекарах там пет часа, повечето от тях на улицата и в магазините, а останалото време в една книжарница и на телефона. Малко след четири изминах две пресечки и хванах автобуса за Бей Ридж.

Последният път, когато видях Кенан Кури, той изглеждаше смачкан и небръснат, но сега беше спокоен и овладян, облечен в сив габардинен панталон и карирана риза. Последвах го в кухнята. Съобщи ми, че тази сутрин брат му е отишъл на работа в Манхатън.

— Пити каза, че трябвало да остане тук, че не му пукало за работата, но колко пъти бихме могли да водим един и същи разговор? Накарах го да вземе тойотата, така че сега може да пътува до там и да се прибира с нея. Ами ти, Мат? Стигна ли донякъде?

— Двама мъже горе-долу с моя ръст са отвлекли съпругата ти от улицата пред „Арабски лакомства“ и са я принудили да влезе в тъмносин товарен микробус или ван. Подобен микробус, вероятно същият, е потеглил след нея, след като е излязла от „Д’Агостино“. Според свидетелите бусът е имал бял надпис на вратите. Надписът рекламирал продажба и сервизно обслужване на телевизори, а името на фирмата се състояло от два инициала с неясно значение. „Б & Л“ или „Х & М“, различните очевидци видели различни букви. Двама души си спомниха за адрес, някъде в Куинс, а един каза, че ставало дума за Лонг Айлънд Сити.

— Има ли такава фирма?

— Описанието е доста мъгляво, има поне дузина такива фирми. Два инициала, поправка на телевизори, адрес в Куинс. Позвъних на седем-осем компании и не попаднах на такива, които да ползват тъмносини бусове или пък наскоро да им е откраднат бус. А и не очаквах да попадна.

— Защо?

— Не ми се вярва автомобилът да е краден. Предполагам, че са дебнели пред дома ти в четвъртък сутринта с надеждата жена ти да излезе сама. Щом е излязла, са я последвали. Вероятно не им е било за пръв път, чакали са възможност да изпълнят замисъла си. Няма как всеки път да крадат микробус, нито да се возят цял ден в кола, която всеки миг може да се окаже в списъка с коли за издирване.

— А защо мислиш, че бусът е техен?

— Най-вероятно е такъв. Мисля, че на вратите са изписали името и адреса на несъществуваща фирма, а след отвличането са ги заличили и са написали нови. Няма да съм изненадан, ако целият бус вече е боядисан в друг цвят.

— Ами регистрационният номер?

— Вероятно се сменя според случая, но всъщност той няма кой знае какво значение, защото никой не помни номера. Един от свидетелите си помислил, че тримата са обрели хранителния магазин, но просто влязъл в магазина, за да се увери, че всичко е наред. Друг решил, че става нещо странно и наистина погледнал номера, но си спомня само, че в него имало деветка.

— Това е от полза.

— Голяма. Мъжете били облечени еднакво — тъмни панталони, тъмни работни ризи и сини непромокаеми якета. Облеклото им приличало на униформа и се връзвало с рекламния надпис на буса, така че присъствието им не изглеждало подозрително. Още преди години научих, че човек може да влезе практически навсякъде, ако държи бележник с подложка, защото изглежда така, сякаш е на работното си място. Те са имали точно такъв вид. Двама различни очевидци ми разказаха, че са видели как агенти на Националната миграционна служба под прикритие са заловили незаконно пребиваваща в страната имигрантка. Това е една от причините и никой да не се намеси, важен е и фактът, че всичко се разиграло и приключило, преди някой да успее да реагира.

— Добре измислено — отбеляза Кенан.

— Униформата им е била полезна в още едно отношение. Тя ги е направила невидими, защото хората са виждали само облеклото им и всичко, което си спомнят, е, че са изглеждали еднакво. Споменах ли, че са носили и шапки с козирки? Очевидците описват шапките и якетата, дрехите, които се обличат за работа и след това се свалят.

— Тогава не разполагаме с нищо.

— Не е съвсем така — уточних аз. — Не разполагаме с нищо, което да ни насочи директно към тях, но все пак научихме нещо. Знаем какво са направили и как са го направили, че са били изобретателни, че са планирали действията си. Според теб как изборът им е паднал върху теб?

Кенан сви рамене.

— Знаели са, че съм трафикант. Споменаха го. А щом си трафикант, си примамлива мишена. Знаят, че разполагаш с пари и че няма да потърсиш полицията.

— Какво друго са знаели за теб?

— Етническият ми произход. Единият от тях ме наричаше с разни обидни имена.

— Май ми го спомена.

— Чалмаджия, пустинно черно. Това си го бива, а? Пустинно черно. Пропусна да ме пита яхам ли камили, този лаф съм го чувал от италианчетата в колежа „Сейнт Игнейшъс“. „Ей, Кури, яхай си шибаната камила!“ Камила съм виждал само на пакет цигари.

— Според теб дали са те избрали, понеже си арабин?

— Не ми е хрумвало. Предразсъдъци не липсват, но обикновено не им обръщам внимание. Роднините на Франсин са палестинци, казах ли ти?

— Да.

— На тях им е по-трудно. Познавам палестинци, които разправят, че са ливанци или сирийци, за да си спестят нелепици като „О, ти си палестинец, значи си терорист.“ Ей такива невежи забележки. А има и хора, които са предубедени към всички араби — добави той и изви очи. — Като баща ми.

— Баща ти ли?

— Не че мразеше арабите, но имаше теория, че ние всъщност не сме араби. В моя род сме все християни, нали разбираш.

— Чудех се какво си правил в „Сейнт Игнейшъс“.

— И аз съм се чудил понякога. Не, ние бяхме маронити^[1], а според моя старец сме били финикийци. Чувал ли си за финикийците?

— Бяха библейски народ, нали? Търговци и изследователи, нещо такова?

— Именно. Велики мореплаватели, обиколили Африка, колонизирали Испания, вероятно са стигнали чак до Британия. Основали Картаген в Северна Африка, а при разкопки в Англия са намерени много картагенски монети. Първи открили Полярната звезда. Открили, че мястото ѝ на небосклона не се променя и може да се използва за навигация. Създали азбука, въз основа на която по-късно била създадена гръцката. — Умълча се, леко смутен. — Баща ми непрекъснато говореше за тях. Предполагам, че съм попил част от разказите му.

— Така изглежда.

— Не беше някакъв фанатик, но знаеше много по темата. И името ми е свързано с тях. Финикийците наричали себе си „ханаанци“, изговаряли го „кенаани“ или „канаанити“. Името ми трябва да се произнася „Кенаан“, но всички го изговарят „Кенан“.

— На съобщението, което получих вчера, пишеше Кен Кури.

— Да, типично. Случвало ми се е да правя поръчка по телефона и тя да пристигне адресирана до „Кен & Кури“, все едно става дума за двама ирландски адвокати. Но както и да е, според баща ми финикийците били съвсем различен народ от арабите. Те били ханаанци, обособен народ по времето на Авраам. А арабите произлизат от Авраам.

— Мислех, че евреите произлизат от Авраам.

— Така е, по-точно от сина му Исаак, законният син на Авраам и Сара. Докато арабите произхождат от Исмаил, синът на Авраам от Агар. Исусе, сега си спомних нещо, за което не съм се сещал отдавна. Когато бях малък, баща ми враждуваше с един бакалин на улица Дийн и говореше за него като за „исмаилтянското копеле“. Божичко, какъв образ.

— Жив ли е?

— Почина преди три години. Имаше диабет, с годините болестта увреди сърцето му. Когато изпадам в униние, си казвам, че е починал от разбито сърце заради онова, в което се превърнаха синовете му. Той се надяваше да отгледа архитект и лекар, а вместо това се оказа баща на пияница и наркодилър. Но причината за смъртта му беше друга. Начинът му на хранене го уби. Имаше диабет и двайсет излишни килограма. Беше неизбежно да си отиде, дори двамата с Пити да бяхме Джонас Солк^[2] и Франк Лойд Райт^[3].

Около шест Кенан започна да звъни на партньорите си по предварително разработена от нас схема. Набираше нечий телефон, изчакваше да чуе сигнал, след това затваряше.

— Сега чакаме — каза той, но не ни се наложи да чакаме дълго. След по-малко от пет минути телефонът иззвъня.

— Здравсти, Фил, как я караш? — попита Кенан. — Страхотно. Слушай сега какво имам да ти казвам. Не знам дали познаваш жена ми. Работата е там, че получихме заплаха за отвлечение, наложи се да я изпратя извън страната. Не знам за какво става дума, но си мисля, че е свързано с работата ни, нали разбираш? И сега съм наел един професионалист да проучи въпроса. Искан да знаеш, защото разбрах, че тези хора не се шегуват и ми се струва, че са хладнокръвни убийци. Там е работата, човече, седим си тук и сме лесни мишени, имаме купища пари в брой, не можем да се обърнем към закона и така ставаме идеален прицел за нападения по къщите и всякакви гадости... Така. Та казвам ти да внимаваш, сецаш се, отваряй си очите и ушите. Разкажи и на другите, на всеки за когото решиш, че трябва да научи. А ако се случи някаква гадост, обади ми се, приятел, разбра ли? Добре.

Затвори телефона и се обърна към мен.

— Не знам. Според мен успях само да го убедя, че съм станал параноик на стари години. „Защо си я изпратил извън страната, приятел? Защо не си вземеш куче, наеми охрана?“ Защото тя е мъртва, тъпако шибан, но не исках да му го казвам. Ако се разчуе, ще станат проблеми. Мамка му.

— Какво има?

— Какво да кажа на семейството на Франсин? Всеки път щом звънне телефонът, ме хваща страх, че се обаждат някои от братовчедите й. Родителите й са разделени, майка й се върна в Йордания, но баща й продължава да живее в стария квартал, а и тя има роднини из цял Бруклин. Какво да им кажа?

— Не знам.

— Рано или късно трябва да им кажа. Междувременно ще разправам, че е отишла на екскурзия или нещо такова. И знаеш ли какво ще си помислят?

— Че нещата между вас не вървят.

— Именно. Тъкмо се върнахме от Негрил, защо ще ходи пак на екскурзия? Явно в семейство Кури работите не вървят. Ами да мислят каквото си искат. Истината е, че не сме си казвали крива дума, един ден не сме били скарани. Боже.

Взе телефона, набра нов номер и затвори след сигнала. Забарабани нетърпеливо по масата, телефонът звънна и той грабна слушалката.

— Здравсти, приятел, как върви? А, така ли? Стига бе. Слушай сега какво имам да ти казвам...

[1] Маронитите са последователи на християнска църква в Ливан, която признава върховенството на Ватикана. Езикът на богослужението им е западносирийски, а етническият им произход е смесица от финикийци, арамейци и араби. — Б.ред. ↑

[2] Джонас Солк (1914–1995) — американски имунолог и един от създателите на първата ваксина срещу полиомиелита. — Б.пр. ↑

[3] Франк Лойд Райт (1867–1959) — американски архитект и архитектурен дизайнер, считан за един от най-великите архитекти на XX век. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Отидох на сбирката в „Сейнт Пол“ в осем и половина. Докато вървях нататък, ми мина през ума, че мога да попадна на Пит Кури, но го нямаше там. След сбирката помогнах да се приберат столовете, после се присъединих към една група за по кафе във „Флейм“. Не съм се бавил, защото към единайсет бях в кръчмата „Пуган“ на Западна седемдесет и втора, едно от двете места, на които човек може да открие Дани Бой Бел в часовете от девет вечерта до четири сутринта. В останалата част от денонощието е почти невъзможно да бъде намерен.

Другото място е джаз клуб на име „Мама Гъска“ на Амстердам авеню. „Пуган“ беше по-близо, затова пробвах първо там. Дани Бой седеше на обичайната си маса в задната част, потънал в разговор с чернокож мъж с островърха брадичка и малък нос. Мъжът носеше извити слънчеви очила с огледални стъкла и оловносив костюм, който правеше раменете му неестествено широки. Малка шоколадовокафява сламена шапка стърчеше на главата му, а периферията ѝ беше украсена с розова като фламинго лента.

Взех си кола на бара и почаках, докато чернокожият приключи делата си с Дани Бой. След около пет минути той се надигна от стола си, тупна Дани по раменете, разсмя се сърдечно и тръгна към улицата. Обърнах се да си прибера рестото от бара, а когато отново погледнах към Дани, мястото на чернокожия беше заето от плешив бял мъж с гъсти мустаци и корем, който опъваше ризата му. Първият тип не ми беше познат, вторият ми беше смътно познат. Казваше се Селиг Улф, притежаваше два паркинга и приемаше залози за спортни състезания. Преди години го арестувах по обвинение за нападение, но подалият жалбата реши да я оттегли.

Улф си тръгна, а аз си взех втората кола и седнах при Дани.

— Много си зает тази вечер.

— Да — съгласи се Дани Бой. — Вземи си номерче и чакай, стават опашки като в „Забарс“^[1]. Радвам се да те видя, Матю. Видях те

още оде, но трябваше да изстрадам един час в компанията на Улф. Сигурно познаваш Селиг.

— Разбира се. А другият? Да не набираще средства за финансирането на Обединения колеж за чернокожи?

— Умът не трябва да се пилее — тържествено обяви той. — А ти пилееш твоя, като съдиш хората по външността. Господинът, Матю, носеше ушит по поръчка класически костюм в стил 40-те, известен още като зут костюм. Познава се по бастите и подплънките на раменете. Баща ми имаше един такъв в гардероба си, спомен от славната му младост. От време на време го вадеше и заплашваше да го облече, а майка ми извърташе очи.

— Браво на нея.

— Казва се Никълсън Джеймс — осведоми ме Дани Бой. — Трябвало да бъде Джеймс Никълсън, но объркали реда на имената в някакъв официален документ и той решил, че така звучи по-стилно. Човек ще си рече, че името е в тон с този ретро външен вид. Господин Джеймс е сводник.

— Брей. Никога нямаше да ми хрумне.

Дани си наля водка. Неговият собствен моден стил беше изключително елегантен: шит по поръчка тъмен костюм, вратовръзка и шикозна жилетка в червено-черен десен. Дани е много нисък, крехък наглед афроамериканец албинос — би било крайно неуместно да се нарече чернокож, понеже кожата му е твърде бледа. Прекарва нощите си по кръчмите и обича приглушеното осветление и тихия шум. Избягва да се показва на слънце като Дракула и денем рядко отговаря на телефон или почукване на вратата. Всяка вечер обаче е в „Пуган“ или в „Мама Гъска“, слуша хората и ги поучава.

— Дошъл си без Илейн — рече той.

— Тази вечер е така.

— Предай ѝ любовта ми.

— Непременно — обещах аз. — Донесох ти нещо, Дани Бой.

— Така ли?

Поставих в ръката му две стотачки. Той погледна към парите безстрастно, после ме изгледа с повдигнати вежди.

— Имам преуспяващ клиент — обясних. — Държи да се возя с такси.

— Искаш да ти повикам такси ли?

— Не, но си помислих, че трябва да споделя с някой друг малко от неговото благосъстояние. В замяна искам само да пуснеш един слух.

— Какъв?

Разказах му официалната версия, без да споменавам името на Кенан Кури. Дани Бой слушаше съсредоточено, от време на време се мръщеше. Щом приключих, той си взе цигара, огледа я за момент, после я върна в пакета.

— Имам въпрос — заяви той.

— Питай.

— Съпругата на клиента ти е извън страната и вероятно в безопасност от онези, които искат да й сторят зло. Затова той счита, че те ще насочат вниманието си към друг.

— Точно така.

— И защо да го е грижа? Представата за добронамерения и човеколюбив наркодилър ми допада, харесвам и ония в Орегон, които отглеждат марихуана и правят огромни дарения на еколозите и водените от екологични идеали саботьори. Като юноша Робин Худ ми беше симпатичен, но дотам. Какво значение има за твой клиент дали лошите типове ще хванат гълъбчето на друг? Ще си получат откупа и ще оставят някой от неговите конкуренти без пари в брой, толкова. Или пък ще се издънят и край с тях. Щом жена му е извън...

— Исусе, историята ми се струваше свършена, преди да взема да ти я разкажа.

— Съжалявам.

— Жена му не е отпътувала извън страната. Отвлекли са я и са я убили.

— Той увъртал ли е? Не е платил откупа, така ли?

— Платил е четиристотин хиляди. И пак са я убили.

Дани ококори очи.

— Само ти знаеш — добавих. — Не са съобщили за смъртта ѝ, затова тази част от историята не бива да се разчува.

— Разбирам. Ами тогава е по-лесно да се разбере мотивът му. Искане да си го върне. И кои са те, някаква представа?

— Не.

— Но мислиш, че пак ще го направят.

— И защо да зарязват златната мина?

— От нея не се отказваш. — Дани си наля още водка. И на двете места, които посещаваше редовно, му носеха бутилка водка в пълна с лед кофичка. Той с небрежна лекота изпиваше огромни количества от нея, пиеше я като вода. Не знам къде я побираше, нито как я обработваше тялото му.

— И колко са лошите? — попита той.

— Най-малко трима.

— И са си поделили четиристотин хилки. Това са бая пари за таксите, а?

— И аз това си помислих.

— Значи информацията, че някой пръска пари безогледно, ще ти бъде от полза.

— Аха.

— А наркодилърите, особено едрите играчи, трябва да научат, че са застрашени от отвличане. Тия като нищо могат да отмъкнат и някой дилър, ти какво ще кажеш? Не е задължително да е жена.

— Ами, едва ли.

— И защо?

— Според мен убиването на жени ги прави щастливи. Мисля, че изпитват удоволствие от него. Според мен са я изнасилили, изтезавали са я и когато им е омръзнала, са я убили.

— Имало ли е следи от изтезания по тялото?

— Тялото е било върнато на двайсет-трийсет парчета, всяко опаковано отделно. Това също не е за други уши. Възнамерявах да не ти го споделям.

— Да ти кажа истината, ще ми се да не беше. Матю, въобразявам ли си или светът става все по-гаден?

— Не дава признаци за подобрение.

— Нали? Сещаш ли се за Хармоничното подреждане, всички планети, строени като войници? Това не трябваше ли да е знак, че изгрява някаква си Нова ера?

— Не се прехласвам по такива неща.

— Все разправят, че най-тъмно е преди зазоряване. Но те разбирам. Ако убийството е част от веселбата, ако тези типове обичат да изнасилват и изтезават, определено няма да отмъкнат някой окаян наркодилър с бирено шкембе и набола четина. Стига да не са обратни.

— Не са.

Позамисли се.

— Ще го повторят — заяви той. — Надали ще се откажат при подобен резултат. Но едно ми е чудно.

— Дали са го правили и преди ли? И аз се питах същото.

— И?

— Страшно са изпипали работата — отвърнах аз. — Останах с впечатлението, че са понатрупали практика.

* * *

Веднага щом закусих на другата сутрин, отидох до полицейския участък на Западна петдесет и четвърта. Заварих Джо Дъркин на бюрото му, а той ме слиса с комплимент за външния ми вид.

— Напоследък се обличаш по-добре — обяви той. — Мисля, че причината е жена. Илейн, нали?

— Точно така.

— Мен ако питаш, тя ти влияе добре.

— Не се и съмнявам — рекох, — само че не схванах онази част с обличането.

— Говоря за елегантното ти сако.

— Блейзърът? Сигурно има десетина години.

— Никога не си го носил.

— Нося го най-редовно.

— Значи е вратовръзката...

— Какво пък и е специалното на вратовръзката?

— Господи — възмути се той. — Да ти е казвал някой някога, че си неговорчиво копеле? Казвам ти, че изглеждаш добре и се озовавам на пейката за разпити. Я да започнем отначало. „Здравей, Мат, радвам се да те видя. Изглеждаш като парцал. Сядай.“ Така по-добре ли е?

— Определено.

— Прекрасно. Разполагай се. Какво те води насам?

— Завладял ме е порив да извърша престъпление.

— Познато чувство. Имам такива пориви кажи-речи всеки ден. Някакво конкретно престъпление ли си си наумил?

— Нещо от клас Г.

— Такива ги имаме много. Престъпното притежание на инструменти за фалшификации е точно клас Г и нещо ми подсказва, че ти вече си нарушил закона. Имаш ли химикалка в джоба си?

— Две химикалки и молив.

— Майко мила! Май няма да е лошо да ти прочета правата, да те регистрираме като престъпник и да ти вземем отпечатыци. Само че не ми се вярва това да е престъплението, което си си наумил.

Поклатих глава в знак на отрицание.

— Мислех си за нарушаване на параграф двеста-точка-нула-нула от Наказателния кодекс.

— Двеста-точка-нула-нула. Сега да го проверявам ли ще ме караш?

— Защо не?

Джо ме изгледа, после се пресегна към черна папка и я запрелиства.

— Този номер ми е познат — рече той. — Да, ето го. „Две-нула-нула-точка-нула-нула. Подкупване трета степен. Лицето е виновно за даване на подкуп трета степен, когато обсъжда, предлага или се съгласява да обсъди каквато и да било облага с обществен служител при споразумение или уговорка, че гласът, мнението, позицията, действията и решенията на този обществен служител или изпълнението на служебните му задължения като такъв, ще бъдат съобразени с подкупа. Подкупване от трета степен е престъпление клас Г.“ — Продължи да чете наум за момент, после каза: — Не мислиш ли, че е по-добре да нарушиш параграф две-нула-нула-точка-нула-три?

— Какво ще рече това?

— Подкуп втора степен. Същото като предишното, само че е престъпление клас В. За да се определи като подкуп от втора степен, облагата, която обсъждаш, предлагаш или се съгласяваш да обсъждаш — Исусе, как да не обичаш начина, по който наричат тези действия, — трябва да бъде в размер, по-голям от десет хиляди долара.

— А — възкликнах аз. — Мисля, че клас Г изчерпва възможностите ми.

— От това се страхувах. Може ли един въпрос? Преди да си извършил престъплението клас Г. Колко години изминаха, откакто работеше като полицаи?

— Доста.

— Тогава как си спомняш класа на престъплението, да не говорим за номера на параграфа?

— Помня такива неща.

— Глупости. През годините колко пъти са променяли номерата, сигурно са пренаписали половината кодекс. Интересно ми е как така го знаеш.

— Наистина ли?

— Да.

— Погледнах в книгата на Андреоти, докато пътувах насам.

— Само за да ме навреш в кучи гъз?

— Само за да те поизпотя.

— Воден от грижата за моето благо.

— Несъмнено.

Предварително бях пъхнал една банкнота в самото си. Сега я извадих и я мушнах в джоба, в който Джо държеше цигарите си, когато не пушеше на аванта под претекст, че ги отказва.

— Купи си костюм — посъветвах го аз.

Освен нас в офиса нямаше никого, затова той измъкна банкнотата и я огледа.

— Ще ни се наложи да опресним терминологията. Двайсет и пет долара за шапка, стотарка за костюм. Не знам колко струва в наши дни една святна шапка, не помня кога за последно съм си купувал такава. А за стотарка можеш да се сдобиеш с костюм, но само втора употреба. Ето ти парите, заведи жена си на вечеря. И защо изобщо ми ги даваш?

— Трябва ми услуга.

— Каква?

— Прочетох във вестника за един случай. Сигурно е отпреди шест месец, евентуално година. Двама типа отвлекли жена от улицата, качили я в бус. Намерили я след няколко дни в един парк.

— Предполагам мъртва.

— Мъртва.

— Вероятно убийство. Обаче случаят не ми звучи познато. Не сме работили по него, нали?

— Дори не е от Манхатън. Сега се сещам, че май намерили жената на голф игрище в Куинс, но като нищо може да е било и в

Бруклин. Тогава не обърнах особено внимание на статията, прегледах я набързо с второ кафе.

— И какво искаш сега?

— Искам да си опресня паметта.

Той ме изгледа.

— Ти нещо много лесно си взел да раздаваш пари? Защо ти е да даряваш суми за гардероба ми, когато можеш да идеш в библиотеката и да погледнеш в каталога със статии на „Таймс“?

— И как да търся? Нито знам къде и кога се е случило, нито разполагам с имена. Ще ми се наложи да прегледам всички статии от миналата година една по една, а дори не помня в кой вестник я прочетох. Може да не е бил „Таймс“.

— Ще е по-лесно, ако звъна тук-там.

— И аз така си помислих.

— Ти защо не вземеш да се поразходиш? Иди си вземи кафе. Намери маса в гръцкото кафене на Осмо авеню. Сигурно ще намина оттам след час, поръчай ми кафе и парче торта.

Четирийсет минути по-късно вече седеше на масата ми в кафенето на Осмо авеню и Петдесет и трета.

— Преди година — рече той. — Жена на име Мари Готескинд. Какво ще рече фамилията ѝ на немски? „Бог е милостив“?

— Мисля, че означава „Дете на Бога“.

— Това е по-подходящо, защото Бог не е бил милостив с Мари. Съобщили са за отвлечането ѝ посред бял ден, докато пазарувала на Джамайка авеню в Удхейвън. Двама мъже я отвлекли с бус, три дни по-късно две деца се натъкнали на трупа ѝ, докато се разхождали по голф игрище Форест Парк. Сексуално нападение, множество рани от нож. Случаят е поет от Сто и четвърти участък, а после е върнат на Сто и дванайсети, понеже похищението е станало на негова територия.

— Разследването имало ли е успех?

Джо поклати глава.

— Човекът, с когото говорих, си спомняше доста добре случая. Хората от квартала с месеци не могли да се съвземат от ужаса. Уважавана жена върви по улицата, двама клоуни я наgrabват, дошло им е като гръм от ясно небе. Щом на нея е могло да се случи, значи може да се случи на всеки, човек и в собствения си дом не е в безопасност. Страхували се, че ще има и други убийства, поредица от изнасилвания,

всички екстри на серийните убийци. Какъв беше онзи случай в Ел Ей, по който направиха сериал?

— Не знам.

— Двама италианци, май бяха братовчеди. Убиваха проститутки и ги оставяха по хълмовете. Хилсайдския удушвач, така ги кръсти пресата. Предполагам, че медиите са измислили името, преди да стане ясно, че убийците са двама.

— Жената в Удхейвън — върнах го аз на основната тема.

— Да. Опасявали се, че е само първата, но други убийства не последвали и всички си отдъхнали. Продължават да полагат усилия да разрешат случая, но навсякъде стигат до задънена улица. Засега досието е отворено, чакат извършителите да бъдат заловени при подобно престъпление. Човекът ме попита дали имаме нещо, свързано със случая. Имаме ли?

— Не. А спомена ли ти нещо за съпруг?

— Не ми се вярва да е била омъжена. Май беше учителка. Защо?

— Сама ли е живяла?

— Какво значение има?

— Джо, бих искал да видя досието.

— И защо ти е? Що не въртнеш едно кръгче до Сто и дванайсети участък и не ги помолиш да ти го покажат?

— Надали ще го направят.

— Надали, а? Искаш да кажеш, че в тоя град има ченгета, които не изгарят от желание да правят услуги на частен детектив? Исусе, потресен съм.

— Ще съм ти много благодарен.

— Едно-две телефонни обаждания не са проблем — продължи той. — Не погазих сериозно правилата на отдела, онзи тип в Куинс също не ги наруши. Само че ти ме молиш да разкрия поверителна информация. Предполага се, че това досие няма да напуска офиса.

— Няма да го напуска. Всичко, което искам от онзи човек, е да ти отдели пет минути, за да го изпрати по факса.

— Ти цялото досие ли искаш? Това е разследване на убийство, сигурно няма да е под двайсет-трийсет страници.

— Отделът може да си позволи разходите по факса.

— Знам ли — колебаеше се Джо. — Кметът все ни повтаря, че общината е пред банкрут. Ти защо се интересуващ всъщност?

— Не мога да ти кажа.

— За бога, Мат. Искаш да получиш информация, но ти самият не даваш, така ли?

— Въпросът е поверителен.

— Не думай. Поверителен бил значи, а досиетата на отдела са отворена за всеки книга. — Запали цигара и се разкашля. — И няма нищо общо с онзи твой приятел, нали?

— Не разбрах.

— Приятелчето ти Балю. Няма нищо общо с него, така ли?

— Не, естествено.

— Сигурен ли си?

— Той е в чужбина — обясних аз. — Няма го от близо месец и не знам кога се връща. Плюс това никога не си е падал по изнасилването на жени и оставянето на трупове по голф игрища.

— Наясно съм, човекът е джентълмен, грижи се по игрището да няма неравности. Опитват се да го обвинят в бандитизъм и участие в организирана престъпна група, но май това вече ти е известно.

— Подочух нещо.

— Надявам се да го заковат и да го наврат във федерален затвор за идните два-сет години. Но ти, предполагам, не споделяш надеждите ми.

— Приятел ми е.

— И на мен така ми казаха.

— Както и да е, той няма нищо общо с този случай.

Джо ме измери с поглед.

— Имам клиент, чиято съпруга е изчезнала. Почеркът на престъпниците прилича на инцидента в Удхейвън.

— Отвлечена ли е била?

— Така изглежда.

— Съобщил ли е за отвлечането?

— Не.

— И защо?

— Сигурно си има причини.

— Това не е достатъчно, Мат.

— Да предположим, че е незаконно в страната.

— Половината град е незаконно в страната. Когато имаме отвлечане, първата ни работа е да проверим жертвата в

Миграционната служба. И какъв е тоя тип, не може да си изкара зелена карта, пък има пари за частно разследване? Май не му е чиста работата.

— Както кажеш.

— Както кажа, а? — Извади цигарата си и се смръщи насреща ми. — Жената мъртва ли е?

— Натам вървят нещата. Ако са същите хора...

— Да, но защо трябва да са същите? Каква е връзката, почеркът при похищението ли? — Не отговорих, той взе сметката, погледна я и ми я метна през масата. — Дръж, ти черпиш. Нали не си си сменил номера на телефона? Ще ти звънна следобед.

— Благодаря, Джо.

— Без благодарности. Трябва да измисля как да свърша тая работа без да загазя. Измисля ли, ще ти се обадя. Иначе забрави.

* * *

Отидох на обедната сбирка във Файърсайд, после се прибрах в стаята си. Нямаше обаждане от Дъркин, но имаше съобщение, че ми е звънял Ти Джей, номер липсваше, не пишеше и защо ме е търсил. Смачках листчето и го хвърлих.

Ти Джей е чернокожо момче, което срещнах преди година и половина на Таймс Скуеър. Така му викат на улицата, и да има друго име, го пази за себе си. Стори ми се жизнерадостен, безочлив и непочтителен — глътка свеж въздух в смрадливото тресавище на Четирийсет и втора улица — и двамата си допаднахме. Малко след това му възложих да свърши една дребна задача на Таймс Скуеър и оттогава поддържахме връзка. Звъни ми веднъж на всеки две седмици, а понякога и повече от веднъж. Никога не оставя номер и няма как да му върна обаждането, затова съобщението беше просто начин да ми покаже, че мисли за мен. Ако случаят беше важен, щеше да звъни, докато не ме завари у дома.

Когато му се удадеше да ме свари, понякога си говорехме, докато не изтечеше времето за монетата му от четвърт долар, а друг път се срещахме в неговия квартал или в моя и аз го гощавах. На два пъти му възлагах дребни задачи във връзка със случаите, върху които работех и

май на него работата му харесваше, интересът му не можеше да се обясни с малките суми, които му плащах.

Качих се в стаята си и позвъних на Илейн.

— Дани Бой ти праща поздрав. А Джо Дъркин заяви, че ми влияеш добре.

— Не ще и дума — отвърна тя. — А как разбра, че ти влияя добре?

— Твърди, че откакто сме заедно, се обличам по-добре.

— Казах ти, че онзи нов костюм те преобразява.

— Не бях с него.

— О.

— Носех блейзъра си. Имам го от цяла вечност.

— Кое то не му пречи да изглежда прекрасно. Със сиви панталони към него, нали? А коя риза и коя вратовръзка? — Казах ѝ и тя заключи: — Ами това е прекрасен тоалет.

— Доста обикновен. Снощи видях класически костюм в стил 40-те.

— Без майтап?

— С бастии и подплънки, така каза Дани Бой.

— Дани Бой не носи такива костюми.

— Не, не носи, беше един от приятелите му, който се казва... всъщност няма значение. Същият носеше и сламена шапка с яркорозова лента. Виж, ако се бях появил в кабинета на Дъркин така пременен...

— Щеше да го смаеш. Може пък Дъркин да се е впечатлил от осанката ти, скъпи. Вече носиш дрехите си с повече самоувереност.

— Защото сърцето ми е чисто.

— Може и това да е причината.

Побърборихме си още малко. Същата вечер тя имаше лекции и обсъдихме възможността да се видим след това, накрая се отказахме.

— По-добре утре — предложи Илейн. — Може да идем на кино? Само дето мразя да ходя на кино през почивните дни, на всички свестни филми е голяма навалица. Сетих се, може да идем на следобедна прожекция и след това да вечеряме, ако нямаш работа.

Предложението ѝ ми се стори добро и ѝ го казах.

Затворих и мъжът на рецепцията позвъни да ме извести, че междувременно са ме търсили по телефона. Откакто съм в хотела на

няколко пъти променяха системата за свързване по телефона. Първоначално всички обаждания минаваха през телефонния номератор на рецепцията. След това го нагласиха така, че човек да може да набере директно външен номер, но входящите позвънявания продължаваха да минават през номератора. Сега имам пряка линия, през която да набирам и да получавам обажданията, но ако не вдигна телефона след четвъртото позвъняване, то се прехвърля на рецепцията. Телефонната компания издава сметката на мое име, а хотелът не ми иска никакви такси, така се оказах с безплатни телефонни известия.

Дъркин ме беше търсил и аз му се обадох.

— Забравил си нещо — рече той. — Искаш ли да си го вземеш или да го хвърлям?

Отвърнах му, че идвам веднага.

Когато влязох в стаята на отдела, го заварих да говори по телефона. Седеше наклонил стола назад и пушеше цигара, докато друга догаряше в пепелника. На съседното бюро детектив на име Белами се взираше над очилата си в екрана на компютъра.

Джо закри слушалката с ръка и рече:

— Това там струва ми се е твойт плик, името ти е написано отгоре. Забрави го, когато намина днес.

Без да дочака отговор, той продължи разговора си. Пресегнах се през рамото му и взех кафявия плик с моето име. Зад мен Белами заяви на компютъра си:

— Това е напълно безсмислено, мамка му.

Не можех да споря по този въпрос.

[1] Прочут хранителен магазин в Манхатън. — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Върнах се в стаята си и разстлах навиващите се копия от факса по леглото. Очевидно бяха изпратили цялото досие, всички трийсет и шест страници от него. Някои от страниците съдържаха само по няколко реда, други бяха гъсто изписани.

Запрелиствах ги и се впечатлих колко различна щеше да е тази задача по времето, когато самият аз работех като полицаи. Тогава не разполагахме с копирни машини, какво ли остава за факс. Ако исках да прочета досието на Мари Готескинд, щеше да се наложи да се замъкна до Куинс, за да го прегледам на място, докато някой притеснен полицаи наднича над рамото ми и препира да бързам.

Днес човек просто пъха всичко във факса и то се появява като по магия на километри от мястото — или пък на другия край на света. Досието изобщо не напуска кабинета, където се пази и разни неоторизирани особи не се промъкват тайно, за да надзъртат в него, затова и никой не се тормози, че се нарушава поверителността.

И разполагах с достатъчно време да мисля върху прочетеното.

Така и направих, защото нямах представа какво точно търся. Едно от нещата, които не са се променили откакто напуснах полицията, е обемът на документите, които придружават разследването. Независимо какъв полицаи си, прекарваш по-голяма част от времето си в съставянето на доклади за нещата, които си свършил през останалото време. Част от писмената работа е обичайната бюрократична бумажина, а друга е свързана с изначалния стремеж да си покриеш задника, но в повечето случаи писането е неизбежно. Полицейската работа е общо усилие и в най-простото разследване участват различни хора, затова, ако не се записва всичко, никой няма да е в състояние да добие пълна представа за свършеното.

Изчетох цялото досие и когато приключих, се върнах назад и измъкнах няколко листа, които да препрочета. Едно от нещата, които веднага ставаха очебийни, беше невероятното сходство между

похищението на Готескинд и това на Франсин Кури. Забелязах следните прилики:

1. И двете жени бяха отвлечени от търговски улици.
2. И двете жени бяха тръгнали на покупки и бяха оставили колите си паркирани пред магазина.
3. И двете бяха отвлечени от двама мъже.
4. И в двата случая мъжете бяха облечени еднакво, а височината и теглото им съвпадаха. Похитителите на Готескинд бяха носили панталони в цвят каки и тъмносини якета.

5. И двете жени бяха качени в бус. Микробусът, използван в Удхейвън, беше описан от няколко очевидци като светлосин ван. Един от очевидците твърдеше, че е бил форд, казал и част от регистрационния номер, но сведенията му не довели доникъде.

6. Няколко очевидци бяха потвърдили, че на автомобила е било изписано името на фирма за домашни електроуреди. Повечето твърдяха, че името е „Домашни електроуреди П & Дж“ или „Електроуреди за дома Б & Дж“, но имаше и вариации. Отдолу пишело „продажба и сервиз“. Адрес липсвал, но очевидците съобщаваха за телефонен номер, макар че никой не успял да го запомни. Подробното разследване не беше успяло да свърже микробуса с нито една от многото компании за продажба и обслужване на домакински електроуреди в града, затова полицията беше заключила, че името на фирмата и регистрационният номер са фалшиви.

7. Мари Готескинд била на двайсет и осем години и работела като заместник-учител в различни начални училища в Ню Йорк. На ръст и килограми била почти колкото Франсин Кури, но за разлика от нея, била руса и със светъл тен. В досието нямаше снимка отпреди убийството, имаше само фотографии на тялото във Форест Парк, но хората, които я бяха познавали, твърдяха, че била доста привлекателна.

Имаше и разлики. Мари Готескинд е била неомъжена. Излизала няколко пъти с един учител, с когото се запознала на едно от местата, където преподавала, но връзката им явно не се развила във възходяща посока, а и неговото алиби за времето на смъртта ѝ било непохватимо.

Мари живеела с родителите си. Баща ѝ бил бивш електротехник с пенсия за инвалидност заради получена по време на работа травма и управлявал малък бизнес за поръчки по пощата от дома си. Майка ѝ му помагала в работата, работела и почасово като счетоводител за няколко

предприятия в квартала. Нито Мари, нито родителите ѝ имаха някаква видима връзка с наркосредите. Освен това не бяха араби, нито финикийци.

Докладът на съдебния лекар е бил изготвен подробно, разбира се, имало е много за докладване. Смъртта настъпила вследствие от множество прободни рани с нож в гърдите и коремната област, някои от които смъртоносни. Имало следи от неколkokратни насилствени полови сношения, остатъци от сперма в ануса, вагината и устата ѝ, както и в една от нанесените с нож рани. Анализът на съдебните лекари показал, че са използвани поне два различни ножа, вероятно кухненски, единият с по-дълго и широко острие от другия. А анализът на спермата показал наличието на поне двама насилници.

Освен нанесените с ножове рани, по голото тяло имало и множество синини, които свидетелствали, че жертвата е била бита.

Най-накрая една подробност, която пропуснах при първото четене — докладът от медицинския оглед съобщаваше, че палецът и показалецът на лявата ръка на жертвата са били отсечени. И двата пръста били открити, показалецът във вагината ѝ, а палецът в ректума.

Прелест.

* * *

Изчитането на доклада ме потресе и угнети. Нищо чудно, че бях пропуснал съобщението за палеца и показалеца. Докладът за нараняванията на жената и представата за последните ѝ мигове бяха непоносими за ума. Другите части от досието, разпитите на родителите и колегите, бяха обрисували една жизнерадостна Мари Готескинд. Медицинският доклад превръщаше тази жизнерадостна личност в мъртва и зловещо изтезавана плът.

Седях угнетен и смазан от току-що прочетеното, когато телефонът звънна. Отговорих и чух познат глас.

— Как е, Мат?

— Здравсти, Ти Джей.

— Как върви? Не може да те намери човек. Все си навън, все си някъде, постоянно си зает с нещо.

— Предадох ми, че си се обаждал, но не си оставил номер.

— Нямам телефон. Ако бях наркочилър, можеше да имам пейджър. По-добре ли щеше да е?

— Ако беше наркочилър, щеше да имаш мобилен.

— Ей това е приказка. Да имам една лимузинка с телефон вътре, само да си седя в нея, да си размишлявам и да не бързам заникъде. Човече, пак ти казвам, труден си за откриване.

— Ти само веднъж ли се обади, Ти Джей? Получих само едно съобщение.

— Ами, виж сега, що всеки път да хабя напразно четвърт долар?

— Какво искаш да кажеш?

— Не знаеш ли как ти бачка телефонът? Като ония телефонни секретари е, дето се включват след третото или четвъртото иззвъняване, ако ми схващаш мисълта. Оня пич на рецепцията изчаква да иззвъни четири пръти и после го вдига вместо теб. А ти имаш само една стая, значи не ти трябва много време да стигнеш до телефона, освен ако не си в банята или нещо такова.

— Затова затваряш след три позвънявания.

— И си взимам монетата. Освен ако не искам да оставя съобщение, ама защо да ти оставям съобщение, когато вече съм оставил едно? Ти се прибираш от работа и те чакат куп съобщения, казваш си: „Тоя Ти Джей сигурно е обрал някой автомат на паркинг, толкова монети по четвърт долар има, че се чуди кво да ги прави“.

Разсмях се.

— Значи бачкаш?

— Всъщност да.

— Сериозна ли е работата?

— Доста.

— Нещичко за Ти Джей?

— Не, доколкото знам.

— Човече, малко знаеш! Все трябва да има нещо, което бих могъл да направя, за да си избия монетите, дето изгоряха. И каква е работата? Нали не си тръгнал срещу мафията?

— Опасявам се, че не съм.

— Радвам се да го чуя, щото тия пиленца не си поплюват, пич. Гледал ли си „Добри момчета“? Големи изроди са, човече. Мамка му, времето на монетата ми изтича.

Прекъсна го глас на запис, който искаше по пет цента за минута телефонно време.

— Дай ми номера си — предложих аз — и ще ти се обадя.

— Не стаа.

— Номерът на телефона, от който ми се обаждаш.

— Не стаа — повтори той. — Няма номер, не го пише. Уличните телефони нямат номер, за да не получаващ входящи обаждания. Нищо, аз имам още малко дребни. — Чу се звън на монета. — Виж, дилърите използват платени телефони, на които им знаят номерата, без значение дали са написани. Всичко е въпрос на бизнес, но когато някой като теб иска да се обади на някой като мен, няма как да го направи.

— Желязна система.

— Аха. Но ние си говорим, нали? Никой не ни спира да правим каквото си искаме. Само ни карат да си напънем малко мозъка.

— Като поставим нова монета ли?

— Стопли, Мат. Използвам наличните възможности. На това му се вика находчивост.

— Къде ще си утре, Ти Джей?

— Къде да съм? Знам ли. Може да летя до Париж с „Конкорд“. Не съм го още измислил. — Хрумна ми, че може да му дам билета и да иде до Ирландия, но не ми се вярваше да има паспорт. А и Ирландия май не беше готова за него, нито той за нея. — Къде да съм — натърти той. — Ще бъда на Дюс^[1], човече. Къде мога да бъда?

— Може да хапнем заедно.

— По кое време?

— О, не знам. Да кажем около дванайсет, дванайсет и половина?

— Последно?

— Дванайсет и половина.

— Дванайсет и половина през деня или през нощта?

— През деня. Да обядваме.

— Можем да обядваме по всяко време на деня или нощта — отсече Ти Джей. — Да дойда ли да те взема от хотела?

— Не, има някаква вероятност да отложи обяда и няма да има как да ти го съобща. Затова не искам да ти връзвам тенекия. Дай да се видим на Дюс и ако не успея да дойда, ще го оставим за друг път.

— Супер — рече той. — Знаеш ли къде са видеоигрите? До Осмо авеню, вторият или третият вход от страната на жилищните квартали.

Има магазин със сгъваеми ножове на витрината, нямам идея как се отварят.

— Продават ги с упътване.

— Аха, и използват упътването като тест за интелигентност. Ако не успееш да го разгадаеш, те връщат в първи клас. Нали се сещаш за кой магазин ти разправям.

— Сещам се.

— До него има вход на метрото, а преди да слезеш по стълбите към входа, има вход към залата с видеоигри. Сети ли се?

— Ще го намеря.

— В дванайсет и трийсет, нали?

— Тогава е срещата, пич.

— Ей — рече Ти Джей, — искаш ли да ти кажа нещо? Вдяваш.

* * *

Когато затворих телефона, се чувствах по-добре. Така ми въздейства обикновено Ти Джей. Записах си уговорката ни за обяд, после отново взех досието на Готескинд.

Извършителите бяха същите. Трябваше да са същите. Сходството в почерка на престъплението беше прекалено голямо, за да е случайно, а ампутацията на палеца и показалеца приличаше на репетиция за поразюжданата касапница, която са приложили върху Франсин Кури.

Но какво са правили междувременно, спали са зимен сън ли? Кротували са цяла година?

Едва ли. Сексуалните престъпления — серийните изнасилвания и убийствата от похот — май бяха преживявания, които пораждаха силна зависимост, действаха като мощен наркотик, мигновено освобождаващ съзнанието от затвора на личността. Убийците на Мари Готескинд бяха извършили безупречно похищение, а го бяха повторили чак след година, с малки изменения, разбира се, и ръководени от изгодна печалба. Но защо да чакат толкова дълго? Какво са правили междувременно?

Може бе е имало и други похищения, но никой не ги е свързал със случая на Готескинд? Възможно е. Сега в Ню Йорк се извършват средно седем убийства на ден и повечето от тях не получават широк

отзив в медиите. И все пак не можеш да отвлечеш жена от улицата пред група очевидци и новината да не се появи във вестниците. Ако е имало подобен случай, все някой щеше да чуе за него. И да направи връзката.

От друга страна, Франсин Кури също е била отвлечена на улицата пред очевидци, а никой от пресата и от Сто и дванайсети участък не беше разбрал за случая.

Може би наистина са кротували цяла година. Може да са били в затвора през по-голяма част от времето, а може и да са се занимавали с различни престъпления като писането на фалшиви чекове.

Или пък не са спирали да действат, но без да привличат внимание.

И в двата случая сега знаех нещо, което преди това само подозирах. Не им беше за пръв път, бяха го правили и преди, може би не за пари, а за удоволствие. Това намаляваше шансовете да ги открия, но същевременно звучеше обнадеждаващо.

Защото щяха да го направят отново.

[1] Прозвище на 42-ра улица в Манхатън. — Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В петък прекарах сутринта в библиотеката, после се запътих към Четирийсет и втора улица, за да се видя с Ти Джей. Погледахме как едно хлапе с конска опашка и рехави руси мустаци поставя нов рекорд на игра, наречена „Замръзване!!!“ беше типична игра за автомат — имаше враждебни същества, които изскачат изненадващо и ви нападат. Ако сте достатъчно бързи, може да оцелеете известно време, но рано или късно някое от тях ви пипва. Логично.

Тръгнахме си, когато момчето сдаде фронта. На улицата Ти Джей ми съобщи, че играчът бил известен като Чорапите, защото чорапите му никога не били еднакви. Не бях забелязал. Според Ти Джей Чорапите бил може би най-добрият геймър на улицата, бил способен да играе с часове за монета от четвърт долар. Имало и други играчи, също толкова добри, че и по-добри, но вече не се вясвали наоколо. Автоматично реших, че собственикът на залата ги е пречукал, защото му подяждат печалбата, но случаят се оказа различен. Стигнеш ли определено ниво, обясни ми Ти Джей, вече няма накъде да задобряваш и бързо губиш интерес.

Обядвахме в мексикански ресторант на Девето авеню и той се опита да изкопчи от мен информация за разследването, по което работя. Описах му съвсем бегло за какво става въпрос, но май му казах повече, отколкото ми се щеше.

— Имаш нужда от помощта ми — заключи той.

— И как ще ми помогнеш?

— Ще върша каквото кажеш! Не е нужно да търчиш из целия град, да проверяваш това или онова. По-добре аз да го правя. Мислиш, че има нещо, дето да не мога да го открия? Човече, по цял ден съм на Дюс и постоянно търся разни неща. Това ми е занаятът.

* * *

— Затова му дадох задача — признах ѝ аз.

Срещнахме се в „Баронет“ на Трето авеню за кинопрожекцията в четири следобед, после Илейн ме заведе в един нов ресторант, където сервирали английски чай с кифлички и бита сметана.

— Преди това той спомена нещо, което реших да проверя, затова сметнах, че се полага да го свърши вместо мен.

— Какво?

— Става дума за платените телефони — уточних аз. — Кенан и брат му трябвало да занесат откупа при един уличен телефон. Похитителите се обадили по този телефон и ги изпратили до друг уличен телефон, там пак им позвънили и им казали да оставят парите и да се поразходят.

— Спомням си.

— Обаче вчера Ти Джей ми позвъни и поговорихме, докато не свърши времето на монетата, която беше пуснал. Предложих аз да му се обадя, но Ти Джей каза, че не знаел номера, не го пишело никъде. Обходих квартала на път за библиотеката тази сутрин и повечето улични телефони действително нямаха номер.

— Искаш да кажеш, че са били без табелки, така ли? Познавам хора, които крадат каквото им попадне, но това е нелепо.

— Телефонната компания ги маха — обясних, — за да обезсърчи наркочилърите. Те си звънят от улични телефони, знаеш как става, а така не могат да го правят.

— И затова сега всички наркочилъри са безработни.

— Сигурен съм, че на хартия идеята е изглеждала добра. Както и да е, замислих се за онези платени телефони в Бруклин и се почудих дали номерата им си стоят.

— Какво значение има?

— Не знам — признах аз. — Вероятно малко или никакво, затова не се юрнах лично до Бруклин. Но не виждам нищо лошо да разполагам с тази информация, затова дадох на Ти Джей два долара и го пратих там.

— Дали Бруклин му е познат?

— Ще го опознае, докато се върне. Първият телефон е на няколко пресечки от последната спирка на метрото, затова е доста лесно да го открие, но не знам как, по дяволите, ще се добере до

Ветеране авеню. Предполагам, че от Флетбуш авеню ще вземе автобус, а после ще си направи дълга разходка.

— Що за квартал е това?

— На мен ми се стори нормален, когато го обхождахме с колата на Кури. Не му обърнах особено внимание. Май там живеят предимно бели от работническата класа. Защо?

— Искаш да кажеш, че е като Бенсънхърст или Хауърд Бийч? Ти Джей няма ли да изглежда там като бяла врана?

— Не ми мина през ума.

— Защото в Бруклин има места, където белите откачат, ако видят чернокожо дете да върви по улицата, дори да е облечено съвсем прилично с маратонки и яке „Райдърс“, а и знам, че той има доста особена прическа.

— Има подстрижка с геометричен дизайн на тила.

— Така и предположих. Надявам се да се прибере жив.

— Ще се оправи.

По-късно вечерта Илейн ме попита:

— Мат, ти просто му намираш занимание, нали? За Ти Джей говоря.

— Не, той ми спестява разкарването. Рано или късно щеше да ми се наложи да ида лично до там или пък да обиколя квартала с един от братята Кури.

— Защо? Не можеше ли да използваш някой от твоите полицейски номера, за да измъкнеш номера от оператора? Или пък да го провериш в обратния телефонен указател.

— Трябва да знаеш номера, за да го провериш в този указател. Обратният телефонен указател съдържа телефоните; поглеждаш номера и той ти показва адреса, на който се намира.

— О.

— Но има и указател, който съдържа местонахождението на уличните телефони. Наистина бих могъл да позвъня на оператор и да го метна, като се представя за полицаи, за да ми даде номера.

— Излиза, че просто си се държал мило към Ти Джей.

— Мило? Според теб съм го пратил на сигурна смърт. Не, не съм бил просто мил. Ако проверя в указателя или се обадя на оператора, те ще ми дадат номера на телефона, без да ми кажат дали този номер го има на самия апарат. Това се опитвам да открия.

— О — пак възкликна тя, а след няколко минути ме попита — И защо?

— Какво защо?

— Защо те интересува дали номерът го има на телефонния апарат? Какво значение има?

— Не знам дали има значение. Но похитителите са знаели как да позвънят на тези телефони. Ако номерът го има, тогава няма нищо странно в това, че са го знаели. Но ако го няма, означава, че някак са се добрали до него.

— Като са метнали оператора или са проверили в указателя.

— Кое то означава, че знаят как да метнат един оператор или как да открият списъка с уличните телефони. Не знам какво би могло да означава това. Вероятно нищо. Може би искам да се добера до тази информация, защото телефоните са единствената ми следа.

— Какво имаш предвид?

— Нещо, което ме тормози — признах аз. — Нямам предвид това, което изпратих Ти Джей да провери, то е лесно за откриване със или без негова помощ. Снощи се замислих, че единствената връзка с похитителите е ставала по телефона. Това е единствената следа, която са оставили за себе си. Самото похищение е станало светкавично и не е оставило следи. Малцина са го видели, на отвличането на онази учителка на Джамайка авеню е имало малко повече свидетели, но и в двата случая няма нищо, което да ни помогне да започнем да навиваме връвта на въдицата. Обаче похитителите са провели няколко телефонни разговора. Позвънили са четири или пет пъти в къщата на Кури в Бей Ридж.

— Няма как да ги проследиш, нали? След като връзката е прекъсната?

— Трябва да има начин — казах. — Вчера прекарах повече от час в разговори по телефона с персонала на различни телефонни компании. Понаучих доста за начина, по който работят телефоните. Системата регистрира всяко позвъняване.

— Дори местните обаждания ли?

— Аха. По този начин разбират колко съобщителни единици използваш за всеки отчетен период. Не е като при отчитането на газта, където продължават да засичат според подадения обем. Всяко обаждане се регистрира и се зачислява на сметката ти.

— Колко време пазят данните?

— Шейсет дни.

— Тогава можеш да получиш списък...

— За всички позвънявания, направени от определен номер. Така са организирани тези данни. Например аз съм Кенан Кури. Звъня, казвам, че искам да науча какви обаждания са направени от телефона ми в определен ден и те ми дават разпечатка с датата, времето и продължителността на всяко обаждане, което съм направил.

— Но на теб не ти трябва точно това.

— Не. На мен ми трябва обажданията към телефона на Кури, но те не ги регистрират по този начин, защото няма смисъл. Иначе разполагат с технология, която показва кой номер ти звъни, преди дори да си вдигнал телефона. Могат да монтират малко устройство на телефона ти, което да показва номера на онзи, който ти се обажда и ти си решаваеш искаш ли да говориш с него или не искаш.

— Но не можеш да си закупиш такова устройство, нали?

— Не, в Ню Йорк не се продава и приложението му е спорно. Вероятно ще намали броя на досадните позвънявания и ще остави на сухо много телефонни перверзници, но полицията се страхува, че то ще намали и броя на анонимните сигнали за престъпления, защото изведнъж ще се окаже, че не са толкова анонимни.

— Ако сега можеше да се сдобиеш с това устройство, ако Кури го имаше на телефона си...

— Тогава щяхме да разберем от кои телефони са звънили похитителите. Вероятно са ползвали улични телефони, проявили са достатъчно професионализъм в останалите аспекти, но поне ще научим от кои телефони са звънили.

— Важно ли е?

— Не знам — признах аз. — Не знам кое е важно. Но няма значение, защото няма как да получа информацията. Щом обажданията се регистрират в компютър, би трябвало да има начин да се сортират по номера, към който е направено позвъняването, но всички, с които говорих, казаха, че е невъзможно. Не се съхраняват по този начин, затова и не са достъпни по този признак.

— Нищо не разбирам от компютри.

— Нито пък аз, а това е голям трън в задника. Опитах се да поговоря с някои хора и не схванах и половината думи, които

използваха.

— Разбирам те — съгласи се с мен тя. — И аз така се чувствам, когато гледаме футбол.

* * *

Останах да пренощувам при Илейн, а на сутринта се възползвах от телефона ѝ, докато тя беше на фитнес. Позвъних на доста полицаи и наговорих куп лъжи.

Повечето пъти твърдах, че съм журналист от списание за истински криминални истории и разследвам похищения. Попаднах на много ченгета, които нямаха какво да ми кажат или бяха прекалено заети, за да говорят с мен. Попаднах и на няколко, които бяха готови да ми съдействат, но искаха да говорят за случаи отпреди години или такива, в които престъпниците са били заловени — заради глупави грешки или с полицейска хитрост. А аз исках... там беше проблемът, че не знаех какво точно искам. Играех на сляпо.

Да можех да попадна на истински свидетел, жена, която е била отвлечена от тях и е оцеляла — това щеше да е идеалният вариант. Беше лесно да предположа, че са усъвършенствали подхода си, за да стигнат до убийството, че е имало по-ранни подвизи, общи или извършени индивидуално, при които жертвата е била освободена. Възможно беше и да има жертва, която е успяла да им избяга. Само че имаше огромна разлика между това да се допуска съществуването на такава жена и тя да бъде открита.

Ролята ми на криминален репортер на свободна практика нямаше да ми бъде от полза в търсенето на жива свидетелка. Системата е много добра при укриването на жертви на изнасилване — поне докато не влязат в съда, където адвокатът на обвиняемия ги изнасилва многократно с думи пред очите на Бог и всички останали. Никой нямаше да ми даде имената на жертвите на изнасилване по телефона.

Затова си избрах нова роля за отделите по сексуални престъпления. Превърнах се отново в частния детектив Матю Скъдър, нает от филмов продуцент, който прави телевизионен филм за отвличания и изнасилвания. Главната актриса — засега няхах право да разкривам името ѝ — искала да се срещне лично с преминали през

това ужасно преживяване жени, за да си изиграе по-убедително ролята. На жените щяло да им бъде заплатено като на технически консултанти и имената им щели да бъдат включени във финалните надписи или пък да бъдат пропуснати, ако така предпочитат.

Естествено, не исках имена и телефонни номера и нямах намерение първи да потърся контакт. Тайната ми цел беше да подтикна някоя жена от отдела за сексуални престъпления, която се е занимавала с психологически консултации на пострадали жени, да се свърже с някоя от жертвите, която ѝ се струва подходяща за ролята на консултант. Жената в нашия сценарий, обясних аз, е била отвлечена от двама садисти изнасилвачи, които са я качили в буса си, пребили са я, заплашвали са да ѝ нанесат тежки увреждания, по-точно да я осакатят. Очевидно беше, че ако се намери жена със сходни преживявания, тя ще се окаже и най-подходяща за консултант. Ако тази жена проявява интерес, нека ни помогне. Така може да помогне косвено и на други жени, които могат да се окажат обект на подобно нападение, както и на такива, които вече са го преживели. — Те може да приемат това като катарзис, да решат, че преживяването е терапевтично...

Цялата работа се разигра удивително добре. Споменаването на киноиндустрията кара хората да нададат ухо дори в Ню Йорк, където по улиците непрекъснато се разхождат снимачни екипи.

— Ако някой се поинтересува, само ми се обадете — бяха последните ми думи, после си оставях името и номера. — Не е необходимо да казват имената си. Ако искат, могат да останат анонимни през цялото време.

Илейн влезе точно когато приключвах омайването на една жена от отдела по сексуални престъпления в Манхатън. Затворих телефона и тя каза:

— Как ще приемеш всички тези обаждания в твоя хотел? Ти никога не си там.

— От рецепцията ще ми оставят съобщения.

— От хора, които не искат да си оставят имената и номера? Давай им моя телефонен номер. Аз обикновено съм си у дома, а ако не съм, поне ще могат да оставят съобщение на телефонния секретар, на който е записан женски глас. Ще съм твой помощник, мога да преслушвам позвъняванията, да вадя имената и адресите на жените, които поискат да ги оставят. Нещо против?

— Нищо — отвърнах. — Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Разбира се.

— Радвам се. Тъкмо говорих с отдела в Манхатън, преди това позвъних в Бронкс. Оставих Бруклин и Куинс за края, защото знаем, че именно там са действали. Искях да изгладя версиите си за по телефона, преди да се обадя там.

— Сега е изгладена, така ли? Не искам да се меся, но дали няма да е по-добре аз да позвъня? Ти звучиш максимално съчувствено и съпричастно, но ми се струва, че когато мъж говори за изнасилване, съществува тайно подозрение, че изпитва удоволствие от цялата работа.

— Аха.

— Имам предвид, че е достатъчно да кажеш „телевизионен филм“ и подтекстът, който една жена долавя, е, че посестримите ѝ ще бъдат изнасилени отново в поредната безвкусна порно драма. А ако го кажа аз, подсъзнателното послание е, че цялата работа е под опеката на Националната женска организация.

— Имаш право. Мисля, че мина сравнително добре, особено разговорът с отдела в Манхатън, но срещнах и доста съпротива.

— Ти звучиш страхотно, скъпи. Само че може ли аз да опитам?

Преговорихме сценария, за да се уверим, че го е запомнил, после аз се свързах с отдела по сексуални престъпления в Куинс и ѝ подадох телефона. Илейн прекара на телефона почти десет минути, едновременно искрена, обиграна и с професионална вещина, а когато затвори, ми се прииска да я аплодирам.

— Какво ще кажеш? — попита тя. — Прекалено искрена ли бях?

— Според мен нямаше грешка.

— Така ли?

— Ами да. Почти плашещо е да види човек каква изкусна лъжкиня си.

— Знам. Докато те слушах, си помислих — толкова е искрен, откъде се е научил да лъже така?

— Не познавам добро ченге, което да не е и добър лъжец — уверих я аз. — Непрекъснато играеш роля, изграждаш я в съответствие с човека, с когото си имаш работа. Същото умение е дори по-важно, когато работиш като частен детектив, защото непрекъснато искаш

информация, която нямаш законово право да получиш. Ако ме бива, то е защото професията ми го изисква.

— Сега като се замисля и при мен е така — сподели тя. — Непрекъснато играя роли.

— Снощи изпълнението ти беше страхотно.

Тя ме изгледа.

— Само че е уморително, нали? Имам предвид да лъжеш.

— Искаш да се оттеглиш ли?

— Забрави, просто загравам. Къде още трябва да позвъня, Бруклин и Статън Айлънд?

— Остави Статън Айлънд.

— Защо? Няма ли сексуални престъпления в Статън Айлънд?

— В Статън Айлънд всичко, свързано със секса, е престъпление.

— Ха-ха.

— Не, вероятно имат отдел, въпреки че онова, което се случва там, няма аналог в другите нюйоркски райони. Но не мога да си представя нашите трима герои да обикалят с вана си около моста Верацано, за да търсят жертви за изнасилване и разчленяване.

— Следователно ми остава още едно позвъняване?

— Отдели за сексуални престъпления има и в екипите на различни квартални полицейски участъци — казах аз. — Специалисти по изнасилванията има често и в по-малки управления. Просто молиш полиция, който приема обаждането, да го прехвърли към съответния човек. Мога да направя списък, но не знам колко време можеш да отделиш.

Тя ме погледна палаво.

— От теб парите, сладурче — рече тя лукаво, — а от мен времето.

— Всъщност няма причина да не ти се плати за тази работа. Кури ще се погрижи.

— О, стига — възрази Илейн. — Всеки път, когато попадна на нещо, което харесвам, някой се опитва да ми даде пари за него. Не, сериозно, не искам да ми се плаща. Когато цялата история се превърне само в спомен, просто ме изведи на някаква страшно скъпа вечеря, става ли?

— Както кажеш.

— А след това — добави тя — можеш да ми дадеш стотачка за таксито.

ОСМА ГЛАВА

Чух как омайва служителя от бруклинския отдел, после я оставих със списък на хора, на които да позвъни и отидох в библиотеката. Излишно беше да я надзиравам. Илейн беше роден артист.

В библиотеката продължих заниманията си от предишната сутрин, преглеждах качените на микрофилм статии на „Ню Йорк Таймс“ от последните шест месеца. Не търсех случаи на отвличания, защото всъщност не очаквах да попадна на такива. Вместо това предположих, че от време на време са отвличали някоя жертва, без да има свидетели или поне без за случая да е съобщено. Търсех съобщения за жертви, открити мъртви в паркове и улички, особено такива, при които е имало сексуално нападение и осакатяване, поточно отрязани крайници.

Проблемът беше в това, че съобщения от този сорт рядко стигаха до вестниците. Според стандартната полицейска политика подробностите за осакатяване не се съобщават, за да се избегнат редица усложнения — фалшиви самопризнания, имитатори, фалшиви очевидци. От своя страна вестниците се стремяха да спестят на читателите си по-жестоките подробности. Докато новината стигнеше до читателя, вече беше трудно да се каже какво е станало.

Преди няколко години имаше сексуален престъпник, който убиваше малки момчета в Долен Ийст Сайд. Издебваше ги от покривите, намушкваше ги с нож или ги удушаваше, ампутираше пенисите им и ги вземаше като сувенир. Вихри се достатъчно дълго, за да може работещите по случая полицаи да му измислят прякор. Нареккоха го Чарли Кастратора.

И криминалните репортери го наричаха по същия начин, но прякорът му така и не беше отпечатан. Нямахме как който и да било нюйоркски вестник да издаде тази малка подробност на своите читатели, както нямаше как да се използва прякорът, без читателят да придобие доста ясна представа какво точно е отсечено. Затова не го

наричаха никак, ами съобщаваха, че убиецът обезобразявал и режел жертвите си, което можеше да означава всичко — от ритуално разчленяване до лека подстрижка.

В наши дни репортерите имат повече свобода.

* * *

Постепенно се ориентирах в нещата и започнах да прелиствам статиите със завидна скорост. Не ми се налагаше да преглеждам целия вестник, информацията за местните престъпления се публикуваше на определени страници. Най-много време губех в четене на нещо любопитно, което обаче нямаше нищо общо с интересуващата ме тема. Добре, че не публикуваха комикси, иначе щях да се изкуша да проследя шестмесечните приключения на героите в „Дунсбъри“.

Когато излязох от библиотеката, в бележника ми имаше шест възможни случая. В единия се наблюдаваше доста голямо сходство, жертвата беше студентка по счетоводство от Бруклинския колеж, изчезнала три дни преди някакъв любител на птици да се натъкне на тялото ѝ в гробището Грийн Уд. Историята разказваше, че е имало сексуално нападение и сексуално обезобразяване, което ми подсказа, че някой я е обработил с нож. Следите говорели, че е убита другаде, а после изхвърлена в гробището. Полицията беше стигнала до сходен извод и в случая с Мари Готескинд — че вече е била мъртва, когато убийците са подхвърлили тялото във Форест Парк.

* * *

Прибрах се в хотела си около шест. Имаше съобщения от Илейн и братята Кури, заедно с три листчета, които просто казваха, че Ти Джей е звънял.

Най-напред се обадох на Илейн и тя ми съобщи, че позвънила на всички от списъка.

— Накрая повярвах сама на историята си — похвали се тя. — Мислех си: и така е интересно, но още по-интересно ще бъде, когато направим филма. Само че филм няма да има.

— Според мен вече са го заснели.

— Чудя се дали някой все пак ще позвъни.

Обадих се на Кенан Кури и той ме попита как напредва разследването. Отвърнах му, че съм тръгнал по няколко горещи следи, но не очаквам бързи резултати.

— Но мислиш, че имаме шанс — попита той.

— Безспорно.

— Добре. Виж, позвъних ти, за да ти кажа, че ще отсъствам от страната по работа за няколко дни. Трябва да отида до Европа. Летя утре от летище „Кенеди“ и ще се върна в четвъртък или петък. Каквото и да изскочи, просто се обади на брат ми. Нали имаш телефона му?

Имах го записан в едно от съобщенията и му се обадих веднага след като приключих разговора с Кенан. Питър ми прозвуча сънливо и му се извиних, че съм го събудил.

— Не, всичко е наред — увери ме той, — радвам се, че позвъни. Гледах баскетбол и съм задрямал пред телевизора. Мразя да става така, винаги ми се схваща врата. Обадих ти се, понеже се чудех дали мислиш да ходиш на сбирка довечера.

— Имах такива намерения.

— Какво ще кажеш да те взема и да отидем заедно? В Челси има съботна вечерна сбирка, която обикновено посещавам. Групата е малка и приятна, започва в осем вечерта в испанската църква на Деветнайсета улица.

— Май не я знам.

— Малко е закътана, обаче когато спрях да пия, ме включиха в рехабилитационна програма в този квартал и станах редовен посетител на сбирката в събота. Вече ходя рядко в квартала, но сега имам кола, нали знаеш, че карам тойотата на Франсин...

— Да.

— Ами тогава да те вземем пред хотела ти около седем и половина? Как ти се струва?

Отвърнах, че ме устройва и когато напуснах хотела в седем и половина, той беше паркирал отпред. Зарадвах се, че няма да ми се наложи да вървя пеша. Цял следобед започваше и спираше да ръми, а сега ръмежът се беше превърнал в дъжд.

Докато пътувахме към сбирката, говорихме за спорт. Бейзболните отбори разполагаха с месец за пролетна подготовка,

началото на сезона започваше след четири седмици. Тази пролет интересът ми беше някак вълн, но с началото на сезона щях да се запалю. Засега повечето новини бяха за преговорите около договорите на бейзболистите, един от играчите се мусеше, защото знаеше, че струва повече от 83 милиона долара на година. Знам ли и аз, може би наистина си струваше парите, може би всички те си струваха парите, но аз не давах пукнатата пара дали ще спечелят или изгубят.

— Според мен Дерил най-накрая е решил да се стегне и да играе — рече Питър. — Показа страшно добра игра през изминалите няколко седмици.

— Сега вече не е от нашите.

— Все така става, нали? С години чакаме играчът да достигне пълния си потенциал, а накрая виждаме как това се случва с униформата на „Доджър“.

Паркирахме на Двайсета улица и заобиколихме по пресечката, за да влезем в църквата, която беше пентекостална^[1], службите в нея се извършваха както на испански, така и на английски. Срещата беше в приземието, посетителите бяха към четирийсет. Видях няколко лица, които разпознах от други сбирки из града, а Пит поздрави малцина. Сред тези, които поздрави, имаше и жена, която каза, че не го е виждала скоро. Той отвърна, че посещавал други сбирки.

Рядко би ви се случило да попаднете на подобен начин на провеждане на сбирките в Ню Йорк. След като говорещият разказа историята си, хората се събраха на групички от по няколко човека — от седем до десет, събрани около пет маси. Имаше маса за начинаещите, една за обща дискусия и една за обсъждане на Дванайсетте стъпки, другото съм забравил. Двамата с Пит се озовахме на масата за обща дискусия, където хората говореха за онова, което се случва в живота им и как успяват да останат трезви. Обикновено извличам повече от тези разговори, отколкото от някое обсъждане, което се върти около определена тема или около един от философските принципи на програмата.

Една от жените започнала да работи като алкохолен наставник и разказа колко трудно ѝ било да запази въодушевлението си за срещите, след като е прекарала осем часа в работа по същите проблеми.

— Трудно е да ги разделям — призна тя.

Един от мъжете сподели, че тъкмо му е поставена диагнозата ХИВ-позитивен и как се справя с това. Аз разказах за цикличната природа на моята работа и как ме обзема безпокойство, когато времето между две задачи се проточи прекалено или се пренатоваря в работата си по някое разследване.

— Когато пиех, ми беше по-лесно да балансирам — казах аз, — но повече не мога да го правя. Добре че са срещите.

И Пит говори на свой ред, най-вече коментира някои от темите, които другите хора бяха засегнали. Не сподели много за себе си.

В десет часа застанахме в голям кръг, уловихме се за ръце и казахме молитвата. Отвън дъждът беше поотслабнал. Отидохме до камрито и Пит попита дали съм гладен. Осъзнах, че съм. Не бях вечерял, хапнал бях парче пица на път за вкъщи от библиотеката.

— Как намираш близоизточната кухня, Мат? Не говоря за фалафел, продаван през прозорче в стената на къща, говоря ти за истински ястия. Защото има едно място във Вилидж, което е много добро. — Казах му, че идеята ми се струва добра. — Или пък можем да наминем към стария квартал. Освен ако вече не ти прилошава от вида на Атлантик авеню.

— Трябва да позаобиколим, нали?

— Нали имаме кола? Щом я имаме, да се възползваме от нея.

Пит подкара по Бруклинския мост. Мислех си колко е красив мостът в дъжда, когато той каза:

— Обичам този мост. Онзи ден четох как състоянието на всички мостове се влошавало. Не може един мост да се занемарява, трябва да се поддържа, градът прави каквото трябва, но не е достатъчно.

— Няма пари.

— Как стана така? Години наред градът можеше да си позволи да направи всичко, което се налага, а сега непрекъснато няма пари. Защо е така, ти да знаеш случайно?

Поклатих глава.

— Не мисля, че положението е такова само в Ню Йорк. Навсякъде е едно и също.

— Така ли? Защото аз знам само за Ню Йорк и по това, което виждам, той се разпада. Как се казваше онова? Инфраструктура ли беше?

— Май да.

— Инфраструктурата се разпада. Миналият месец водопроводът пак имаше авария. Какво става, системата е стара и всичко е износено? Допреди десет-двайсет години кой беше чувал водата да тече от спукан водопровод? Помниш ли да са се случвали такива неща?

— Не, което не означава, че не са се случвали. Случват се много неща, които не забелязвам.

— Да, добре, разбрах те. Това се отнася и за мен. Случват се много неща, които не забелязвам.

Ресторантът, който беше избрал, се намираше на Корт, на половин пресечка от Атлантик авеню. По негово предложение за разядка си поръчах пай със спанак, който, както той ме увери, нямал нищо общо със спаначената баница в гръцките ресторантчета. Оказа се прав. Основното ястие, булгур и нарязано пържено месо с лук, също беше превъзходно, но прекалено голямо, че да го изям.

— Можеш да си го вземеш за вкъщи — каза Питър. — Харесва ли ти мястото? Нищо претенциозно, но храната е ненадмината.

— Учуден съм, че работят толкова до късно.

— В събота вечер? Ще сервират до полунощ, вероятно и до по-късно — Облегна се назад на стола си. — Сега идва ред на правилния завършек на вечерта, ако искаме да караме по правилата. Опитвал ли си някога арак?

— Да не прилича на узо?

— Нещо като узо. Различно е, но нещо подобно. Харесваш ли узо?

— Не съвсем. Имаше един бар на ъгъла на Петдесет и седма и Девата, наречен „При Антарес и Спиро“, гръцка кръчма...

— Има си хас, с такова име.

— И понякога наминавах след дълга вечер, прекарана в пиене на бърбън в „При Джими Армстронг“, изпивах чаша-две узо за капак.

— Узо след бърбъна, а?

— За оправяне на храносмилането — поясних аз, — да успокои стомаха.

— Направо го е успокоявал. — Той улови погледа на сервитьора и със знак поръча още кафе. — Онзи ден наистина ми се искаше да пия.

— Но не го направи.

— Не съм.

— Това е важното, Пит. Нормално е да ти се пие. Нали не ти се случва за пръв път, откакто си спрял?

— Не.

Сервитьорът дойде и напълни чашите ни.

— Но за пръв път го обмислях — уточни Пит, когато сервитьорът се отдалечи.

— Сериозно го обмисляше, така ли?

— Да, точно така бих се изразил. Сериозно.

— Но не си пил.

— Не — заяви той. Погледът му беше вперен в чашата с кафе. — Но бях на косъм.

— А дрога?

Той поклати глава.

— Херо. Имаш ли опит с хероина?

— Никакъв.

— Изобщо ли не си пробвал?

— Даже не съм обмислял възможността да пробвам. Дори не познавам човек, който да го е използвал, особено по времето, когато пиех. Освен хората, които се случваше да арестувам.

— Херцата винаги е бил за долни типове.

— И аз така го виждах.

Той се усмихна любезно.

— Вероятно си познавал хора, които са го използвали. Просто са се пазели да не разбереш.

— Възможно е.

— Винаги ми е харесвал — призна той. — Венозно не съм го взимал, само смърках. Иглите ме плашеха, за мой късмет, иначе вероятно досега да съм умрял от СПИН. Знаеш, че не е задължително да се боцкаш, за да се превърнеш в долен оръфляк.

— И аз така знам.

— На два пъти страдах от наркотичен глад и се уплаших. Живнах с помощта на пиячката и тогава, ами знаеш останалата част от историята. Сам се справих с дрогата, но се наложи да се подложа на рехабилитация, за да спра да пия. Накрая се оказа, че именно алкохолът ме съсипа, но по сърце съм колкото наркоман, толкова и пияница.

Отпи от кафето.

— А работата е там — продължи той, — че този град е различен, когато гледаш с очите на наркоман. Имам предвид следното: ти си бил ченге и така нататък, познаваш улиците и живота по тях, но ако двамата с теб се разходим по улицата заедно, аз ще видя повече дилъри от теб. Ще ги видя и те ще ме видят, ще се разпознаем един друг. Където и да отида в тоя град, само пет минути ми трябват, за да открия кой с радост ще ми продаде дозичка.

— И? Всеки ден подминавам барове, ти правиш същото. Едно и също е, нали?

— Сигурно. Напоследък хероинът ми се струва голяма екстра.

— Никой никога не е казал, че ще бъде лесно, Пит.

— За известно време беше. Сега не е така.

В колата отново подхвана темата.

— Мисля си, защо да се тормозя? Или пък отивам на сбирка и подхождам някак в стил „кои са тези хора“? Откъде идват? Цялата тая дивотия как да се обърнем изцяло към Висшата сила и тогава животът ще тръгне по мед и масло. Ти вярваш ли в това?

— В живота по мед и масло ли? Не съвсем.

— По-скоро тръгва на мазало. Не, ти вярваш ли в Бог?

— Зависи кога ми задаваш въпроса.

— Ами сега. Днес те питам. Вярваш ли в Бог?

Не отговорих веднага.

— Няма значение, не исках да ровя. Съжалявам — рече той.

— Няма нищо, просто се опитвах да измисля как да ти отговоря. Предполагам, че причината да имам проблем, е, че според мен въпросът изобщо не е важен.

— Не е важно дали има Бог, така ли?

— Че какво значение има? И в двата случая аз трябва да се оправям с деня, който ми предстои. С Бог или без Бог, аз съм алкохолик, който не може да се контролира, когато пие. Какво значение има?

— Програмата е изцяло насочена към Висшата сила.

— Да, но е все тая има ли го или го няма, без значение е вярвам ли в Него или не вярвам.

— Как можеш да насочиш волята си към нещо, в чието съществуване не вярваш?

— Като му отпусна края. Като не се опитвам да контролирам нещата. Като правя онова, което е правилно и оставям събитията да се случат така, както Бог е пожелал.

— Без значение съществува ли или не съществува.

— Именно.

За момент се замисли.

— Не знам — отново поде той. — Израснах с вярата в Бог. Ходех в енорийското училище, учех онова, което ми преподаваха. Никога не съм го поставял под съмнение. Не пия, казват ми: приеми Висшата сила, хубаво, няма проблем. После онези копелета ни връщат Франсин на парчета, човече, що за Бог би позволил подобно нещо да се случи?

— Гадости се случват.

— Ти не я познаваше. Тя беше наистина прекрасна жена. Мила, възпитана, невинна. Красиво създание. Когато тя беше наблизо, на човек му се приискваше и той да стане по-добър. Че и повече. Изпълваше те с увереност, че би могъл да станеш по-добър. — Спря на червена светлина, огледа се в двете посоки и продължи. — Веднъж така си изкарах глобата. Посред нощ е, спирам, на цели километри във всяка посока няма жив човек, кой кретен би стоял да чака да се сменят светофарите? Шибаните куки били на половин пресечка с изключени фарове и ми шибнаха глобата.

— Мисля, че този път ни се размина.

— Май да. Кенан от време на време взема херц. Не знаех дали си разбрал.

— Откъде да разбере?

— И аз така си помислих. Може би прави по една магистрала на месец. Може и по-рядко. За него е развлечение, отива в джаз клуб и изшмърква магистралата, за да се потопи по-добре в музиката. Само че се стараяше Франси да не разбере. Сигурен беше, че на нея няма да й хареса, а той не искаше да прави нищо, което би го принизило в нейните очи.

— Тя знаеше ли, че е трафикант?

— Това е друго. То си е работа, с това си изкарва хляба. А и нямаше вечно да се занимава с трафик. Още някоя и друга година и се откача, такъв му беше планът.

— На всички е такъв.

— Разбирам какво имаш предвид. Няма значение, тя нямаше проблеми с това. Той с това се занимаваше, такава му беше работата, той я вършеше в друг, отделен свят. Но Кенан не искаше тя да разбере, че понякога и сам употребява. — Замълча за миг. — Онзи ден яко се беше нашмъркал. Казах му го, а той отрече. Как бе, мамка му, ще метнеш наркоман за дрога? Беше очевидно, че е друсан, а той ми се кълне, че нямало такова нещо. Предполагам, че ме е излъгал, защото не пия и съм чист, не иска да ме изправя пред изкушението, обаче да не ме прави на луд, нали?

— Теб притеснява ли те, че той може да се надрусва, а ти не?

— Да ме притеснява ли? Естествено, че ме притеснява, мамка му. Утре отива в Европа.

— Той ми каза.

— Очаква го сключване на сделка, да събира кеша. Да е надрусан е много лесен начин да го закопчат, да оплете конците при преговорите. Или още по-лошо от това да го закопчат.

— Тревожиш ли се за него?

— Исусе! — възкликна той. — И за трима ни се тревожа.

* * *

На моста обратно за Манхатън Пит ми призна:

— Като дете обожавях мостовете. Колекционирах снимки на мостове. Старецът ми си беше втълпил, че ще ставам архитект.

— Още можеш да го направиш, нали знаеш.

Той се разсмя.

— Какво? Да се върна в училище ли? Не, пък и самият аз никога не съм искал да стана такъв. Строителството на мостове не ме влече. Харесваше ми гледката, която представляват. Понякога имам желание да сложа край на всичко, може пък някой ден да направя един последен скок от Бруклинския мост. Но може нещо да ме накара да си променя намерението по средата на скока, нали?

— Чувал съм за един подобен случай. Човекът припаднал на един от мостовете, май е бил точно този, и дошъл в съзнание от другата страна на парапета, единият му крак бил във въздуха.

— Сериозно?

— На мен ми се струва, че не се е шегувал. Нямам никакъв спомен как е стигнал до там, и хоп, видял се да виси наполовина във въздуха, държал се само с една ръка, стоял на един крак. Прескочил обратно и се прибрал у дома.

— И е пийнал едно вероятно.

— И аз така си мисля. Но си представи да се беше събудил пет минути по-късно.

— Имаш предвид, ако беше направил още една крачка ли? Ужасно чувство, а? Хубавото е, че е нямало да продължи дълго. О, мамка му, трябваше да влезе в предишната улица. Няма нищо, ще подминем нашата улица с няколко пресечки. Но на мен тук ми харесва. Идваш ли често насам, Мат?

Движехме се покрай Саут Стрийт Сийпорт, възстановена зона около пазара на улица Фултън.

— Миналото лято идвах — казах аз. — Дватамата с моята приятелка прекарахме следобеда в обикаляне на магазинчетата, ядохме в един от ресторантите.

— Малко снобарски са го направили, но ми харесва. Не и през лятото. Знаеш ли кога е най-готино? В нощ като тази, когато е студено, пусто и ръми. Ето тогава тук е най-красиво. — Той се разсмя. — Това вече са приказки на надрусан наркоман, човече. Покажи му Райската градина и той ще ти каже, че я предпочита тъмна, студена и окаяна. И че иска да е сам там.

* * *

— Благодаря, Мат — каза ми той пред хотела.

— За какво? Така или иначе щях да ходя на сбирка. Би трябвало аз да ти благодаря, че ме закара.

— Ами добре, благодаря за компанията. Преди да си тръгнеш, искам да те попитам нещо, което не ми дава мира цяла вечер. Ти мислиш ли, че тая работа, дето я вършиш за Кенан, има някакъв шанс да стигне донякъде?

— Не полагам усилия само за да се намирам в работа.

— Не, виждам, че се стараеш. Само се чудех дали според теб има шанс усилията ти да бъдат възнаградени.

— Шанс *има* — уверих го аз. — Не знам колко е голям. От самото начало не разполагах с кой знае какво за отправна точка.

— Знам. Започна от почти нищо, на мен така ми се струваше. Естествено ти гледаше на случая като професионалист, твоите преценки ще бъдат други.

— Много зависи от това дали някое от нещата, които предприех, ще дадат резултат, Пит. Както и бъдещите действия на извършителите, те също са фактор, невъзможно е да предвидим какво ще направят. Дали съм оптимист? Зависи кога ме питаш.

— Като с Висшата сила, а? Работата е там, че те моля, ако стигнеш до извода, че е безсмислено да се продължава, да не бързаш да го съобщаваш на брат ми. Става ли? Изчакай седмица или две. Така той ще реши, че е направил всичко, което е можело да се направи.

Замълчах си.

— Имам предвид...

— Разбирам те идеално — успокоих го, — няма нужда да ми го казваш. Винаги съм бил инатлив кучи син. Когато захвана нещо, страшно трудно го пускам. Да ти призная, май това е основният начин, по който разрешавам проблемите. Не го постигам с брилянтен ум. Просто не пускам проблема, докато някой от възлите му не започне да се развързва.

— И рано или късно някой от тях го прави, така ли? Чувал съм навремето да казват, че едно убийство никога не остава безнаказано.

— Така ли са казвали? Вече не го казват. Има убийци, които успяват да се измъкнат, непрекъснато се случва. — Слязох от колата, после се приведох, за да си довърша мисълта. — Но това не означава, че няма да бъдат наказани по един или друг начин. Никой не остава безнаказан, поне така си мисля.

[1] От „пентекостализъм“ — движение в рамките на християнството, форма на протестантството, което набляга на личното съпреживяване на Бог с посредничеството на Светия Дух. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ останах буден до късно. Опитах се да заспя и не успях, опитах се да чета и не можах, накрая поседях в тъмното до прозореца, вперил поглед в падащия под светлината от уличните лампи дъжд. Седях и размишлявах. „Предълги са размишленията на младостта“^[1]. Прочетох този стих в една поема, но дългите размишления могат да ви споходят на всяка възраст, особено когато страдате от безсъние и навън ръми.

Още спях, когато в десет телефонът иззвъня.

— Имаш ли химикалка, пич? — попита Ти Джей. — Намери някаква и си запиши нещо.

И изреди две седемцифрени числа.

— По-добре си запиши и седем-едно-осем, защото най-напред трябва да позвъниш на този.

— И кой ще ми вдигне?

— Мен ще набереш. Човече, по-лесно се налита на късмет, отколкото на теб! Звънях ти в петък следобед, звънях ти в петък вечерта, звънях ти цял ден вчера и снощи чак до полунощ. Откриване нямаш.

— Бях навън.

— Изясни ми се някак. Човече, ти нали ме прати да се поразходя до едно място. Има къде с дни да вървиш из стария Бруклин.

— Големичък е — съгласих се аз.

— Направо излишно. За пръв път ходя другаде, пътувах до края на линията. Влакът излезе над земята и видях някои много хубави колибки. Приличаше на град от едно време по киното, нищо общо с Ню Йорк. Стигнах до първия телефон и ти звъннах. Ти не си беше вкъщи. Отидох до следващия телефон, ама какво пътуване падна, човече. Вървах по някакви улици и имаше разни хора, дето ме зяпаха, все едно ми викаха: „Кви ги търсиш тука, чернилко?“. Никой нищо не каза, но не ти и трябва да си напъваш слуха, та да чуеш какво им се върти из главата.

— Но си минал без проблеми.

— Човече, никога никакви проблеми нямам. Каквото и да правя, така организирам работите, че да мерна кахъра, преди кахърът да ме мерне. Намирам втория телефон, обаждам ти се втори път. Не те намирам, понеже не си там, та да те намерят. И си викам, ей, може пък да съм близо до някоя друга линия на метрото, щото съм на цели километри от там, където слязох. И влизам в един магазин за сладкиши, и казвам нещо като: „Можете ли да ми кажете къде е най-близката спирка на метрото?“ Ама го казвам така, сещаш се, като че слушаш някой водещ да говори по телевизията. Оня ме поглежда и вика: „Метрото?“. Все едно не само не е чувал думата, ами му говорят нещо, дето умът му го не побира. И дадох заден по същия път, човече, обратно до края на Флетбуш авеню, щото поне това знаех как да стане.

— Мисля, че най-вероятно това е била най-близката спирка на метрото.

— И аз мисля, че си прав, понеже гледах картата на метрото после и по-близка не видях. Още една причина да си живееш в Манхатън, човече. Метрото отвсякъде ти е близо.

— Ще го запомня.

— Много се надявах да се случиш у дома, когато ти звънях. Всичко бях нагласил, щях да ти дам номера и да ти кажа: „Веднага го набери“. Ти щеше да го набереш, щях да вдигна слушалката и да кажа: „Ето ме“. Сега като ти го разказвам, изобщо не е толкова яко, но нямах търпение да го направя.

— Вадя си извода, че номерата на телефоните са били на апаратите.

— О, да! Това го изпуснах. Вторият, онзи, дето беше през девет земи в десета на Ветеране авеню, сещаш ли се? Където всички те гледат като извънземен? На този телефон си имаше номер. На другия, на Флетбуш и Фарагът, нямаше.

— И ти как се добра до него?

— Находчив съм. Нали ти казах?

— Даже няколко пъти.

— Ами обадих се на оператора. Викам: „Здрасти, девойко, някой е скофтил положението, няма номер на телефона и сега как ще разбере откъде звъня?“. И тя ми разправя как нямало начин да ми каже кой бил номерът на телефона, от който съм звънял и не можела да ми помогне.

— Чак пък да няма начин.

— И аз това си рекох. Рекох си: имат всякаква апаратура, питаш ги за някакъв чужд номер и ти го казват още преди да си си довършил въпроса, как пък няма да знаят номера на телефона, от който им звъниш? И ми минава през главата — Ти Джей, тъпако, махнали са номерата, за да прецакат дилърите, а ти им звъниш и им звучиш като дилър. Затова отново набрах нула, щото можеш по цял ден да си звъниш на оператор и хич никаква монета не харчиш, нали е безплатно. И да знаеш, прехвърлят те на друг човек всеки път, когато позвъниш, затова ми вдигна друга мацка. Тоя път се обаждам, все едно съм се барнал в костюм по поръчка на „Брукс Брадърс“ и викам: „Предполагам ще можете да ми помогнете, госпожице. Звъня от уличен телефон и трябва да оставя номера му в офиса си, за да ми позвънят от там, а някой е обезобразил целия апарат с графити и то така, че е невъзможно да се различат цифрите на номера. Чудех се дали няма да сте в състояние да погледнете линията и да ми го дадете.“ И още не бях довършил, когато тя ми прочете целия номер. Мат? О, мамка му.

Включи се записаният глас, който поиска още пари, за да продължи разговора.

— Изтече ми времето на монетата — заяви той. — Трябва да пусна нова.

— Дай ми номера, ще ти се обадя.

— Не можеш. Вече не съм в Бруклин, няма как да метна някого, за да ми каже номера на тоя телефон — Чу се звън на монета. — Ето, сега всичко е наред. Ама много хитър начин да взема номера. Там ли си? Що не казваш нищо?

— Замръзнал съм от възторг — рекох аз. — Не знаех, че можеш да говориш така.

— Вярно ли? Естествено, че мога. Само защото съм от улицата, не означава, че съм невежа. Това са два различни езика, човече, ти говориш с човек с два майчини езика.

— Впечатлен съм.

— Наистина? И аз си мислех, че ще си, нали успях да отида до Бруклин и да се върна. Сега каква работа имаш за мен?

— Точно сега никаква.

— Никаква? Боже, сигурно има нещо, което мога да свърша. С телефоните се справих супер, нали?

— Страхотно се справи.

— Не ти трябва да си инженер-строител на космически совалки, за да отидеш до Бруклин и да се върнеш. Но оня телефонен номер го измъкнах много хитро, нали?

— Няма спор.

— Бях находчив.

— Много находчив.

— Но ти пак нямаш нищо за мен днес.

— Опасявам се, че нямам. Обади ми се след ден-два.

— Да ти се обадя ли! — възкликна той. — Човече, ще ти се обаждам когато кажеш, стига само ти да си у дома, за да приемеш обаждането. Знаеш ли на кого му трябва пейджър? Човече, на *теб* ти трябва пейджър. Като ти пратя съобщение, ще си речеш: „Сигурно е Ти Джей, иска да се свърже с мене, може да е важно.“. Какво смешно има?

— Нищо.

— Що се смееш тогава? Всеки ден ще ти се обаждам, човече, щото си мисля, че ти се *нуждаеш* от мен, трябвам ти да работя за теб. И това е последната ми дума, пич.

— Това последното ми хареса.

— И аз реших, че ще ти хареса — заяви той. — За теб си го пазах.

* * *

В неделя валя цял ден и повечето време си стоях в стаята. Гледах телевизия и превключвах от тенис на голф и обратно. Има дни, когато тенисът ми е интересен, но този не беше от тях. Голфът никога не ме е вълнувал, обаче гледката е красива, а и коментаторите не са неуморно бърбиви като в повечето други спортове, затова голфът става за фон, на който да седя и да премислям други неща.

Джим Фейбър се обади в средата на следобед и отмени предстоящата ни среща за вечеря. Починал братовчед на жена му и трябвало да се появят на погребението.

— Можем сега да се срещнем някъде на по кафе — предложи той, — само дето навън е много противен ден.

Вместо да пием кафе, прекарахме десет минути в разговор по телефона. Споменах му, че се притеснявам Питър Кури да не почне пак да пие или да се дрогира.

— Така говори за хероина — споделих аз, — че и на мен ми се прищя да взема.

— Точно това ми е направило впечатление при наркоманите — рече той. — Имат едно такова изпълнено с копнеж умение да разказват, като старец, който говори за отминалата си младост. Нали знаеш, че не можеш да го удържиш трезвен.

— Знам.

— Ти не си му наставник, нали?

— Не съм, но той няма такъв. А снощи ме използва именно като наставник.

— Бъди такъв, нищо, че официално не те е помолил да му станеш. Вече си в професионални отношения с брат му и до известна степен и с него.

— Размишлявах над това.

— Но и да беше те помолил да му станеш наставник, това пак не означава, че ставаш отговорен за него. Нали знаеш какво означава да си успешен наставник? Самият ти да останеш трезвен.

— Чувал съм го.

— От мен вероятно. Но никой не може да накара друг да остане трезвен. Аз съм ти наставник. Аз ли ти преча да пиеш?

— Не — рекох. — Аз не пия, въпреки че ми пречиш.

— Преча ти да пиеш или не пиеш, за да не ти преча?

— Може би по-малко и от двете.

— А на Питър какъв му е проблемът впрочем? Самосъжалева се, защото не може да пие или защото не може да се боцка?

— Смърка.

— Моля?

— Не се е боцкал, смъркал е. Но да, май това му е проблемът. И страшно е набрал на Бог.

— Че кой не е?

— Защото що за бог би допуснал да се случи нещо подобно на онова, което е сполетяло прекрасен човек като снаха му?

— Бог непрекъснато сътворява подобни гадости.

— Знам.

— И може би Той си има причина за тях. Може би Исус я е поискал при себе си за слънчев лъч. Помниш ли тая песен?

— Май не съм я чувал.

— Надявам се в името Божие никога да не я чуеш от мен, защото трябва да съм пиян, за да я изпея. Мислиш ли, че я е чукал?

— Кой да е чукал?

— Кой кого — поправи ме той. — Мислиш ли, че Литър е чукал снаха си?

— Исусе — изумих се аз. — От къде накъде да си го мисля? Имаш страшно мръсно съзнание, знаеш ли?

— С такива хора се занимавам.

— Сигурно е от това. Не, не вярвам да е било така. Според мен просто е съсипан от мъка, освен това мисля, че му се иска да пие и да се друса, а се надявам да не го направи. Това е.

Позвъних на Илейн и ѝ казах, че за вечеря вече нямам уговорка, но тя пък се беше уговорила с приятелката си Моника, която щяла да наmine. Щели да си поръчат китайска храна за вкъщи, да съм заповядал и аз, така можели да поръчат повече ястия. Казах, че ще пропусна.

— Страх те е, че момичетата цяла вечер ще си дърдорят за свои работи — подразни ме тя. — И сигурно си прав.

Мик Балу се обади, докато гледах „60 минути“ и говорихме десет или дванайсет от тях. На един дъх му разказах как съм си купил билет за Ирландия и как ми се е наложило да се откажа от пътуването. Той остана разочарован, че няма да отида, но и доволен, че бях намерил с какво да се занимавам.

Поразказах му малко за разследването, но не и за кого работя. Никакви симпатии не хранеше към наркодилърите и от време на време попълваше доходите си с плякосване на домовете им и прибиране на парите им в брой.

Попита ме какво е времето. Цял ден вали, казах. Той отвърна, че и при него вали, трудно му било да си спомни как изглежда слънцето. И, а да, дали съм бил чул? Намерили доказателство, че Бог бил ирландец.

— Така ли?

— Така — отсече той. — Погледни сам фактите. Живял е с родителите си, докато не навършил двајсет и девет. Излязъл да пийне с момчетата в последната вечер от живота си. Мислел си, че майка Му е девственица, а тя пък, милата женица, Го имала за Бог.

* * *

Седмицата започна бавно. Блъсках си главата над случая Кури, може и така да се изразите. Успях да намеря името на един от полицаите, работили по убийството на Лейла Алварез. Студентка в Бруклинския колеж, захвърлена в гробището Грийн Уд, чийто случай не бил поверен на Седемдесет и втори участък, ами на отдел „Убийства“ в Бруклин. Разследването било водено от детектив Джон Кели, с когото ми беше трудно да се свържа, а никак не ми се щеше да оставям името или номера си.

В понеделник видях Илейн, която беше разочарована, че телефонът ѝ не звъни непрекъснато след пуснатата за жертви на изнасилване въдица. Казах ѝ, че може и никой да не ѝ се обади — понякога се налага човек да хвърли много примамки, а се случва и да мине доста време, преди някой да клъвне. Успокоих я, че е рано. Беше малко вероятно хората, с които е говорила, да успеят да се свържат с някого през почивните дни.

— Днес вече не е почивен ден — напомни ми тя.

Обясних ѝ, че ако са позвънили някъде, може да са срещнали трудности да намерят жените или пък на жертвите да са им необходими няколко дни, за да вземат решение да се обадят.

— Или да не се обадят — рече тя.

Във вторник, когато пак никой не се обади, Илейн беше обезкуражена. Но когато се чухме в сряда вечерта, беше обзета от въодушевление. Добрата новина била, че ѝ се обадили три момичета. Лошата, че нито едно от обажданията май не било свързано с мъжете, убили Франсин Кури.

Едното обаждане било от жена, нападната от непознат в коридора на нейния апартамент. Той я изнасилил и откраднал портфейла ѝ. Другата приела да я закара до дома ѝ мъж, когото взела

за състудент. Той извадил нож и ѝ наредил да се премести на задната седалка, но тя успяла да избяга.

— Нападателят бил слаб младеж и бил сам — поясни Илейн, — реших, че едва ли е бил от нашите хора. А третото обаждане беше за изнасилване след среща. Или изнасилване след забърсване, както щеш го наречи. Според жената двете с приятелката ѝ забърсали двама в бар в Сънисайд. Тръгнали да се поразходят с колата на мъжете, но на приятелката ѝ прилошало и спрели, за да слезе и да повърне. Тогава онези дали газ и я оставили на пътя. Можеш ли да повярваш?

— Ами не е много любезно — рекох аз, — но трудно мога да го нарека изнасилване.

— Много смешно. Както и да е, онези я закарали до дома ѝ, поискали да спят с нея, а тя не била съгласна, за какво момиче ме вземате, дрън-дрън-дрън, накрая се съгласила да изчука единия, онзи, с който била участвала повече или по-малко в свалка, другият щял да чака в дневната. Само че не чакал, влязъл, докато онези се оправяли и погледал, което никак не охладило жарта му, както можеш да си представиш.

— И?

— И след това имало *моля-моля-моля те*, а от нейна страна *не-не-не*, докато накрая се съгласила да му духа, защото само така можела да го разкара.

— Тя ли ти каза това?

— Не използва точно тези думи, но да, това станало. После си измила зъбите и повикала ченгетата.

— И това е случай на изнасилване, така ли?

— Ами да, можем и така да го наречем. Защото работата от *моля-моля-моля те* загрубяла до *изчукай ме, иначе ще ти избия зъбите*, така че мен ако питаш, си е изнасилване.

— Разбира се, щом е имало такова насилие.

— Но не приличат на нашите типове.

— Не, нищо общо нямат. Записах имената на жените, в случай че искаш да се свържеш с тях, казах им, че ще позвъним, ако продуцентът се интересува от случая, понеже проектът още бил под въпрос. Правилно ли постъпих?

— Разбира се.

— Така че не ти казах нищо полезно, но е окуражаващо, че имам три обаждания, нали? Утре сигурно ще са повече.

Имаше едно обаждане в четвъртък, което веднага ни се стори обещаващо. Жена в началото на трийсетте, която посещавала лекции в университета Сейнт Джон, била заплашена с нож и отвлечена от трима мъже, докато паркирала колата си на паркинга на кампуса. Те се вмъкнали в колата ѝ и отпрашили към Кънингам Парк, където правили орален и вагинален секс с нея, като непрестанно я заплашвали с един или повече ножове, заплашвали я с разни осакатявания и я порязали по едната ръка, въпреки че я наранили случайно. Когато свършили с нея, тримата я зарязали и избягали с колата ѝ, която няколко месеца след инцидента все още не била открита.

— Но не може да са те — заключи Илейн, — защото са били чернокожи. Типовете от Атлантик авеню са бели, нали?

— Да, по този въпрос всички са съгласни.

— Е, тези тук са били чернокожи. Непрекъснато се връщах към това и тя сигурно си е помислила, че съм расист или нещо подобно, или че подозирам нея в расизъм. Иначе защо непрекъснато ще наблягам на цвета на кожата на изнасилвачите? Само че от моя гледна точка беше страшно важно, защото това означаваше, че те не се вписват в портрета, който ни е нужен. Освен ако в промеждутъка от миналия август до сега са измислили как да променят цвета на кожата си.

— Ако бяха измислили как — подчертах аз, — щяха да спечелят много повече от четиристотин хиляди.

— Страхотно. Както и да е, почувствах се като идиот, но записах името и номера ѝ, казах ѝ, че ще ѝ се обадим, стига да получим зелена светлина за проекта. Искаш ли да чуеш нещо забавно? Тя каза, че независимо дали ще я потърсим, била доволна, че се обадила, понеже ѝ подействало целебно да го разкаже. Била преминала през терапия, но напоследък не била говорила за случилото се, а имала нужда да поговори с някого.

— Думите ѝ сигурно са те накарали да се почувстваш добре.

— Така е, защото преди това изпитвах вина, че я карам да го преживява отново под фалшив претекст. Каза ми, че с мен било лесно да се приказва.

— Кое то изобщо не ме изненадва.

— Мислеше, че съм терапевт. Според мен се готвеше да попита дали би могла да идва веднъж седмично на терапия. Казах ѝ, че съм сътрудничка на продуцента и че работата ми не се различава много от тази на терапевта, човек трябва да има почти същите умения.

* * *

Същия ден най-накрая успях да се свържа с детектив Джон Кели от отдел „Убийства“ в Бруклин. Спомни си за случая на Лейла Алварез и каза, че било ужасно. Красиво момиче, а според всички, които я познавали, била и мило дете, сериозна студентка.

Разказах му, че се занимавам със статия за труповете, изоставени на странни места и попитах дали е имало нещо необичайно в състоянието на тялото, когато са го открили. Той каза, че било осакатено, попитах може ли да ми даде повече подробности, на което Кели отговори, че било по-добре да ми ги спести. Били поверителни, пък и семейството на момичето щяло да се почувства зле, ако ги научи.

— Сигурен съм, че ще проявите разбиране — каза той.

Опитах няколко други подхода и все се натъквах на същата стена. Благодарих му и се канех да затворя, но нещо ме накара да попитам дали е работил и в друг участък освен в Седемдесет и осми. Кели се поинтересува защо питам.

— Защото познах един Джон Кели, който работеше в друг участък — обясних аз, — само че не вярвам да сте същият човек, понеже той би трябвало да се е пенсионирал още преди години.

— Говорите за баща ми — рече той. — Казахте, че името ви е Скъдър, нали? И сте репортер?

— Бях полицаи. Работих известно време в Седемдесет и осми, после бях в Шести в Манхатън, а след това станах частен детектив.

— Станали сте детектив? А сега сте писател? Баща ми разправяше, че ще напише книга, но си остана само с приказките. Той се пенсионира, сигурно има вече осем години, пресели се във Флорида, отглежда грейпфрути в градината зад къщата си. Познавам много полицаи, които пишат книги или поне така казват. Или разправят, че възнамеряват да напишат, а ето че вие го правите, нали?

Беше време да оставя ролята.

- Не — признах аз.
- Моля, не ви разбрах?
- Баламосвах ви. Още работя като частен детектив.
- Тогава какво искате да знаете за Алварез?
- Искам да знам естеството на осакатяванията.
- Защо?
- Интересува ме дали е имало ампутация.

Настъпи пауза, достатъчно дълга, за да съжаля за цялата поредица въпроси.

— А знаете ли — рече той — какво искам да знам аз, господине? Искам да знам защо, мамка му, се интересувате от случая.

— Имаше един случай в Куинс преди малко повече от година — обясних. — Трима мъже отвлекли жена от Джамайка авеню в Удхейвън и оставили трупа ѝ на голф игрище Форест Парк. Наред с другите зверства отсекли два от пръстите ѝ и ги напъхали в телесните ѝ отвори.

— Имате ли причина да мислите, че същите хора са убили и двете жени?

— Не, но имам основание да вярвам, че който и да е убил Готескинд, не е спрял с едно убийство.

— Така ли се казва? Жената от Куинс?

— Мари Готескинд, да. Опитвам се да свържа убийците ѝ с други случаи и ми се струва, че този на Алварез е тяхно дело, но знам само това, което е публикувано в пресата.

— В задника на Алварез имаше пръст.

— Готескинд е имала пръст и отпред.

— Във...

— Да.

— И вие като мен не искате да използвате думите, когато става дума за мъртъв човек. Не знам, непрекъснато сме заобиколени от съдебни лекари, а те са най-циничните копелета на света. Предполагам, че това им помага да се абстрахират от чувствата си.

— Вероятно.

— Но на мен ми се струва неуважително. Клетите хора. На какво друго могат да се надяват, освен на малко уважение след смъртта? Не са получили такова от човека, който ги е убил.

— Не са.

— Едната ѝ гърда я нямаше.

— Не разбрах?

— На Алварез. Бяха ѝ отрязали гърдата. Медиците казаха, че ако се съди по кръвенето, е била жива, когато е станало.

— Мили боже.

— Искам да пипна тия шибаняци, разбираш ли? Да работиш в „Убийства“ означава да искаш да пипнеш всички, защото няма такова нещо като незначително убийство, но някои от случаите те потрисат и този потресе мен. Наистина положихме усилия, проследихме действията ѝ, говорихме с всички, които я познават, но знаеш как е. Когато няма връзка между жертвата и убиеца, няма и много физически следи, не можеш да стигнеш далеч. На мястото, където беше открита, имаше много малко следи, защото са я убили другаде, после са я изхвърлили в гробището.

— Това го пишеше във вестника.

— И при Готескинд ли е било така?

— Да.

— Само да знаех за Готескинд... Казваш, че е станало преди година? — Казах му датата. — И откъде да знам аз, че в Куинс има такова досие? Два трупа с отрязани и напъхани в отверстията пръсти, пък аз си седя тук с ръце в задника. Господи, не исках да кажа това.

— Надявам се, че помага.

— Надяваш се, че помага. Какво друго имаш?

— Нищо.

— Ако прикриваш нещо...

— Всичко, което знам за Готескинд, е в нейното досие. А всичко, което знам за Алварез, е онова, което ти ми каза.

— А твоята връзка каква е? Личната ти връзка?

— Нали ти казах...

— Не, не, не. Защо се интересуваш?

— Това е поверително.

— Майната ѝ на поверителността. Нямах право да криеш.

— Не крия.

— А как му казваш тогава?

Поех си дъх.

— Мисля — рекох аз, — че казах, колкото трябваше. Не знам нищо важно за нито едно от двете убийства, нито за това на Готескинд,

нито за Алварез. Прочетох досието на едната, а ти ми каза подробности за другата и с това познанията ми се изчерпват.

— А защо изобщо си си направил труда да четеш онова досие?

— Заради една вестникарска история отпреди година, а ти се обадох заради друга. Това е.

— Имаш клиент, когото прикриваш.

— Ако имам клиент, той със сигурност не е извършителят и не виждам причина да се занимаваш с него. Не е ли по-добре да сравниш двата случая, за да видиш дали нещо няма да изскочи?

— Естествено, че ще го направя, но ми се ще да знам и причината за твоя интерес.

— Не е важна.

— Бих могъл да те извикам в участъка. Или пък да те доведат, ако искаш да играем по този начин.

— Би могъл — съгласих се аз. — Но няма да научиш и дума повече от онова, което ти казах. Може да ми загубиш известно време, но ще пропилееш и от своето.

— Имаш здрави нерви, признавам.

— Хайде стига — рекох аз. — Сега знаеш нещо, което преди това не ти беше известно. Не си го изкарвай на мен.

— А какво да направя, да ти благодаря ли? — Няма да е зле, помислих си аз, но не казах нищо. — По дяволите! Тогава ми остави адрес и телефон, за да мога да се свържа с теб при нужда.

Не трябваше да му казвам името си. Можех да проверя колко струва като детектив, като го оставя да ме издири с помощта на манхатънския указател, но имаше ли смисъл? Дадох му адреса и телефона, като се извиних, че заради клиента си не мога да отговоря на всичките му въпроси.

— И мен вбесяваха тези неща, докато бях полицаи — признах аз, — затова разбирам как се чувстваш. Но съм длъжен да постъпя както трябва.

— Да, това съм го чувал вече. Добре, може наистина да става дума за едни и същи хора и в двата случая, може и да изскочи нещо, ако ги съпоставим. Няма да е лошо.

Това беше максимално близо до „благодаря“ и аз с радост го приех като такова. Съгласих се, че няма да е никак лошо и му пожелах късмет. Помолих го да поздрави от мен баща си.

[1] Стих от поемата „Изгубената ми младост“ на Хенри Лонгфелоу (1807–1882). — Б.пр. [↑](#)

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта бях на сбирка, а Илейн отиде на лекции, след това и двамата взехме такси и се срещнахме в „Мама Гъска“, където послушахме музика. Дани Бой се появи около единайсет и трийсет и се присъедини към нас. С него имаше момиче, много високо, много слабо, много черно и адски странно. Представи ни я като Кали. Тя ни поздрави с кимване на глава, но не произнесе и дума, нито пък взе участие в разговора ни през следващия половин час, докато в един момент не се наведе напред и не изгледа втренчено Илейн.

— Вашата аура е синьо-зелена и много лъчиста, много красива.

— Благодаря — отвърна Илейн.

— Имате много стара душа — добави Кали и това бяха последните ѝ думи; повече не показва, че забелязва присъствието ни.

Дани Бой нямаше какво да ни съобщи и ние се наслаждавахме на музиката, като си бърбяхме за дреболии между изпълненията. Тръгнахме си доста късно. Докато пътувахме с таксито към дома на Илейн, ѝ казах:

— Имаш много стара душа, синьо-зелена аура и малък сладък задник.

— Има набито око жената — отговори Илейн. — Повечето хора забелязват синьо-зелената ми аура чак след втората или третата среща.

— Да не споменаваме старата ти душа.

— По-добре да не споменаваме старата ми душа. Можеш обаче да говориш колкото си искаш за малкия ми сладък задник. Откъде ги намира такива Дани?

— Знам ли.

— Разбирам да излиза с празноглави второстепенни актриси, но тази... С какво беше надрусана според теб?

— Представа си нямам.

— Защото определено не беше в тази реалност. Дали хората още използват халюциногени? Сигурно е била на магически гъби, на някаква халюциногенна плесен, която се въди само по разлагащи се

кожени дрехи. Тази може да изкара добри пари като садо-мазо господарката, от мен да го знаеш.

— Не и ако дрехите ѝ се разлагат. Пък и не виждам как ще се съсредоточи върху работата си.

— Разбираш какво имам предвид. Притежава излъчване за подобна роля. Не си ли представяш как се гърчиш в краката ѝ и се наслаждаваш на всяка минута от изпълнението?

— Не.

— Ами! — възкликна тя. — Самият маркиз дьо Финес. Не помниш ли как те вързах?

Шофьорът се мъчеше всячески да запази невъзмутимо изражение.

— Ще млъкнеш ли, ако обичаш — помолих я аз.

— Помниш ли? Ти заспа.

— Което показва колко сигурен се чувствам в твоє присъствие. Ще млъкнеш ли, ако обичаш?

— Ще се отдръпна в убежището на синьо-зелената си аура и ще притихна.

* * *

Преди да изляза на следващата сутрин, Илейн ми каза, че имала добро предчувствие, щели да се обадят още жертви на изнасилване.

— Днес е денят — обяви тя.

Но се оказа, че греши, дори и да имаше синьо-зелена аура. Никой не позвъни. Когато същата вечер обсъждахме липсата на обаждания, Илейн беше много унила.

— Мисля, че това беше — рече тя. — Три в сряда, едно вчера, а днес никой. Мислех си, че ще стана герой, че ще попадна на важна следа.

— Деветдесет и осем процента от разследването не дава никакви резултати — обясних аз. — Правиш всичко, което ти хрумне, защото не знаеш кое ще се окаже полезно. Сигурно си била невероятна на телефона, обадиха се доста жени, но е безсмислено да се обвиняваш, понеже не си попаднала на нужната жертва. Търсиш игла в копа сено, а иглата може изобщо да не е там.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че вероятно не оставят свидетели. Вероятно убиват всяка жена, която изтезават, а ти се мъчиш да намериш жена, която просто не съществува.

— Ами щом не съществува — отсече тя, — да върви по дяволите.

* * *

Ти Джей ми звънеше всеки ден, понякога се обаждаше повече от веднъж. Бях му дал петдесет долара като награда, че откри номерата на уличните телефони в Бруклин. Парите скоро щяха да свършат, защото онова, което не харчеше за метрото и автобуси, той пръскаше за телефонни обаждания. Надявах се да се върне към обичайните си занимания — да мами на карти, да помага на уличните дилъри или каквото там правеше, за да се издържа. Само че той не спираше да ме тормози за работа.

В събота написах чек за наема си и се погрижих за други месечни сметки като телефон и кредитна карта. Докато разглеждах телефонната си сметка, отново се замислих за обажданията в къщата на Кенан Кури. Няколко дни по-рано отново бях пробвал да намеря служител в телефонната компания, който да измисли как да ми даде търсената от мен информация и отново ми отговориха, че няма как да я получат.

Тъкмо върху това си блъсках главата, когато Ти Джей звънна към десет и половина.

— Дай ми да проверя още някой телефон — примоли ми се той. — Бронкс, Статън Айлънд или на друго място.

— Ще ти кажа какво можеш да направиш за мен — рекох. — Ще ти дам един номер и ти трябва да ми кажеш кой го е набирал.

— Какво да ти кажа?

— Ох, нищо.

— Не, ти каза нещо, човече. Я дай пак.

— Може пък ти да се справиш с тая задача. Помниш ли как си беше поговорил възпитано с операторката за телефонния номер на Фарагът Роуд?

— Имаш предвид да поговоря така, все едно съм се барнал в скъпарски костюм на „Брукс Брадърс“?

— Именно. Може би ако използваш този стил на говорене, ще откриеш някой вицепрезидент на телефонна компания, който да измисли как да намери списъка с обаждания до определен номер в Бей Ридж.

Ти Джей ми зададе още няколко въпроса и аз му обясних какво търся и защо не мога да го намеря.

— Задръж така — рече той. — Казваш, че се опъват да ти дадат номерата?

— Не разполагат с тях, за да ги дадат. Имат регистрирани всички обаждания, но нямат начин, по който да отделят търсените.

— Мамка му. Нали и първата операторка, с която говорих, ми каза, че няма как да ми каже номера. Не можеш да вярваш на всичко, което ти разправят, човече.

— Не, аз...

— Ти, ти — отсече той. — Всеки ден ти звъня, питам те имаш ли нещо за Ти Джей, а ти ми разправяш, че нямаш. Защо чак сега ми го казваш? Държиш се глупаво, пич.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ако не ми казваш какво искаш, няма как да ти го дам, нали? Казах ти го още първия път, когато те срещнах, докато обикаляше по Дюс и си трайкаше. Веднага ти го казах, рекох ти — кажи ми какво си приритал да научиш и ти го откривам.

— Помня.

— Що тогава се мотаеш да се разправяш с телефонната компания, щом можеш да се обадиш на Ти Джей?

— Искаш да кажеш, че знаеш как да се добереш до телефонните номера от телефонната компания?

— Не, човече. Но знам как да се добера до братя Конг.

* * *

— Братя Конг — повтори той. — Джими и Дейвид.

— И са братя, така ли?

— Грам общо нямат, ако питаш мен. Джими Хонг е китаец, а Дейвид Кинг е евреин. Поне баща му е евреин. Мисля, че майка му е пуерториканка.

— И защо са братя Конг?

— Джими Хонг и Дейвид Кинг ли? Хонг Конг и Кинг Конг?

— Ясно.

— А и „Донки Конг“ беше любимата им игра.

— Какво е това, видеоигра ли?

Той кимна.

— Бива си я.

Седяхме в снекбар на последната спирка на автобуса, където беше настоял да се срещнем. Пиех чаша горчиво кафе, а той ядеше хотдог и пиеше пепси.

— Помниш ли оня пич Чорапите, гледахме го в залата за видеоигри? Той е най-добрият там, но не може и на малкото пръстче на братя Конг да стъпи. Нали знаеш как един играч се опитва да е на нивото на машината? На братя Конг не им се налагаше да се опитват. Те винаги я превъзхождаха.

— Довлече ме дотук, за да се срещна с някакви факири на пинбол, така ли?

— Има голяма разлика между пинбола и видеоигрите, човече.

— Предполагам, че има, обаче...

— А и разликата между тях е нищо в сравнение с тази между видеоигрите и това, което са сега братя Конг. Казах ти какво става с момчетата, които висят в залата, как може да станеш толкова добър, че повече да няма накъде да задобряваш? И губиш интерес.

— Каза ми.

— Ама има някои пичове, които страшно се запалват по компютрите. Чух, че братя Конг били много напред с компютрите, използвали компютър, за да бият на видеоиграта, знаели какво ще направи машината, преди да го е направила. Играеш ли шах?

— Знам правилата.

— Ще поиграем някой път, да видя дали те бива. Знаеш ли каменните маси по Уошингтън Скуеър? Хората си носят часовници, четат книги за шаха, докато чакат да играят, сещаш се? Понякога играя там.

— Сигурно си добър.

Ти Джей поклати глава.

— Някои от ония пичове — заразказва той, — срещу които играеш, те карат да се чувстваш така, сякаш се опитваш да надбягаш атлет, а си във вода до кръста. Доникъде не можеш да стигнеш, щото тия в ума си са пет-шест хода пред теб.

— Понякога и в моята работа е същото.

— Така ли? Ами така беше с видеоигрите и братя Конг, те бяха пет или шест хода напред. Затова се захванаха с компютри, станаха от онези, дето им викат хакери. Знаеш ли какво е това?

— Чувал съм думата.

— Човече, щом искаш да имаш информация от телефонната компания, не се обаждаш на оператор. Никакво вземане-даване нямаш с разни вицепрезиденти. Обаждаш се на братя Конг. Те се включват към телефоните и почват да обикалят вътре. Все едно телефонната компания е чудовище, а те плуват в кръвта му. Нали знаеш онзи филм, как се казваше, „Фантастично пътешествие“^[1]? Поемат на пътуване в телефоните.

— Не знам — колебаех се аз. — Щом никой високопоставен служител в компанията не може да измисли как да получи данните...

— Човече, не ме ли слушаш? — Той въздъхна, после смукна енергично през сламката си и пресуши пепсито до капка. — Ако искаш да знаеш какво се случва на улиците, какво става на Дюс или в Барио, или в Харлем, при кого ще отидеш и кого ще попиташ? Шибаният кмет ли?

— Ами...

— Не схващаш ли какво ти говоря? Те си висят из улиците на телефонната компания. Знаеш ли Ма Бел^[2]? Братя Конг й надзъртат под полата.

— Къде ще ги намерим? Във видеозалата?

— Вече не се вълнуват от игрите, казах ти. Появяват се чат-пат, колкото да видят как вървят нещата, но все по-рядко. Те ще ни намерят. Казах им, че ще бъдем тук.

— Как се свърза с тях?

— Ти как мислиш? Звъннах им. Братя Конг гледат да са винаги близо до телефона. Тоя хотдог си го биваше, да знаеш. Трудно е да повярваш, че ще получиш свята храна на такова място, ама ето на, сервират ти приличен хотдог.

— Ти, какво, още един ли искаш?

— Няма да е лошо. Докато дойдат, ще мине време, после ще искат да те огледат, преди да решат имат ли желание да се видят с теб. Трябва да се уверят, че си сам и че могат да драснат аламинут, ако ги изплашиш.

— Защо да се плашат от мен?

— Щот мож да си некво ченге, което бачка за телефонната компания. Човече, братя Конг са престъпници! Ако Ма Бел ги спипа, ще им съдере задниците с камшика.

* * *

— Проблемът е — заяви Джими Хонг, — че трябва да сме внимателни. Костюмарите са убедени, че хакерите са най-голямата опасност за корпоративна Америка след Жълтата заплаха^[3]. В медиите непрекъснато излизат истории за това какво можем да причиним на системата, ако искаме.

— Унищожаване на данни — поясни Дейвид Кинг. — Промяна на регистрите. Заличаване на схемите.

— Стават добри истории, но изпускат от поглед факта, че никога не правим подобни дивотии. Шубе ги е да не сложим динамит на релсите, а ние само се возим безплатно и толкова.

— Ама става и някой тъпанар да вкара вирус...

— Обаче повечето от тия не са хакери, това са нещастници, дето са набрали на някоя компания или пич, дето с нелегален софтуер прави засечка на системата.

— Ама Джими много одъртя и вече край с рисковете — обяви Дейвид.

— Миналия месец станах на осемнайсет — обясни Джими Хонг.

— Затова спипат ли го, ще си го отнесе като възрастен. Това в случай че се водят от биологичната възраст, щото ако отчетат емоционалната зрялост...

— Тогава Дейвид ще се измъкне безнаказано — вметна Джими, — още не е на възраст да мисли.

— А тя се достига между Каменната и Желязната ера.

Щом веднъж вземеха решение, че вярват на някого, никой не можеше да ги накарат да мълкнат. Джими Хонг беше метър и деветдесет, дълъг и мършав, с права черна коса и продълговато мрачно лице. Носеше авиаторски слънчеви очила с кехлибарени лещи. След като поседяхме заедно десет-петнайсет минути, той ги смени с чифт очила с рогови рамки и кръгли безцветни стъкла, като промени образа си от хипар на отличник.

Дейвид Кинг нямаше повече от метър седемдесет и пет, беше кръглолик, червенокос и с много лунички. И двамата носеха якета на „Мете“, широки панталони и маратонки „Рийбок“, но еднаквите дрехи не стигаха, за да ги превърнат в близнаци.

Ако човек притвореше очи обаче, можеше и да се заблуди. Гласовете им бяха сходни, приказките им си приличаха и много често си довършваха взаимно изреченията.

Допадна им идеята да играят роля в разследване на убийство — не се впуснах в подробности — и се забавляваха страшно с отговора, който бях получил от най-различни служители на телефонната компания.

— Направо приказка — възторгна се Джими Хонг. — Разправят, че няма да стане. Което означава, че най-вероятно те не могат да измислят как да стане.

— Така действат — обяви Дейвид Кинг — и човек ще си рече, че поне разбират как работи системата.

— Ама не.

— И ни *мразят*, защото разбираме по-добре от тях.

— И си мислят, че ще направим нещо на системата...

— А ние всъщност *обичаме* системата. Защото ако ще се правим на сериозни хакери, ще си изберем „Найнекс“^[4].

— Това е система-прелест.

— Невъобразимо сложна.

— Колелца в колелцата.

— Лабиринти в лабиринтите.

— Най-върховната видеоигра, най-върховната „Тъмници и дракони“, всичко закуп.

— Космическа.

— Но е възможно да се направи, нали? — попитах аз.

— Кое да е възможно? А, телефоните? Телефонни позвънявания в конкретен ден на конкретен номер?

— Точно така.

— Може да е проблем — рече Дейвид Кинг.

— Интересен проблем, иска да каже.

— Правилно, много интересен. Проблем с решение, разбира се, разрешим проблем.

— Но е заплетен.

— Заради количеството данни.

— Тонове данни — обяви Джими Хонг. — Милиони, милиони информационни единици.

— Под данни има предвид телефонни позвънявания.

— Милиарди телефонни позвънявания. Неизразимо количество милиарди телефонни позвънявания.

— Които трябва да се пресоят.

— Но още преди да започнеш с това...

— Трябва да влезеш.

— Кое то беше лесно.

— Кое то беше в кърпа вързано.

— Оставят откритата вратата.

— Сега я затварят.

— С пирони я заковават, така да се каже.

— Ако ви трябва специално оборудване... — намесих се аз.

— О, не. Не точно.

— Имаме си всичко.

— Не се иска много. Що-годе приличен лаптоп, модем, акустичен куплер...

— Всичко не излиза повече от хиляда и двеста долара.

— Освен ако не си мръднал и не си си купил скъпарски лаптоп, ама е излишно.

— Оня, дето ние използваме, струва седемстотин и петдесет и си е с всички екстри.

— Значи можете да го направите?

Те се спогледаха, после впериха поглед в мен.

— Естествено, че можем.

— Ще е интересно, всъщност.

— Една нощ няма да се спи.

— Не може да е тази нощ.

— Не, тази нощ е изключено. Кога най-рано трябва да стане?

— Ами...

— Утре е неделя. Неделя вечер теб устройва ли те, Мат?

— Напълно.

— Вас, господин Кинг?

— Няма проблем за мен, господин Хонг.

— Ти Джей? Ти ще бъдеш ли с нас?

— Утре вечер ли? — Обаждаше се за пръв път, откакто ме беше представил на братя Конг. — Ся ша вида, утре вечер. Какво имах планирано за утре вечер? Дали не беше среща с медиите в Грейси Меншън или не, трябваше да вечерям с Хенри Кисинджър в „Прозорци към света“? — Той се престори, че прелиства бележник, после вдиша светнали очи към нас. — Познайте какво? Свободен съм.

— Ще има известни разходи, Мат — каза Джими Хонг. — Ще ни трябва хотелска стая.

— Аз имам такава.

— Говориш за стаята, в която живееш ли? — Ухилиха се един на друг, развеселени от моята наивност. — Не става, трябва да ни намериш някое анонимно местенце. Ще влизаме в дълбините на „Найнекс“, нали се сещаш...

— Ще пропълзим в търбуха на чудовището, дет се вика...

— И може да оставим следи от стъпки.

— Или от пръсти, ако предпочиташ.

— Дори следи от гласове, метафорично казано, разбира се.

— Така че не искаш да го направиш от телефон, който може да бъде проследен до някого. От теб се иска да наемеш стая в хотел под фалшиво име и да платиш за нея в брой.

— Достатъчно прилична стая.

— Не е нужно да е луксозна.

— Само колкото да има телефони с директно набиране.

— Каквито имат повечето стаи днес. И телефоните да са с бутони, трябва да са с бутони.

— А не с едновременните шайби.

— Това не е трудно — казах. — Така ли правите обикновено? Наемате хотелска стая?

Двамата пак се спогледаха.

- Защото ако има хотел, който предпочитате...
- Работата е там, Мат — осветли ме Дейвид, — че когато се правим на хакери, обикновено не разполагаме със стотачка, стотачка и половина за прилична хотелска стая.
- Дори със седемдесет и пет долара за мизерна хотелска стая.
- Или с петдесет за отвратителна хотелска стая. Затова...
- Намираме редица с улични телефони, където няма много движение, примерно в чакалните на Гранд Сентръл до влаковите линии...
- Понеже няма много влакове, които да заминават в полунощ...
- Или в офис сграда, нещо такова.
- А веднъж се намъквахме в един офис...
- Това си беше тъпо, човече, повече никакво влизане.
- Влязохме заради телефона.
- И представяш ли си как се обяснява тая работа на куките? „Не сме крадци, господин полицай, само се отбихме да използваме телефона.“
- Имаше си тръпка, но няма да го правим повече. Работата е там, че, ами, сигурно ще ни се наложи да работим много часове над цялата тази работа...
- И не искаме някой да се вмъкне или да трябва да сменяме телефоните, когато вече сме се закачили.
- Няма проблем — съгласих се аз. — Ще осигурим прилична стая в хотел. Друго?
- Кола.
- Или пепси.
- Кола по-добре.
- Или джолт ко́ла. Много захар и два пъти повече кофеин.
- Може и нещо вредно за хапване. „Доритос“ например.
- Само да не е с вкус на барбекю.
- Картофен чипс, „Чийз Дудълс“.
- Стига, човече, айде без „Чийз Дудълс“!
- На мен „Чийз Дудълс“ ми харесва!
- Човече, това е най-скапаната храна в света. Можеш ли да ми кажеш нещо по-гадно за ядене от „Чийз Дудълс“?
- „Прингълс“.

— Айде сега! „Прингълс“ не е никаква храна. Мат, ти си ни съдия. Какво ще кажеш? Храна ли е „Прингълс“?

— Ами...

— Не е! Хонг, ти си болен. „Прингълс“ са малки фризбита, само че деформирани. Това не е *храна*.

* * *

Кенан Кури не ми отговори, затова позвъних на брат му. Гласът на Питър беше дрезгав и сънлив, извиних се, че го събуждам.

— Все така правя — казах. — Извинявай.

— Грешката си е само моя, да дремя посред ден. Напоследък режимът ми съвсем се е обърнал. Какво става?

— Нищо съществено. Опитвам се да се свържа с Кенан.

— Още е в Европа. Обади ми се снощи.

— И?

— Връща се във вторник. Защо, да не би да имаш добри новини?

— Все още не. Налага ми се да се поохарча.

— А?

— Разходи — обясних аз. — Налага ми се да намеря приблизително две хиляди долара до утре. Искях да го обсъдя с него.

— Ей, няма проблем. Сигурен съм, че брат ми ще се съгласи. Каза, че ще покрие разноските ти, нали?

— Каза.

— Ами тогава бъди спокоен. Ще ти ги плати.

— Там е проблемът — казах аз, — че парите ми са в банката, а е събота.

— Не можеш ли да ползваш банкомат?

— С депозит в сейф не мога. Не мога да ги изтегля и от сметката си, защото онзи ден плащах разни сметки.

— Тогава напиши чек, който в понеделник ще има покритие.

— Хората, с които ще работя, не са от тия, дето приемат чекове.

— А, добре — отсреща настъпи мълчание. — Не знам какво да ти кажа, Мат. Мога да ти дам двеста, но няма как да ти дам две хиляди.

— Кенан няма ли такава сума в сейфа?

— Вероятно има много по-голяма, но не мога да го отворя. Човек не дава комбинацията от сейфа си на наркоман, дори това да е собственият му брат. Иначе трябва да е откачил.

Не казах нищо.

— Не му се сърдя — обясни той. — Просто казвам какво е положението. Няма причина да знам комбинацията за сейфа. И да ти кажа се радвам, че не я знам. Нямам си доверие.

— Пит, сега не пиеш и си чист. Колко време става вече, година и половина май?

— Оставам си пияница и наркоман. Знаеш ли каква е разликата между двамата? Един пияница ще ти свие портфейла.

— А наркоманът?

— И наркоманът ще ти го свие, но после ще ти помогне в търсенето.

* * *

Беше ми на езика да попитам Пит дали иска да посети отново сбирката в Челси, но нещо ме възпря, а после вече не беше удобно. Може би си спомних, че не съм му наставник, а и не бих си предложил доброволно услугите за този пост.

Позвъних на Илейн и я попитах дали има такава сума в брой.

— Направо идвай — рече тя, — вкъщи е пълно с пари.

Имаше хиляда и петстотин в банкноти по петдесет и сто долара и каза, че може да изтегли още от банкомата, но не повече от петстотин долара за деня. Взех хиляда и двеста, за да не я оставя съвсем на червено. Реших, че като добавя към тях съдържанието на собствения ми портфейл и сумата, която бих могъл да изтегля от моя банкомат, ще разполагам с достатъчно кеш.

Казах ѝ за какво са ми необходими парите, на нея цялата работа ѝ се стори страшно вълнуваща.

— Ама нали е безопасно? — поиска да научи тя. — Ясно е, че с незаконно, но колко точно?

— По-лошо е от неправилно пресичане. Влизането в чужд компютър е престъпление, подправянето на данни с помощта на компютър също, а имам чувството, че братя Конг ще извършат утре и

двете. И аз съм техен съучастник, вече ги подбудих към престъпно деяние. Казвам ти, в наши дни човек не може да мръдне, без да прегази някой закон.

— Но според теб си заслужава, така ли?

— Заслужава си.

— Понеже те са дечурлига. Не би искал да им навлечеш проблеми.

— Не бих искал и на себе си да навлека проблеми. А тези двамата живеят непрекъснато на ръба. Сега поне ще получат пари.

— Колко ще им дадеш?

— По петстотин.

Тя подсвирна.

— Не е зле за една нощ работа.

— Даже никак, а ако успеят да измислят предварително как да стане работата, може да им отнеме и по-малко време. Дватама изпаднаха в недоумение, когато ги попитах колко искат, затова предложих по петстотин на всеки. Решиха, че е приемливо. Хлапетата са от семейства от средната класа, не е като едва да свързват двата края. Имам чувството, че можех да ги уговоря да ми помогнат и без пари.

— Като се позовеш на доброто в тях.

— И на желанието им да участват в нещо вълнуващо. Но не исках да правя така. Защо да не намажат и те? Ако бях измислил кого да подкупя в някоя телефонна компания, служителът щеше да ми излезе много по-солено. Но не успях да открия никого, който дори да признае, че има техническа възможност желанието ми да бъде удовлетворено. Защо да не дам парите на братя Конг? Те не са мои, а Кенан Кури твърди, че човек трябва да бъде щедър.

— Ами ако реши да се отметне от обещанието си?

— Малко вероятно ми се струва.

— Освен ако, разбира се, не го арестуват на митницата със сако, пълно с дрога.

— Възможно е — съгласих се аз, — но тогава просто ще бъда с две хиляди долара назад, а преди две седмици взех от него десет хиляди. Почти толкова време мина. В понеделник стават две седмици.

— Какво има?

— Ами... за толкова време не успях да свърша нищо съществено. Човек може да си помисли, че... по дяволите, правя каквото мога. Както и да е, просто мога да си позволя риска тази сума да не ми бъде възстановена.

— И аз така мисля. — Тя се намръщи. — А защо две хиляди долара? Да кажем сто и петдесет за хотелска стая, още хиляда за братя Конг. Колко кока-кола могат да изпият две хлапета?

— И аз пия кола. Не забравяй и Ти Джей.

— И той ли пие кола?

— Пие каквото си поиска. А и ще получи петстотин долара.

— Защото те е запознал с братя Конг? Дори не помислих за това.

— За това, че ме представи на братя Конг и за това, че се сети да ме представи на братя Конг. Те са идеални за източване на информация от телефонната компания, аз самият никога не бих се сетил да потърся хора като тях.

— За хакери си чувал, но как би могъл да се свържеш с такива? Няма ги в телефонния указател. Мат, на колко години е Ти Джей?

— Не знам.

— Никога не си го питал, така ли?

— Никога не съм получил конкретен отговор. Мисля, че е на петнайсет-шестнайсет, плюс-минус една.

— И живее на улицата, нали? Къде спи?

— Твърди, че си има къде. Никога не е споделял къде е или при кого. Първото нещо, което научавах на улицата, е да не споделяш наляво-надясно лична информация.

— Дори името си. Той знае ли колко ще получи?

Поклатих глава.

— Не сме го обсъждали.

— И той не очаква сумата да е такава, нали?

— Не очаква, но защо да не я получи?

— Съгласна съм с теб. Само се чудя какво ли ще направи с петстотин долара.

— Каквото си иска. С по четвърт долар на обаждане, може да ми звънне две хиляди пъти.

— Сигурно — рече тя. — Боже, като се сетя какви хора само познаваме. Дани Бой, Кали. Мик. Ти Джей, братя Конг. Мат? Хайде да останем да живеем завинаги в Ню Йорк, става ли?

[1] Американски филм от 1966 г., в който една подводница и екипажът ѝ са смалени и инжектирани в кръвоносната система на умиращ човек. — Б.ред. ↑

[2] „Ма Бел“ или „Мама Бел“, разговорно име на телефонната компания „Американ Бел“, която осигурявала телефонни услуги на по-голяма част на САЩ и Канада, преди да бъде заменена от AT & T. — Б.пр. ↑

[3] „Жълтата заплаха“ или „Жълтият терор“ е метафора, появила се в края на XIX век във връзка със заселването на голям брой китайски имигранти в Западните страни, най-вече в САЩ. Към средата на XX век вече се асоциира с наплива от японски емигранти в САЩ и военната експанзия на Япония. — Б.пр. ↑

[4] Найнекс е телефонна компания, обслужвала пет щата и по-голямата част от Ню Йорк в периода 1984–1997 г. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

В неделя двамата с Джим Фейбър имахме навик да вечеряме заедно в някой китайски ресторант, макар че се е случвало да ходим и на други места. В шест и половина се срещнахме на обичайното място, а няколко минути след седем той ме попита дали не трябва да хващам влака.

— За трети път си поглеждаш часовника.

— Съжалявам — извиних се аз. — Било е несъзнателно.

— Тревоги ли имаш?

— Ами има нещо, което трябва да направя по-късно — обясних, — но дотогава има още време. Трябва да съм там чак в осем и половина.

— Самият аз съм на сбирка в осем и половина, но не ми се вярва и теб да те чака такава.

— Не. Следобед бях на една, защото знаех, че вечерта няма да успея.

— И не си притеснен, че на тази твоя среща ще си заобиколен с пиячка? — попита той.

— Боже, не. Най-силното питие ще е кока-кола. Освен ако някой не вземе малко джолт кола.

— Това да не е някакъв непознат за мен наркотик?

— Вид кола. Като кока-кола, само че с два пъти повече кофеин.

— Не знам дали ще се справиш.

— Не знам дори дали ще пробвам. Искаш ли да ти кажа къде отивам, след като си тръгна оттук? Отивам да се регистрирам в хотел под чуждо име, а после в моята стая ще се качат три млади момчета.

— Спести ми останалото.

— Ще ти го спестя, понеже става дума за углавно престъпление, по-добре да не знаеш подробности.

— Намислил си да извършиш престъпление с тия хлапета?

— Те ще извършват престъплението. Аз само ще гледам отстрани.

— Хапни още малко от морския костур — подкани ме той. — Тази вечер е невероятно вкусен.

* * *

Към девет часа и четиримата се бяхме събрали в една ъглова стая за сто и шейсет долара в хотел „Фронтенак“, който имаше хиляда и двеста стаи и беше построен преди няколко години с японски пари, а после продаден на нидерландски конгломерат. Хотелът се намираше на ъгъла на Седмо авеню и Петдесет и трета улица, от стаята ни на двайсет и осмия етаж се виждаше река Хъдсън. Тоест можеше да се види, ако не бяхме спуснали завесите.

На тоалетната масичка стояха наредени пакети снакс, сред тях имаше и „Чийз Дудълс“, „Прингълс“ нямаше. В малкия хладилник се намираха три различни вида кола в пакети от по шест кутии. Телефонът беше преместен от нощното шкафче на бюрото, като към слушалката му беше прикрепено нещо, наречено акустичен куплер, а в задната му страна беше включено друго нещо, което се наричаше модем. Устройството стоеше на бюрото до лаптопа на братя Конг.

В хотела се бях регистрирал като Джон Дж. Гандерман, за адрес посочих Хилквест авеню в Скоки, Илинойс. Платих в брой, оставих и депозит от петдесет долара, който беше задължителен за плащащите в брой клиенти, които искаха достъп до телефон и минибар. Изобщо не ме беше грижа за минибара, но без телефон не можехме да минем. Нали затова наемахме стаята.

Джими Хонг седеше на бюрото, пръстите му летяха по клавиатурата на компютъра, после набираха цифри на телефона. Дейвид Кинг беше придърпал другия стол, но стоеше прав, наблюдаваше през рамото на Джими екрана на лаптопа. По-рано двамата се бяха опитали да ми обяснят как модемът ще позволи на компютъра да се закачи към други компютри посредством телефонните линии, обаче цялата работа приличаше на опит да се въведе полска мишка в тайните на неевклидовата геометрия. Разбирах думите, които изговарят, но изобщо не можех да проумя какво ми говорят.

Братя Конг дойдоха облечени в костюми с вратовръзки, но само колкото да минат през фоайето на хотела, сега саката и вратовръзките им лежаха на леглото, а ръкавите на ризите им бяха навити. Ти Джей беше в обичайното си облекло, но на рецепцията не му бяха обърнали никакво внимание. Беше домъкнал две торби със стоки, предрешен като момче за доставки.

— Вътре сме — обяви Джими.

— Супер!

— Влязохме в „Найнекс“, но това е все едно да влезеш във фоайето на хотела, когато всъщност трябва да намериш стая на четиринайсетия етаж. Хубаво, дай сега да пробваме една работа.

Пръстите му затанцуваха, а на екрана се появиха комбинации от числа и букви.

— Копелетата постоянно променят паролата — рече след малко той. — Знаеш ли колко усилия хвърлят, само и само да държат хора като нас извън системата?

— Сякаш могат да ви спрат.

— Де да влагаха същата енергия в подобряването на системата...

— Тъпо.

Още букви, още числа.

— Мамка му — изруга Джими и се пресегна за кутията си с кола.
— Знаеш ли какво?

— Време е за нашата пиър-ту-пиър програма — заяви Дейвид.

— И аз за това си помислих. Няма ли да подобриш уменията си за общуване с хората?

Дейвид кимна и взе телефона.

— Някой хора му викат „социално инженерство“ — осветли ме той. — С „Найнекс“ е най-трудно, понеже предупреждават хората си за нас. Добрата новина е, че повечето хора, които работят там, са тъпанари.

Набра телефонен номер и след малко рече:

— Здравсти, аз съм Ралф Уилкс, работя по проблем с телефонната ви линия. Имали сте затруднения при свързването с „Космос“, нали?

— Постоянно имат затруднения — промърмори Джими Хонг. — Така че това е безопасен въпрос.

— Да, именно — говореше Дейвид. Последва много жаргон, от който нищо не разбрах и накрая той каза: — Сега как влизате в

системата? Какъв е кодът ви за достъп? Не, добре, не ми казвайте, не бива да ми казвате, въпрос на сигурност. — Джими извъртя очи. — Да, разбирам, и на нас ни стъжняват живота заради същото. Вижте, не ми казвайте кода, просто го наберете на клавиатурата — на нашия екран се появили цифри и букви, а пръстите на Джими бързо ги набраха на нашата клавиатура. — Прекрасно. Сега можете ли да направите същото с вашата парола за „Космос“? Не ми казвайте каква е, просто я въведете. Аха.

— Прелест — заяви Джими кротичко, докато поредицата от числа се изписваше на екрана. Той ги въведе.

— Това трябва да свърши работа — успокои Дейвид онзи, с когото говореше. — Не ми се вярва да имате повече проблеми занапред. — Прекъсна връзката и въздъхна силно. — Не ми се вярва и ние да имаме никакви проблеми. Не ми казвай числото, просто го въведи. Не ми казвай, скъпа, просто го кажи на компютъра ми.

— Мамка му — рече Джими.

— Вътре ли сме?

— Вътре сме.

— Яко!

— Мат, какъв е телефонният ти номер?

— Недей да ми звъниш — казах, — не съм си у дома.

— Няма да ти звъня. Искам да проверя линията ти. Какъв е номерът ти? Няма значение, не ми казвай, виж дали ми пука, че не го знам. „Скъдър, Матю“, Западна петдесет и седма улица, нали? Познато ли ти се струва?

Погледнах на екрана.

— Това е телефонният ми номер — изненадах се аз.

— Аха. Харесва ли ти? Искаш ли да го сменя, да ти дам нещо по-лесно за запомняне?

— Ако се обадиш на телефонната компания, за да ти сменят телефонния номер — рече Дейвид, — ще им отнеме около седмица да го направят. А ние можем да го направим веднага.

— Мисля да си задържа номера — казах аз.

— Както искаш. Аха. Ползваш само основните услуги, така ли? Няма препращане на обаждането, няма изчакващо позвъняване. Живееш в хотел, ползваш телефонен номератор на рецепцията, затова може и да не ти трябва изчакващо позвъняване, но трябва да имаш

препращане на позвъняването. Ами ако си другаде? Обажданията към теб ще се препращат автоматично.

— Не знам дали ще използвам достатъчно тази екстра, че да си струва да я имам.

— Нищо няма да струва.

— Нямаше ли месечна такса за нея?

Той се ухили, а пръстите му енергично затракаха по клавиатурата.

— За теб ще е безплатно — заяви, — защото имаш влиятелни приятели. От този момент нататък имаш препращане на позвъняванията, благодарение на братя Конг. Вече сме в „Космос“, това е системата, в която влязохме, затова и там въвеждам промените в сметката ти. Системата, която издава фактурата ти, ще е в неведение за настъпилата промяна, затова няма да ти струва нищо.

— Щом казвате.

— Виждам, че използваш „Ей Ти енд Ти“ за позвъняванията на далечни разстояния. Не си избрал „Спринт“ или „Ем Си Ай“.

— Не съм, струваше ми се, че няма да спестя кой знае колко.

— Ами аз ти давам „Спринт“ — реши той. — Това ще ти спести цяло състояние.

— Така ли?

— Аха, защото „Найнекс“ ще препраща твоите обаждания на далечно разстояние на „Спринт“, а „Спринт“ ще е в пълно неведение.

— Затова няма и да е включено в сметката — поясни Дейвид.

— Не знам — двоумях се аз.

— Имай ми доверие.

— О, не се съмнявам в думите ти. Просто не знам какво е отношението ми към това. Това е кражба на услуги.

Джими ме погледна.

— Говорим за телефонната компания — извести ме той.

— Наясно съм.

— Мислиш, че ще ги оцетиш много ли?

— Не, но...

— Мат, когато позвъниш от уличен телефон и успееш да се свържеш и говориш, а монетата все пак ти бъде върната, какво правиш? Задържах я или я връщах в процепа за монети?

— Или им я пращаш в писмо с марки — предположи Дейвид.

— Разбирам гледната ви точка — рекох.

— Защото всички знаем какво се случва, когато телефонът глътне монетата и изобщо не успееш да се свържеш. Бъди честен, щом играем с Мама Бел, печели само тя.

— Май е така.

— Затова ти получаваш безплатни позвънявания на далечни разстояния и безплатни препращания на телефонните позвънявания. Има код, който трябва да набереш, за да бъдат препратени обажданията до теб, ти просто им звъни и кажи, че си изгубил листчето и те ще ти го кажат. Толкова. Ти Джей, какъв е телефонният ти номер?

— Нямам такъв.

— Тогава кой е любимият ти уличен телефон?

— Любим? Не знам. Не знам номера на никой от тях.

— Ами избери си един и ми кажи къде се намира.

— Има три един до друг на Порт Оторити, които ползвам сравнително често.

— Не става. Прекалено много телефони има там, няма как да установим дали говорим за едни и същи. Какво ще кажеш за единичен уличен телефон на някой ъгъл?

Той сви рамене.

— Да кажем на Осма и Четирийсет и трета.

— В центъра, извън него?

— Извън, източната страна на улицата.

— Добре, само да... его го. Искаш ли да си запишеш номера?

— Промени го и толкова — предложи Дейвид.

— Много добре, става. Да го направим лесен за помнене. Как ви се струва ТД-5-4321?

— Все едно си имам личен телефонен номер? Супер!

— Да видим дали е свободен. Не, някой си го е заплюл. Защо тогава не изберем да е във възходящ ред? ТД-5-6789. Няма проблем, така че нека го направим единствено и само твой. Готово.

— И можете да го направите, така ли? — изумих се аз. — Няма ли различни трицифрени кодове, които са свързани с определени зони?

— Имаше. И продължава да има, но върши работа и така за определена телефонна линия, което няма нищо общо с номера, който набираш. Номерът, който набираш, като онзи, който дадох на Ти Джей,

е също като ПИН кода, който използваш, за да изтеглиш пари от твоята банкова сметка. Всъщност това е просто код за разпознаване.

— Това е код за достъп — обясни Дейвид. — Който дава достъп до линията и така обажданията се предават.

— Нека да ти направим телефона удобен за теб, Ти Джей. Това е платен телефон, нали?

— Да.

— Нищо подобно. Беше платен телефон. Сега е безплатен.

— Просто така?

— Просто така. Вероятно някой идиот ще съобщи за това след седмица или две, но дотогава може да си спестиш няколко монети по четвърт долар. Помниш ли когато си играехме на Робин Худ?

— Страшна веселба — рече Дейвид. — Една вечер бяхме долу в Световния търговски център и звъняхме от платен телефон, а първото нещо, което направихме, беше да го обработим, за да стане безплатен...

— Иначе щяхме да пускаме по четвърт долар цяла нощ, което си беше много нелепо...

— И Хонг тук казва, че платените телефони би трябвало да са безплатни за всички, а също метрото трябвало да е безплатно, трябвало да махнат въртящите се прегради на входовете му...

— Или да ги накарат да се въртят без жетони, което може да се направи, ако бяха компютризирани, но те са механични...

— Което си е направо първобитно, като спреш и се замислиш...

— Но по въпроса с платените телефони можехме да направим нещо, така че в продължение на два часа...

— По-скоро час и половина...

— Вършихме из „Космос“ или беше „Мизар“...

— Не, Космос беше...

— И правехме наред платените телефони безплатни, освобождавахме ги, правехме ги общодостъпни...

— А Хонг наистина се вживя в тая работата, нещо като „Власт за народа“ и така нататък...

— Даже не помня колко телефона оправихме тогава. — Вдигна поглед. — Знаеш ли какво? Понякога разбирам защо „Найнекс“ иска да ни закове с пирони за стената. От определена гледна точка ние сме може би най-големият трън в задника им.

— Е, и?

— Ами трябва да видим и тяхната позиция, това е.

— Не, не трябва — възпротиви се Дейвид Кинг. — Последното, което трябва да правиш, е да виждаш тяхната гледна точка. Това е толкова умно, колкото да играеш Пак-Ман и да съжаляваш сините гадини.

Джими Хонг възрази и докато спореха, отворих нова кутия с кола. Когато се върнах, за да видя докъде са стигнали, Джими рече:

— Хубаво, вече сме в линиите на Бруклин. Я ми кажи пак оня номер.

Погледнах и го прочетох на глас, а той го въведе в компютъра. На екрана се появиха отново букви и цифри, лишени от всякакво значение за мен. Пръстите му танцуваха по клавиатурата, показеха се името и адресът на моя клиент.

— Това твой приятел ли е? — полюбопитства Джими. Потвърдих. — В момента не говори по телефона.

— И това ли можеш да разбереш?

— Разбира се. Щяхме да чуем, ако говореше. Можеш да се прикачиш и да слушаш, когато си пожелаеш.

— Само че е страшна скука.

— Да, едно време го правехме. Мислиш си, че можеш да чуеш нещо адски интересно, как хората си говорят за престъпления или шпионират. Обаче всичко, което чуваш, е някакъв невероятно тъп блудкаж. „Вземи мляко, като се прибиращ, скъпи“. Пълна досада.

— А и толкова много хора мънкат здраво. Пелтечат, ломотят и накрая ти се приисква да им кажеш да го изплюят онова, дето мотаят в устата си и най-послед да се свършва.

— Естествено винаги можеш да разчиташ на секс телефоните.

— Не ми припомняй.

— Любимата част на Кинг. Струва по три долара на минута на домашния ти телефон, но ако си имаш платен телефон, който си научил да не е платен, тогава е безплатно.

— Обаче е гадно. Веднъж се закачихме и подслушвахме една такава линия.

— После се включихме и споделихме това-онова, което изкара акъла на някакъв тип. Той си говореше насаме с една мадама с невероятен глас...

— И вероятно с лице на Годзила, но може ли някой да каже...

— И Кинг се включи по средата на изречението, като изрече някаква своя фантазия.

— И девойката пощуря.

— Каква девойка, сигурно е имала внуци.

— „Кой каза това? Къде си? Как се включи към линията?“

По време на разговора Джими Хонг участваше и в друг диалог, този с компютъра. Сега вдигна ръка за тишина и заудря клавишите с другата.

— Добре — рече той. — Дай ми датата. През март беше, нали?

— Двайсет и осми.

— Трети месец, двайсет и осмо число. И търсим обажданията към 04-03-904.

— Не, номерът е...

— Това е номерът му, Мат. Помниш ли разликата? А, както и очаквах. Няма данни.

— Какво означава това?

— Означава, че постъпихме много мъдро, като взехме много храна. Някой ще ми донесе ли от „Доритос“-а? Ще се позабавим малко, нищо повече. Интересуват ли те обажданията от неговия телефон, докато сме в тази част на системата? Срамота ще е да пропилеем възможността.

— Няма да е лошо.

— Да видим какво получаваме. Погледни тук, май нищо не иска да ми каже. Добре, да опитаме пък така. Аха. Добре, сега...

И системата започна да изкарва поредица от позвънявания, подредени по време, като се започне малко след полунощ. Имаше две позвънявания преди един сутринта, а следващото беше чак в 8:47, когато системата беше регистрирала позвъняване от три секунди от номер с код 212. Отново позвъняване сутринта и няколко в ранния следобед, нито едно между 2:51 и 5:18, когато е разговарял по телефона минута и половина с брат си. Разпознах телефонния номер на Питър Кури.

Други позвънявания за тази нощ нямаше.

— Искаш ли нещо да запишеш, Мат?

— Не.

— Добре — каза той, — сега започва тежкото.

Не мога да ви кажа какво направиха братя Конг. Малко след единайсет се смениха и работата пое Дейвид, докато Джими кръстосваше стаята, прозяваше се и се протягаше, после отиде до банята и когато се върна, отвори опаковката на един сладкиш. В дванайсет и половина отново се смениха, Дейвид отиде до банята и си взе душ. По това време Ти Джей спеше непробудно на леглото, както си беше с дрехите, обувките и всичко останало — спеше върху покривката и стискаше една от възглавниците, сякаш светът се опитваше да му я открадне.

В един и половина Джими рече:

— Проклятие, не мога да повярвам, че няма начин да влезем в „Ен Пи Ес Ен“.

— Дай ми телефона — поиска Дейвид.

Набра някакъв номер, изръмжа, прекъсна връзката, отново набра и на третия път се свърза с някого.

— Ей — поздрави той, — с кого говоря? Супер. Слушай ме, Рита, Тейлър Филдинг е от „Никнак Сентръл“, тук имаме пета степен код за опасност. Трябва ми много спешно кодът за достъп до „Ен Пи Ес Ен“ и паролата ти, докато цялата работа не се е размирисала чак до Кливланд. Пета степен, не ме ли чу? — Заслуша напрегнато, после протегна ръце към клавиатурата.

— Рита, ти си прелест. Спаси ми живота, не се шегувам. Можеш ли да повярваш, че двама души преди теб не знаеха, че пета степен е с предимство? Да, хубаво, това е, защото внимавах. Слушай, ако има смущения по линията, отговорността е само моя. Да, и ти. Чао.

— Отговорността е само твоя — обади се Джими. — Харесва ми.

— Ами видя ми се правилно.

— Какво, по дяволите, е код пета степен, ще ме осветлиш ли?

— Знам ли и аз. Какво е „Никнак Сентръл“? Кой е Тейлър Фелдман?

— Каза Филдинг.

— Ами беше Фелдман, преди да си промени името. Не знам, човече. Измислих си го, ама впечатлих Рита.

— Звучеше отчаян.

— И що да не съм? Един и половина сутринта е, а ние дори не сме влезли в „Ен Пи Ес Ен“.

— Сега вече сме.

— Майчице, красота. Слушай какво ще ти кажа, Хонг, код пета степен цепи мрака. Отвява всички бюрократични простотии, разбираш ли? „Тук имаме пета степен код за опасност.“ Направо я издуха.

— Рита, ти си прелест.

— Човече, влюбих се, ти казвам. Докато бяхме във връзка, между нас се зароди чувство.

— Ще й звъннеш ли отново?

— Обзалагам се, че мога да получа паролата й по всяко време, освен ако не й светне, че току-що издъни компанията. Иначе, като й звънна следващия път, ще си говорим като стари дружки.

— Звънни й някой път — предложих аз, — но не се опитвай да получиш парола, код за достъп или каквото и да било друго.

— Искаш да кажеш да й звънна просто да си побъбрим?

— Това е идеята. Можеш да й дадеш някаква информация, но не се опитвай да измъкнеш такава.

— Превъзходно — одобри Дейвид.

— А после...

— Стоплих — рече Джими. — Мат, може и да не те бива в дигиталната сфера и координацията ръка-око, пък и нищичко не знаеш за технологията, но трябва да ти призная нещо. Носиш душа и сърце на хакер.

* * *

За братя Конг цялата работа стана интересна едва когато проникнаха в „Ен Пи Ес Ен“, каквото и да означаваше това.

— Започва възхитителната част от технична гледна точка — обясни Дейвид, — защото на този етап извличаме информацията, която според хората на „Найнекс“ не е налична. Ще ти го кажат само за да те разкарат, но някои от тях говорят истината или си мислят, че това е била истината, понеже в действителност не знаят как могат да я извлекат. И положението е сякаш сме изобретили наша собствена

програма, която внедряваме в тяхната система, за да пресее желаните от нас данни.

— Обаче — намеси се Джими, — ако не разбираш техническата част, за теб няма нищо, което да те кара да седиш на ръба на стола.

Ти Джей, който се беше събудил, стоеше зад стола на Дейвид и като хипнотизиран наблюдаваше компютърния екран. Джими отиде до хладилника за кутия джолт кола. А аз се отпуснах в едно кресло. Дейвид имаше право, нямаше какво да ме кара да седя, изпълнен с трепет, на ръба на стола. Потънах отново сред възглавниците и следващото, което усетих, е как Ти Джей внимателно ме побутва по рамото и изговаря името ми.

Отворих очи.

— Сигурно съм заспал.

— Да, спеше, така е. И хъркаше.

— Колко е часът?

— Почти четири. Излизат позвъняванията.

— Не може ли да се направи разпечатка?

Ти Джей се обърна и предаде молбата, а братя Конг се разсмяха. Дейвид се овладя и ми напомни, че нямаме устройство за печатане. Наставникът ми е печатар, за малко не казах аз.

— Да, разбира се — рекох всъщност. — Съжалявам, още съм сънлив.

— Стой си там. Ще ти направим копие.

— Ще ти донеса джолт кола — предложи Ти Джей.

Казах му да не си прави труда, но той ми донесе една кутия. Отпих, вкусът ѝ беше необичаен и не бях съвсем сигурен, че искам да я изпия. Изправих се и се опитах да се протегна, за да премахна сковаността в гърба и раменете, после отидох до бюрото, където Дейвид Кинг работеше на компютъра, докато Джими Хонг преписваше информацията от екрана.

— Ето ги — казах аз.

Точно се появяваха на екрана, като се започне от първото позвъняване, което съобщаваше на Кенан Кури, че жена му я няма. После имаше три позвънявания през интервал от около двайсет минути, последното регистрирано в 4:54. Кенан беше позвънил на брат си в 5:18, а следващото прието от него позвъняване беше в 6:04, което сигурно е било преди Питър да стигне до къщата на Колониал Роуд.

След това имаше шесто обаждане в 8:01. Това трябваше да е обаждането, в което са им наредили да отидат на Фарагът Роуд, където са получили обаждането, което ги е изпратило да гонят вятъра на Ветеране авеню. След това са се прибрали вкъщи, после са ги уверили, че там ще намерят Франсин, след което са чакали в празната къща до 10:04, когато е получено последното обаждане, онова, което ги е изпратило зад ъгъла на улицата при форд темпо с нарязания на парчета труп.

— Майчице — възкликна Дейвид, — това беше страшно забавен образователен курс. Защото не биваше да се даваме, знаеш ли? На теб ти трябваша данните, затова не можехме да се откажем. Когато само хакваш, можеш да си спестиш голяма част от досадата и да правиш нещо друго, но ни се наложи да останем, докато не издрапаме през досадата, за да стигнем отвъд нея.

— Където беше още по-голяма досада — рече Джими.

— Но човек научава много, наистина научава. Ако ни се наложи да направим същата операция отново...

— Опазил Бог.

— Да, но ако ни се наложи, можем да я направим за половината от това време. И по-малко, понеже скоростта на търсенето се удвоява, когато влезеш в...

Онова, което изговори след това, беше още по-неразбираемо за мен, а аз така или иначе бях спрял да слушам, понеже Джими Хонг ми подаваше лист с всички позвънявания към къщата на Кури на двайсет и осми март.

— Трябваше да ви кажа — рекох аз. — Първите нямат значение, само последните, които започват в три и трийсет и осем.

Огледах списъка. Всичко беше записал: часът на обаждането, телефонният номер, от който идваше позвъняването, телефонният код, който трябва да се набере, за да се стигне до телефонния номер и времетраенето на позвъняването. Това също беше повече, отколкото ме интересуваше, но беше излишно да му го казвам.

— Седем позвънявания, всяко от различен телефон — установих аз. — Не, греша. Използвали са един телефон два пъти, за обаждания номер две и седем.

— Това ли търсеше?

Кимнах.

— Доколко ще ми е от полза е друг въпрос. Може да е много важно или да няма никакво значение. Няма да науча, докато не получа информацията от обратния указател и не открия на кого принадлежат тези телефони.

Братя Конг стояха с вперени в мен погледи. Нищо не разбирах, докато Джими Хонг не свали очилата си и не примигна.

— Обратен указател? Седим си ние тук, заровени в дълбините на „Ен Пи Ес Ен“ и ти си мислиш, че ти е изтрябвал обратен указател?

— Това е детска игра за нас — каза Дейвид Кинг. Седна отново на клавиатурата и ми нареди: — Айде, давай първия номер.

* * *

Всичките обаждания бяха направени от улични телефони.

От това се страхувах. Извършителите се бяха държали изцяло професионално и нямаше причина да предполагам, че са проявили нехайство в това отношение.

Но различен телефон всеки път? Бях озадачен, но единият от братя Конг изказа смислено предположение. Това било предпазна мярка, в случай че Кенан Кури предупреди някой, който е в състояние да подслуша линията и да определи откъде се обаждат. Краткото времетраене на позвъняванията им давало възможност да се махнат от мястото, преди някой да успее да стигне до там, а различният телефон им гарантирал, че няма да ги причакат следващия път.

— В наше време проследяването на телефонното обаждане е мигновено — обясни ми Джими Конг. — В действителност не го проследяваш, не и ако си закачен към подобно устройство. Просто поглеждаш на екрана и прочиташ номера.

Ами тази липса на предпазливост при последното обаждане? Дотогава явно са разбрали, че такава е излишна. Кури е направил всичко, което са поискали от него. Не се е опитал да осуети взимането на откупа и подобни сложни предохранителни мерки са станали излишни. Тогава копелетата навярно са се чувствали достатъчно сигурни, за да използват дори телефона в собствената си къща или апартамент. И ако го бяха сторили, щях да ги спипам. Можело е да завали, да се появи някакво непреодолимо препятствие, заради което

да си останат у дома. Или никой да не иска да остави другите двама с откупа.

Де да бях извадил такъв късмет.

От друга страна усилията през тази нощ и сумата от хиляда и седемстотин долара, която тя ми струваше, в никакъв случай не бяха пропилены. Научил бях нещо и то не се изчерпваше с това, че тримата мъже, които издирвах, са били прекалено внимателни в планирането, за да са трио побъркани секс убийци.

Всички адреси бяха в Бруклин. И бяха в доста по-компактна зона от територията, която целият случай покриваше. Похитителите бяха тръгнали от Бей Ридж, бяха се преместили на Атлантик авеню в Кобъл Хил, бяха ходили до Флетбуш и Фарагът, след това чак до Ветеране авеню, а после се бяха върнали в Бей Ридж, за да оставят останките. Това покриваше почти целия район, а предишните им действия бяха на територията на Бруклин и Куинс. Базата им можеше да е навсякъде.

Само че уличните телефони не бяха чак толкова разпръснати. Трябваше да седна със списъка и с карта, за да определя точното им разположение, но вече можех да кажа, че всички са в един район, от западната част на Бруклин на север до дома на Кури в Бей Ридж и на юг до гробището Грийн Уд.

Където бяха изхвърлили трупа на Лейла Алварез.

Един от телефоните беше на Шейсета улица, друг на Ню Утрехт при Четирийсет и първа, така че не бяха на разстояние, което можеше да се измине пеш. Бяха излезли от къщата и се бяха придвижвали с кола, за да се обадят. Но беше близо до ума, че базата им е някъде в този квартал, вероятно недалеч от телефона, който бяха използвали два пъти. Всичко е било приключило, те са свършили каквото са имали, оставало им е само да сипят сол в раните на Кенан Кури, излишно е било да бият път с кола десет пресечки, щом не се налага. Защо да не използват най-удобния уличен телефон?

Който се оказваше на Пето авеню между Четирийсет и девета и Петдесета улица.

* * *

Не споделих нищо от тези разсъждения с момчетата, а и всъщност голяма част от собствените ми размишления трябваше да почакаат. Дадох на братя Конг по петстотин долара и им казах колко ценя всичко, което бяха направили. Те започнаха да ме убеждават, че било забавно, дори в отегчителната си част. Джими каза, че го боли глава и ръката му здраво го върти от „хакерска китка“, но си заслужавало.

— Вие ще излезете първи — казах аз. — Сложете си вратовръзките и саката и излезте небрежно през главния вход. Искам да се уверя, че в стаята не са останали никакви следи, а и предполагам, че трябва да мина през рецепцията, за да платя сметката за телефона. Оставих депозит от петдесет долара, но бяхме прикачени повече от седем часа, нямам представа какви ще са таксите.

— Боже мили — удиви се Дейвид. — Ама тоя човек не стопля.

— Удивително — присъедини се към смайването му Джими.

— А? Какво не стоплям?

— Никакви такси нямаш за плащане — поясни Джими. — Първото нещо, което направих, когато се прикачихме, беше да заобиколя рецепцията. Можахме да се обадим и в Шанхай, а онези долу даже нямаше да разберат. — Той се ухили. — Можеш обаче да им оставиш депозита. Защото Кинг изяде макадамия за около трийсет долара от минибара.

— Което означава, че всяка ядка е бил по долар — пресметна Дейвид.

— Но ако бях на твое място — посъветва ме Джими, — просто щях да се прибера у дома.

* * *

След като те си тръгнаха, платих на Ти Джей. Той разпери като ветрило банкнотите, които му подадох и ме погледна, после отново погледна банкнотите и отново мен.

— Това тук за мен ли е? — зачуди се той.

— Без теб нямаше да има никаква игра. Ти събра бухалката и топката.

— Мислех си за сто — призна той. — Не съм направил кой знае какво, само си седях, но си ми платил бая хляб, затова си мислех, че няма да ме оставиш на сухо. Колко имам тук?

— Петстотин.

— Знаех си, че тук има пари — обяви той. — В мен и теб има пари. Падам си по детективската работа. Находчив съм, бива ме в нея и ми харесва.

— Всъщност не е чак толкова добре платена.

— Няма значение. Човече, какъв друг занаят бих могъл да намеря, в който да са ми от полза всички щуротии, с които ми е пълна главата?

— Значи искаш да станеш детектив, като пораснеш, така ли, Ти Джей?

— Няма да чакам много — рече той. — Трябва да стане сега. И вече съм се захванал, Мат.

Казах му, че първата му задача е да се измъкне от хотела, без да привлича вниманието на хотелския персонал.

— По-лесно щеше да е, ако беше облечен като братя Конг — разсъждавах аз, — но ще импровизираме. Мисля, че двамата с теб трябва да излезем заедно.

— Бял тип на твоята възраст и черно момче? Знаеш какво ще си помислят.

— Знам и могат да клатят възмутено глави, колкото им душа иска. Но ако слезеш сам, ще решат, че си тършувал по стаите, може да не те оставят да излезеш.

— Прав си — призна той, — но пропускаш някои възможности. Стаята е платена, нали? Трябва да бъде освободена чак на обяд. А знам къде живееш и — без да се обиждаш, мой човек, — твоята стая изобщо не е толкова готина.

— Не. Но и не ми струва по сто и шейсет на вечер.

— Ама на мене тая стая и кьорав петак няма да ми струва. Ще си взема горещ душ, ще се избърша с три хавлиени кърпи, ще се мушна в това легло и ще спя шест или седем часа. Щото тая стая може и да е по-добра от оная, в която ти живееш, но е десет пъти по-хубава от мястото, в която аз живея.

— О.

— Затова ще провеса табелката с надпис „Не безпокойте“ на дръжката, ще се върна вътре и ще бъда необезпокояван, нали. А на обяд ще си изляза от тук и никой няма да ме погледне два пъти. Приятен млад човек като мен, сигурно е дошъл да достави нечий обяд. Ей, Мат? Според теб дали не мога да позвъня долу и да си поръчам събуждане по телефона в единайсет и половина?

— Като нищо можеш — уверих го аз.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Спрях до едно денонощно кафене на Бродуей. Някой беше оставил ранното издание на „Таймс“ в сепарето и го изчетох по време на закуската с яйца и кафе, но нищо не привлече вниманието ми. Бях премазан от умора и с преуморения си ум положих усилия да се съсредоточа върху разположението на шестте улични телефона в Сънсет Парк. Продължавах да се прозявам, докато изваждах списъка от джоба си, заоглеждах го, все едно има тайно съобщение в реда и разположението на телефоните или един от тях крие ключа към загадката. Трябваше да има и друг, на когото да мога да позвъня, за да съобщя за опасност с код пета степен. „Дайте ми кода си за достъп“, щях да наредя. „Кажете ми паролата си.“

Небето беше ясно и се зазоряваше, когато се прибрах в хотела. Взех си душ и си легнах, след час станах и включих телевизора. Гледах сутрешните новини по една от мрежите. Държавният секретар точно се беше прибрал от Близкия изток и му задаваха въпроси, следваше палестинският говорител, който обсъждаше възможностите за траен мир в региона.

Това ме подсети за моя клиент, ако изобщо е имало момент, в който да е напускал мислите ми, и щом започна следващото интервю с наскоро спечелил Оскар актьор, натиснах бутона за изключване на звука и позвъних на Кенан Кури.

Той не отговори, но аз не се отказах, звънях на всеки половин час, докато не се обади към десет и половина.

— Тъкмо влизам през вратата — каза той. — Най-страшната част от пътуването беше в таксито на връщане от летище Кенеди. Шофьорът беше маниак от Гана, с диамант в зъба и с ритуалните белези на племето си по двете страни на лицето, караше, сякаш да умреш в катастрофа ти гарантира предимство за влизане в рая със зелена карта.

— Май веднъж и аз съм попадал на него.

— Ти? Учудвам се, че се возиш в таксита. Мислех, че имаш слабост към метрото.

— Снощи се придвижвах само с таксита — казах. — И скоростта беше убийствена.

— Така ли?

— Образно казано. Намерих двама компютърни престъпници, които откриха начин да изровят една информация, за която телефонната компания твърдеше, че не съществува. — Разказах му накратко какво съм направил и какво съм научил. — Нямах възможност да поискам позволение от теб, а не исках да чакам, докато се върнеш, затова действах на своя глава.

Кенан ме попита за какво става дума и му обясних.

— Няма проблем — увери ме той. — Ти какво направи, пое разходите ли? Трябваше да се обадиш на Пит.

— Нямах намерение да ги поемам. Даже позвъних на брат ти, защото не можех да събера сам сумата, бяха почивни дни. Само че и той нямаше пари в брой.

— Нямаше ли?

— Но ми каза да действам и че няма да ме караш да чакам с възстановяването на похарченото.

— За това е имал право. Кога говори с него? Позвъних му още щом се прибрах, но никой не отговори.

— Събота — рекох аз. — Събота следобед.

— Потърсих го, преди да се кача на самолета, исках да ме посрещне на летището, да ме спаси от Ганайската мълния. Не го намерих. Отложи ли плащането на онези хора?

— Намерих приятел, който ми даде достатъчно, за да осигурия сумата.

— Искаш да ти възстановя парите? Смазан съм от умора, през изминалата седмица прекарах в самолет повече време, отколкото онзи, как му беше името, дете сега се прибра от Близкия изток. Държавният секретар.

— Преди малко го давах по телевизията.

— Непрекъснато влизахме и излизахме от някакви летища, но не мога да кажа, че пътищата ни са се пресекли. Чудя се какво ли прави с безплатните си часове за полети. Аз вече съм заслужил право на

безплатен полет до Луната. Искаш ли да наминеш? Нямам никакви сили и съм смазан от умора, но и без това няма да мога да заспя.

— Може — съгласих се аз. — Всъщност мисля, че няма да е зле. Не съм свикнал на нощни смени, както ги наричаха моите партньори в престъплението. Те го понесоха с лекота, но са с няколко години по-млади от мен.

— Възрастта си е важен фактор. Преди не ми се вярваше, че има такова нещо като умора от полета, а сега мога да кандидатствам за лице на кампанията срещу това явление. Май и аз ще се помъча да дремна, може и сънотворно да взема за по-лесно. Сънсет Парк, а? Опитвам се да се сетя кого познавам там.

— Не ми се вярва да е някой, когото познаваш.

— Не ти се вярва, а?

— Не им е било за първи път — обясних му аз. — Но тогава са действали като аматьори. Понаучих едно-друго за тях, което допреди седмица ми беше неизвестно.

— Напредваме ли, Мат?

— Не знам колко — признах аз, — но все в някаква посока напредваме.

* * *

Позвъних на рецепцията и казах на Джейкъб, че ще изключая телефона си.

— Не искам да ме безпокоят — заявих аз. — Който и да ми се обади, нека ме потърси след пет.

Навих часовника за пет и си легнах. Затворих очи и се опитах да си представя картата на Бруклин, но се унесох още на Сънсет Парк.

Шумът от движението на колите ме поразбуди по едно време и си казах, че мога да си поотворя очите и да видя колко е часът, вместо това се унесох в объркан сън с часовници, компютри и телефони, чийто източник лесно се разпознаваше. Намирахме се в хотелска стая и някой думкаше по вратата. В съня си отидох до вратата и я отворих. Отвън нямаше никого, но думкането продължаваше и в този момент се събудих, някой наистина думкаше по вратата.

Оказа се Джейкъб, каза, че госпожица Мардел ме чакала на телефона и твърдяла, че е много спешно.

— Знам, че искахте да спите до пет — рече той — и й го казах, но тя настоя да ви събудя, независимо какво сте казали. Звучеше много сериозно.

Включих телефона, а той слезе на рецепцията да прехвърли разговора. Нямах търпение да вдигна слушалката. Последният път, когато Илейн ми беше позвънила по спешност, ставаше дума за мъж, решен да убие и двама ни. Сграбчих слушалката още при първото иззвъняване.

— Мат, неприятно ми е, че те събуждам, но наистина е спешно.

— Какво става?

— В крайна сметка се оказа, че в копата има игла. Преди малко говорих по телефона с жена на име Пам. Тя идва насам.

— И?

— Нея търсим. Среещнала е онези мъже, била е в буса с тях.

— И е оцеляла, за да ни разкаже историята, така ли?

— Нещо такова. Един от терапевтите, с които говорих около историята с филма, веднага се е свързал с нея, но тя цяла седмица събирала смелост да се обади. Чух достатъчно по телефона, за да разбера, че не бива да я изпускам. Казах й, че ще й гарантирам хиляда долара, ако дойде и разкаже лично историята си. Правилно ли постъпих?

— Разбира се.

— Обаче нямам пари в брой. Дадох ти всичките си налични пари в събота.

Погледнах си часовника. Щях да хвана банката, ако побързам.

— Ще намеря парите — обещах й. — Няма да се бавя.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Влизай — покани ме Илейн. — Тя вече дойде. Пам, това е господин Скъдър, Матю Скъдър. Мат, искам да ти представя Пам.

Тя седеше на дивана и се изправи, когато се приближих. Стройна жена, нямаше и метър и шейсет, с къса тъмна коса и наситеносини очи. Носеше тъмносива пола и бледосин пуловер от ангора. Червило, сенки за очи. Обувки на висок ток. Разбрах, че е подбирала внимателно облеклото си преди срещата ни, както и че не беше сигурна дали е направила правилния избор.

Илейн, облечена с панталон и копринена блуза, имаше приветлив вид и излъчваше компетентност.

— Заповядай, Мат, седни — покани ме Илейн, а самата тя седна на дивана до Пам. — Тъкмо признах на Пам, че съм я повикала под фалшив предлог. И че няма да се срещне с Дебра Уингър.

— Попитах коя ще е звездата — обясни Пам, — а тя каза Дебра Уингър. Стори ми се супер, че Дебра Уингър ще прави телевизионен филм. Не мислех, че ще се съгласи да играе за телевизията. — Тя сви рамене. — Но май няма да има никакъв филм, нали, тогава няма и никакво значение коя ще е звездата.

— Но сумата от хиляда долара я има — рече Илейн.

— Добре, това е хубаво, защото парите ще са ми от полза. Но не дойдох заради парите.

— Знам, скъпа.

— Не дойдох само заради парите.

Имах сумата у себе си, хиляда долара за нея и хиляда и двеста долара, за да върна дълга си към Илейн, както и малко джобни пари, общо три хиляди долара, извадени от сейфа ми.

— Тя каза, че сте детектив — обърна се към мен Пам.

— Така е.

— И че издирвате онези типове. Говорих много с полицаите, сигурно съм говорила с трима или четирима полицаи...

— Кога беше това?

— Веднага след като се случи.

— И това беше...

— О, не съобразих, че не знаете. През юли, миналия юли.

— И вие ли съобщихте в полицията?

— Боже мили, имах ли друг избор? Нали трябваше да отида в болница? Докторите се запитаха кой ми е сторил това, какво да им кажа, че съм се подхлъзнала ли? Че сама съм се насякла? Естествено, те извикаха полицията. И да не бях казала нищо, пак щяха да извикат полицията.

Отворих бележника си.

— Пам, мисля че не чух фамилията ти — рекох аз.

— Не съм я казвала. Но няма причина да не я кажа, нали?
Касиди.

— На колко години си?

— Двайсет и четири.

— Когато е станал инцидентът, си била на дваайсет и три, така ли?

— Не, на дваайсет и четири. Родена съм в края на май.

— А с какво се занимаваш, Пам?

— Рецепционистка съм. В момента съм без работа, затова казах, че парите ще ми бъдат от полза. Предполагам, че на всеки хиляда долара ще са добре дошли, особено на мен, понеже съм без работа.

— Къде живееш?

— На Двайсет и седма улица, между Трета и Леке.

— Там ли живееше, когато се случи инцидентът?

— Инцидентът — повтори тя, сякаш изпробваше думата. — О, да, вече почти три години живея там. Откакто дойдох в Ню Йорк.

— Откъде си?

— Кантън, Охайо. Ако изобщо сте чували за него, мога да си представя повода. Залата на славата на професионалния футбол.

— Веднъж насмалко да я посетя — рекох аз. — Имах работа в Масилон.

— Масилон! Ама разбира се, много често ходех до там. Познавам много хора в Масилон.

— Но сигурно аз не познавам никого от тях. Какъв е адресът на Двайсет и седма улица, Пам?

— Номер сто и едно.

— Хубаво място — вметна Илейн.

— И на мен ми харесва. Само едно не ми харесва, малко е глупаво, кварталът си няма име. Наричат го „на запад от Кипс Бей“ или „под Мъри Хил“, или „над Грамърси“, и, естествено, „на изток от Челси“. Някои хора започнаха да го наричат Къри Хил, сещате се, заради многото индийски ресторанти.

— Нямах ли си приятел, Пам? — Тя поклати глава в знак на отрицание. — И живееш сама?

— Само с моето куче. Малко кутренце, мъжко, но много хора не биха влезли в място, където има куче, независимо колко е голямо. Страхуват се от кучета и точка.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи, Пам?

— За инцидента ли?

— Именно.

— Добре — рече тя. — Нали затова сме тук?

* * *

Случило се в лятна вечер в средата на работната седмица. Стояла на ъгъла на Парк и Двайсет и шеста улица на две преки от дома си, чакала да светне зелено, когато до нея спрял микробус и онзи тип я попитал къде се намира някакво място, не чула добре името.

Той слезъл от буса и обяснил, че може би бърка името на мястото, пишело го на фактурата, тя отишла с него до задната част на камиона. Вътре имало друг мъж, двамата извадили ножове. Накарали я да се качи в камиона при втория мъж, шофьорът се върнал отпред и потеглил.

* * *

Тук я прекъснах, поисках да науча защо толкова лесно се е съгласила да се качи в буса. Имало ли е наоколо хора? Имало ли е свидетели на отвличането?

— Подробности са ми малко като в мъгла — обясни тя.

— Няма нищо.

— Случи се много бързо.

— Пам, мога ли да те попитам нещо? — намеси се Илейн.

— Разбира се.

— Ти си от занаята, нали, скъпа?

Исусе, помислих си, как така ми убягна?

— Не знам за какво говорите — рече Пам.

— Онази нощ си търсила клиенти, нали?

— Как разбрахте?

Илейн улови ръката на момичето.

— Всичко е наред — успокои я тя. — Никой няма да ти стори лошо, никой тук не те съди. Всичко е наред.

— Но как...

— Ами мястото е популярно, особено южният край на Парк авеню, нали? Но мисля, че го разбрах още преди това. Миличка, самата аз бях в занаята почти двацет години, макар никога да не съм работила на улицата.

— Не!

— Честно. Работех в този апартамент, който си купих, когато направиха кооперацията. Научих се да наричам мъжете клиенти, а не типове. Когато съм сред задръстени хора, понякога казвам, че съм специалист по история на изкуството, с парите си постъпих изключително интелигентно, спестявах през годините, но в живота съм същата като теб, скъпа. Затова можеш да ми довериш какво се е случило в действителност.

— Добре — съгласи се тя. — Всъщност знаеш ли какво? За мен е облекчение. Защото не исках да идвам тук и да ви разправам измишльотини, нали? Но мислех, че нямам друг избор.

— Защото мислеше, че ще те порицаем?

— Май да. А и заради историята, която разказах на полицаите.

— Полицаите не знаят ли, че протитутираш? — попитах аз.

— Не.

— И дори не са ти задали такъв въпрос? При условие че има отвличане от място, известно като средище на протитутки?

— Полицаите бяха от Куинс — обясни тя.

— Защо случаят е бил поет от полицаи от Куинс?

— Защото накрая се озовах в Куинс. Бях в болница „Елмрхърст“, това е в Куинс, затова и полицаите бяха оттам. Какво знаят те за

южната част на Парк авеню?

— Как така си се озовала в болница „Елмрхърст“? Няма значение, ще стигнеш и до там. Защо не започнеш от самото начало?

— Добре — съгласи се тя.

* * *

Случило се една лятна вечер в средата на работната седмица. Намирала се на две пресечки от къщата си, стояла на ъгъла на Парк и Двайсет и шеста и чакала да се появи клиент. Микробусът спрял и онзи тип ѝ махнал с ръка да се приближи. Тя го направила, качила се на мястото до шофьора и той изминал с буса пресечка-две, завил по някаква странична улица и паркирал до пожарен кран.

Помислила си, че става дума за една бърза свирка, както онзи си седи зад волана, за двајсет — двајсет и пет долара, пет минути работа. Типовете с коли обикновено искали свирка в колата. Понякога искали да им духа и докато шофират, което на нея ѝ се струвало истинска лудост, но щом такова е желанието на клиента. Клиентите, които вървели пеша, обикновено търсели хотелска стая и хотел „Елтън“ на Двајсет и шеста и Парк бил удобен за тази работа. Винаги можела да ги отведе в апартамента си, но рядко го правела, само ако нямало друг начин. Страхувала се да ги води у дома. Освен това кой ще иска да я оправи в леглото, в което се чука за пари?

Изобщо не видяла мъжа в задната част на буса. Дори не разбрала, че има втори човек, докато ръката му не се увила около врата ѝ, а дланта му не запушила устата ѝ.

— Изненада, Пами! — проговорил вторият.

Боже мили, как само се изплашила. Замръзнала, а шофьорът се изсмял, протегнал ръка към блузата ѝ и заопипвал гърдите ѝ. Имала големи гърди и се научила да се облича така, че да ги показва на улицата, с високо изрязано горнище или с дълбоки деколтета, защото типовете, които си падали по циците, наистина си падали по циците и не било лошо стоката да е максимално на показ. Посегнал направо към върха на гърдата ѝ, извил го. Заболяло я и разбрала, че тези двамата ще го дават грубо.

— Качваме се отзад и тримата — наредил шофьорът. — По-закътано е, има къде да се поизправиш. Ще ни е по-удобно, нали, Пами?

Възненавидяла начина, по който произнасяли името ѝ. Представила се като Пам, не като Пами, а те го произнасяли подигравателно, страшно противно.

Когато мъжът отзад се насочил към устатата ѝ, тя го предупредила:

— Слушайте, без грубости, нали? Ще направя каквото пожелаете и ще ви хареса, но без грубости, нали?

— Друсаш ли се, Пами?

Казала, че не се друсала, защото не се друсала. Наркотиците били далеч от нея. Ако някой ѝ подадял джойнт, дръпвала от него, и коката си я бивало, но никога не си купувала. Понякога клиентите правели по някоя магистрала и за нея, обиждали се, ако не приемела почерпката, пък и на нея ѝ харесвало да смърка по малко. Може би си мислели, че така ще я поразгорещят, ще я накарат да се раздаде — случвало се някой тип да постави малко кока на оная си работа, все едно е върха на сладоледа да му духаш и да се друсаш едновременно, така се възбуждал още повече.

— Наркоманка ли си, Пами? Къде си го буташ, в носа? Между зъбите? Познаваш ли някой голям дилър? Или си имаш гадже, което продава дрога?

Наистина глупави въпроси. Сякаш не искали отговори, сякаш ги задавали заради самото питане. Единият наистина го интересувало. Шофьорът. Той бил изцяло погълнат от въпроса за наркотиците. Другият повече я обиждал. „Мръсна путко, шибана кучко“, такива неща. Крайно противни, ако им обръщате внимание, но всъщност много типове се държали така, особено докато се възбуждали. Например един от клиентите ѝ — сигурно идвал при нея четири или пет пъти, винаги го правели в колата му. Бил невероятно възпитан преди и след това, много внимателен, изобщо не бил фуб. Но всеки път, когато свършвал, започвал да крещи: „Путко такава, да пукнеш дано. О, искам да пукнеш, пукни, шибана путко.“ Отвратително, страшно отвратително, но като се изключи това, бил истински джентълмен и винаги ѝ плащал по петдесет долара, а и всичко

минавало бързо. Тогава какъв бил проблемът, че има вулгарен език? Дума дупка не прави, нали?

Преместили се в задната част на буса, там всичко било приготвено, имало матрак, което било удобство или щяло да е удобство, ако можела да се отпусне, само че било невъзможно, не и с типове като тези, били много странни. Как да се отпуснеш при това положение?

Накарали я да съблече всичко, да остане чисто гола, което си било проблем, но тя разбрала, че не бива да противоречи. И после... ами изчукали я поред, първо шофьорът, после другият. Тази част била рутинна, ако не броим, разбира се, факта, че я чукали хора като тях — докато вторият мъж я оправял, шофьорът щипел връхчетата на гърдите ѝ. Боляло я, но знаела, че е по-добре да мълчи, а и осъзнавала, че той е наясно, че е болезнено. Именно затова го правел.

И двамата я изчукали, и двамата стигнали до края, което било окуражаващо, защото, когато някой не можел да се възбуди или да свърши, ставало опасно — тогава мъжете откачали и си го изкарвали на нея, сякаш вината е нейна. След като вторият изпъшкар и се претърколил от нея, тя казала:

— Супер беше. Бива си ви, момчета. Сега да се обличам, а?

И тогава извадили ножа.

Автоматичен нож, огромен и мръсен наглед. Вторият, онзи с мръсната уста, вдигнал ножа и казал:

— Никъде няма да ходиш, шибана путко.

— Ще се поразходиш с нас, Пами — рекъл Рей.

Така се казвал, Рей. Другият го нарекъл Рей и така му научила името. Името на втория, дори и да го била чула, не го запомнила, защото изобщо не можела да си спомни да го е чувала. Но шофьорът се казвал Рей.

Само че двамата се разменили, затова той вече не бил шофьор. Другият се качил на седалката и се настанил зад волана, а Рей останал отзад с нея, не пускал ножа и, естествено, не ѝ позволил да се облече.

И тук вече ѝ стана много трудно да си припомня преживяното. Била отзад в микробуса, било тъмно, не можела да види нищо навън, а се движели, тя нямала никаква идея къде са, нито къде отиват. Рей я попитал отново дали взима дрога, вманиачен бил на тази тема. Казал ѝ,

че наркоманите само си търсели повод да умрат, че това било пътуване към смъртта и всички щели да стигнат там, закъдето са тръгнали.

Накарал я до му духа. Така било по-добре, поне щял да млъкне, а и тя, ами, поне щяла да прави нещо.

Отново паркирали, Бог знае къде, и пак имало много секс. Редели й се, чукали я дълго, а тя сякаш била и не била там през част от времето. Уверена била, че нито един от двамата не свършил. И двамата го направили първия път, на Двайсет и четвърта улица или където там се случило, но сега сякаш не искали да свършват, защото така веселбата щяла да приключи. Чукали я навсякъде, ще рече на всички обичайни места, пъхали и разни предмети в нея. Не била много наясно какво точно използвали. Някои от нещата, които й правели, били болезнени, други не; било ужасно, отвратително, и тогава внезапно я обзело спокойствие.

Защото, виждате ли, разбрала, че ще умре. Не че искала да умре, защото не искала, нищо подобно не искала, но някак в съзнанието й се появила мисълта, че така ще стане, че нищо друго не я очаква и че може да го понесе. Че може да се справи с това, нещо такова. Кое то било нелепо, защото това бил краят, нямала да го преживее, щом ще умре.

„Добре, мога да се справя с това.“ Точно това си помислила, наистина.

И тогава, точно когато се примирила с тази мисъл, точно когато се наслаждавала на чувството на спокойствие, Рей рекъл:

— Знаеш ли какво, Пами? Ще ти дадем възможност. Ще те оставим жива.

И двамата се скарали, защото другият искал да я убият, а Рей настоявал да я пуснат, че била курва, а никой не го било грижа за курвите.

Но не била каква да е курва, настоявал той. Имала най-добрият чифт цици на улицата.

— Харесваш ли си ги, Пами? — попитал я той. — Гордееш ли се с тях?

Не знаела какво се очаква да каже.

— Коя обичаш повече? Хайде, онче-бонче, счупено пиронче, Пами — тананикал Рей като дете, — избери си цица, Пами. Коя обичаш повече?

В ръката си държал нещо — приличало на примка от жица, в полумрака ѝ се сторила медна.

— Избери онази, която искаш да задържиш, Пами. Една за теб и една за мен, така е честно, нали, Па-мии? Ти ще си задържиш една, а аз ще взема другата, ти избираш, Пами, ти трябва да избереш, развратна малка кучко, ти избираш. Това е „Изборът на Пами“, като „Изборът на Софи“^[1], само че там ставаше дума за деца, а тук за *цици*, Па-мии, най-добре си избери едната, иначе ще взема и двете.

Божичко, той бил луд, а какво трябвало да направи тя, как би могла да избере едната си гърда? Трябвало да има начин да спечели тази игра, но нямала идея как.

— Погледни тази, погледни и тази, докосвам ги и връхчето се втвърдява, възбуждаш се дори когато си уплашена, дори когато плачеш, путко такава. Избери едната, Пами. Коя да е? Тази? Или тази? Какво чакаш, Пами? Опитваш се да увърташ ли? Опитваш се да ме вбесиш ли? Хайде, Пами. Хайде! Пипни онзи, която искаш да си оставиш.

Боже, какво трябвало да направи?

— Тази ли? Сигурна ли си, Пами?

Боже мили...

— Ами мисля, че изборът ти е добър, превъзходен избор, значи тази е твоята, а тази е моята, сделката си е сделка, търговията си е търговия и няма връщане назад, Пами.

Жицата обгърнала гърдата ѝ, а в двата ѝ края имало дървени дръжки. Рей стиснал здраво дръжките, разперил ръце...

И тя напуснала тялото си просто така, издигнала се във въздуха над микробуса, но можела да вижда през покрива му... и гледала, наблюдавала как жицата се плъзга през плътта ѝ, наблюдавала как гърдата се отделя бавно от тялото, наблюдавала как рухва кръвта.

Наблюдавала, докато цялото ѝ зрение се изпълнило с кръв, гледала как мракът се възцарява и поглъща света.

^[1] Филм с Мерил Стрийп на режисьора Алън Пакула от 1982 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кели не беше на бюрото си. Мъжът, който отговори на телефона му в бруклинския отдел „Убийства“, предложи да му изпрати съобщение на пейджъра, ако е важно. Казах, че е важно.

Щом телефонът иззвъня, Илейн вдигна.

— Момент — рече тя и ми кимна.

Взех телефона от нея и поздравих.

— Баща ми те помни — осведоми ме той. — Каза, че си бил много добър.

— Отдавна беше.

— Така каза. Какво толкова важно има, че се налага да ми прашат съобщение, докато се храня?

— Имам въпрос относно Лейла Алварез.

— Имаш въпрос. Помислих си, че имаш какво да ми кажеш.

— Относно хирургическата интервенция, която е претърпяла.

— Хирургическата интервенция. Така ли го наричат.

— Знаеш ли какво е използвал, за да отсече гърдата ѝ?

— Да, шибана гилотина. Накъде биеш с тези въпроси, Скъдър?

— А дали не е използвал жица? Струна от пиано, да речем, използвана почти като гарота?

Настъпи продължителна пауза, а аз се зачудих дали съм произнесъл правилно думата и дали е разбрал за какво говоря.

— Какво си открил, мамка му? — сковано изрече той.

— Открих го преди десет минути, а прекарах пет от тях да те чакам да отговориш на обаждането ми.

— Дяволите да го вземат, какво си открил, господине?

— Алварез не е единствената им жертва.

— И ти така каза. Такава е и Готескинд. Прочетох досието и мисля, че си прав, но откъде изнамери тая струна от пиано при Готескинд?

— Има и друга жертва — осведомих го аз. — Изнасилена, изтезавана и с отрязана гърда. Разликата е, че е жива. Помислих си, че

ще искаш да говориш с нея.

* * *

Дрю Каплан рече:

— *Pro bono*, а? Дали пък няма да вземеш да ми кажеш защо всички знаят тези две латински думи? Докато се преборя с правното училище на Бруклин, научих достатъчно латински, за да си открия собствена църква. *Res gestae, corpus juris, lex talionis*. А тези думи никой не ми ги е казвал. Само *pro bono*. Знаеш ли какво означава *pro bono*?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Цялата фраза е *pro bono publico*. За благото на обществото. Което обяснява защо големите правни корпорации използват фразата, за да наричат с нея минималния обем юридическа работа, посветен от тях на каузи, с които се надяват да успокоят съвестта си, която разбираемо е тормозена от факта, че посвещават повече от деветдесет процента от времето си да размазват физиономии на бедните, като взимат по двеста долара на час за работата си. Защо ме гледаш така?

— Това е най-дългото изречение, което съм чувал да изричаш.

— Така ли? Госпожице Касиди, мое задължение е като ваш адвокат да ви предупредя да стоите настрана от господата като тук присъстващия. Мат, сериозно, госпожица Касиди е жител на Манхатън, жертва на престъпление, което се е случило преди девет месеца в административен район Куинс. Аз съм едва свързващ двата края адвокат със скромна кантора на улица Корт в административен район Бруклин. Така че, ако ми позволиш да попитам, как се вписвам аз в този случай?

Намирахме се в скромната му кантора, а шегите бяха просто начин да стопи леда, защото вече знаеше коя е причината Пам Касиди да се нуждае от адвокат от Бруклин, който да я придружава по време на разпита с детектива от бруклинския отдел „Убийства“. Вече го бях запознал с известна част от подробностите по темата.

— Ще ви наричам Пам — казваше той в този момент. — Нали може да се обръщам така към вас?

— Разбира се.

— Или предпочитате да е Памела?

— Не, казвайте ми Пам. Само не и Пами.

Каплан не беше запознат с подробностите около тази форма на името ѝ.

— Тогава нека да е Пам. Пам, преди двамата да отидем да се срещнем с полицай Кели... Нали е полицай, Мат? Или е детектив?

— Детектив Джон Кели.

— Преди да се срещнем с добрия ни детектив, да се уговорим за някои детайли. Вие сте моя клиентка. Това ще рече, че не искам никой да ви разпитва, ако не съм до вас. Разбирате ли?

— Напълно.

— Не искам никой да го прави, включая полицаи, журналисти, репортери, които завират микрофона си в лицето ви. „Обърнете се към адвоката ми.“ Нека ви чуя как го казвате.

— Обърнете се към адвоката ми.

— Идеално. Някой ви звъни по телефона и ви пита какво е времето навън, вие какво отговаряте?

— Обърнете се към адвоката ми.

— Мисля, че тя ме разбра. Още нещо. Обаждат ви се по телефона и ви казват, че току-що сте спечелили безплатно пътешествие до остров Парадайз в някаква специална промоция, която провеждат. Какво им казвате?

— Обърнете се към адвоката ми.

— Не, на такъв можете да му кажете да си го начука. Всеки друг на тази планета обаче, трябва да се обърне първо към адвоката ви. Сега ще обсъдим някои специфики, но най-общо казано държа да отговаряте на въпроси само в мое присъствие и само ако са пряко свързани с отвратителното престъпление, извършено срещу вашата личност. Откъде сте, какъв е бил животът ви преди инцидента, животът ви след инцидента, това не ги засяга. Ако въпросите се насочат в тази посока, аз се намесвам и ви преча да отговаряте. Ако си замълча, но по някаква причини въпросът ви притеснява, не му отговаряте. Казвате, че искате да се посъветвате насаме с адвоката си. „Искам да се посъветвам насаме с адвоката ми.“ Нека да ви чуя как го казвате.

— Искам да се посъветвам насаме с адвоката ми.

— Превъзходно. Всъщност вие не сте обвинена в нищо, така че един вид им правите услуга, което ни поставя в много добра позиция. Сега, нека да преговорим нещата, докато Мат е тук, а после двамата с вас ще отидем да се видим с детектив Кели. Кажете ми, Пам, как така се обърнахте към Мат Скъдър с молба да проследи мъжете, които са ви отвлекли и са упражнили физическо насилие върху вас?

* * *

Вече бяхме уговорили подробностите, преди да позвъня на Джон Кели и на Дрю Каплан. На Пам ѝ трябваше история, която да я превърне в инициатор на разследването, така че Кенан Кури да остане встрани от цялата работа. Тримата — аз и те двете с Илейн — обмислихме проблема и съчинихме следната история:

Девет месеца след инцидента Пам се опитва да се върне към живота си. Това се оказва трудно заради ужаса, който изпитва, че мъжете, които са я нападнали, могат да повторят нападението. Дори е обмисляла да напусне Ню Йорк, за да избяга от тях, но е чувствала, че страхът ще остане, колкото и далеч да избяга.

Наскоро е била с мъж, на когото е разказала как е изгубила гърдата си. Този мъж, който е уважаван женен човек и чието име тя при никакви обстоятелства няма да съобщи, бил шокиран от случилото се и проявил искрено съчувствие. Казал ѝ, че тя няма да намери мир, докато онези мъже не бъдат заловени и че дори и да се окаже невъзможно да бъдат заловени, ако предприеме някакви действия да ги открие, за да бъдат арестувани, има голяма вероятност това да се окаже благоприятно за емоционалното ѝ възстановяване. Тъй като полицията е разполагала с предостатъчно време да разследва и очевидно не е постигнала никакъв успех, той ѝ е препоръчал да наеме частен детектив, който да посвети цялото си внимание само на този случай.

Всъщност познавал частен детектив, на когото имал доверие, някога бил негов клиент. И той я изпратил при мен, като освен това се е съгласил да покрие разноските и моя хонорар с уговорката, че неговата роля в цялата история няма да бъде разкривана при никакви обстоятелства.

Два от разговорите с Пам ми бяха подсказали, че най-ефикасният подход към случая е да допусна, че тя не е единствената жертва на престъпниците. Нещо повече — начинът, по който бяха обсъждали убийството ѝ, подсказвал, че вече са убивали. Затова съм се заел да намеря доказателства за престъпления, извършени от същите двама души преди или след осакатяването на моята клиентка.

Търсенето в библиотеката довело до намирането на два случая, които съм счел за подобни — тези с Мари Готескинд и Лейла Алварез. Случаят с Готескинд е включвал отвлечение с микробус, а от досието ѝ, с което съм се сдобил по неофициални канали, съм научил, че и при нея е имало ампутация. Случаят с Алварез също приличал на отвлечение, защото трупът бил оставен в гробище, имало е и други съвпадения. (Пам е била оставена в гробището „Маунт Зайън“ в Куинс.) Когато в четвъртък съм научил, че осакатяването на Алварез, което не е било споменато във вестника, е идентично с това на Пам, за мен е станало очевидно, че става дума за същите престъпници.

Защо тогава не съм съобщил на Кели? Първо, не бих могъл да постъпя така от етична гледна точка без разрешението на клиентката си, затова съм прекарал почивните дни от седмицата в разговори с нея и съм я подготвил за онова, пред което ще се изправи. Освен това съм искал да проверя дали няма още някой да клъвне на множеството въдици, които съм хвърлил.

Една от тях била историята с телевизионния филм, която съм помолил Илейн да разкаже на няколко отдела за сексуални престъпления с надеждата да попаднем на оцеляла жертва. Обадили се няколко жени, но в историите им нямало сходства с моя случай, затова съм решил да почакам до края на почивните дни, преди да изоставя тази линия на разследване.

Забавно, но една жена от отдела в Куинс позвънила на самата Пам и ѝ казала, че може би няма да е зле да се свърже с госпожица Мардел и да провери за какво става дума. По това време Пам нямала представа кой стои зад историята с филма, затова била много неуверена в разговора с жената по телефона, но когато открила кой всъщност е филмовият продуцент, двамата добре сме се посмели.

В понеделник вече не съм виждал никакво основание да задържам информацията от полицаите, като неволно възпрепятствам разследването на две убийства, затова съм решил да се обърна към тях.

Успял съм да убедя в силата на аргументите си Пам, която все още се притеснявала от нови разпити, но станала по-уверена, когато съм я посъветвал да си намери адвокат.

И така, Пам и Каплан вече бяха на път да се срещнат с Кели, а аз бях приключил с преследването на убийците изнасилвачи.

* * *

— Мисля, че ще свърши работа — споделих пред Илейн. — Според мен в историята няма пролуки и тя обяснява всички предприети от мен действия, като напълно изключва участието на братя Кури. Не виждам как разказът на Пам може да насочи полицията към разследването, което проведох на Атлантик авеню и към компютърните игри на братя Конг, чийто свидетел бях онази нощ. Пам не знае нищо за тях, така че не може да се изпусне дори случайно, никога не е чувала имената на Франсин и Кенан Кури. Като се замисля, не съм сигурен дали и на нея ѝ е ясно защо поначало съм се забъркал с този случай. Всичко, което знае, е историята, която съчинихме.

— Може би ѝ вярва.

— Вероятно ще ѝ повярва, докато я разказва. На Каплан му се стори правдоподобна.

— Ти разказа ли му истинската история?

— Не, нямаше причина да му я разказвам. Наясно е, че не знае всичко, но няма проблем с това. Важното е, че ще попречи на полицаите да ѝ се нахвърлят, както и да се занимават прекалено с моята роля в случая.

— Защо да го правят?

Свих рамене.

— Знам ли. Има екип серийни убийци, които се вихрят безнаказано цяла година, а полицията на Ню Йорк дори не подозира за съществуването им. После се появява частен детектив с информация, която всички останали са пропуснали... Фасонът на доста хора ще се посмачка.

— Затова ще убият вестителя.

— Няма да е за пръв път. Всъщност полицаите не са пропуснали нищо очевидно. Лесно е да пропуснеш серийни убийства, особено

когато са извършени на различни места и различни полицейски участъци работят по отделните случаи, а елементите, които ги свързват, са от онзи тип, който не се споменава във вестниците. Но въпреки това ще са настроени негативно срещу Пам, задето им го показва, особено като се има предвид, че е проститутка, а не е споменала тази малка подробност при първия разпит.

— Дали сега ще го спомене?

— Да, сега ще каже, че е проституирала от време на време, за да свърже двата края. Знаем, че имат досие за нея, два пъти е била задържана за проституция и скитничество. Не са го открили, когато са работили по случая ѝ, защото тя е била жертвата и не се е налагало да проверяват дали има досие.

— Но според теб е трябвало да проверят.

— Ами проявили са немарливост — признах аз. — Проститутките винаги са обект на подобни престъпления, понеже са достъпни. Трябвало е да проверят. Такава е процедурата.

— Но тя ще им каже, че е спряла да проституира, след като се е прибрала от болницата. Че я е било страх да се върне на улицата.

Кимнах. Пам беше прекъснала за известно време, уплашена до смърт от мисълта да влезе пак в колата на непознат, но старите навици умират трудно и започнала отново работа. Отначало се ограничавала до срещи в колата, не искала да рискува да разочарова или отвори мъжа, ако си свали блузата, но открила, че повечето мъже са безразлични към недъга ѝ. Някои го намирали за интересна особеност, а малка част проявили изключителен възторг към него и ѝ станали редовни клиенти.

Но никой не биваше да научи. Затова тя щеше да им каже, че е работила неофициално на две-три места като сервитьорка и че малко или много е била подпомагана от анонимния благодетел, който я е изпратил при мен.

— Ами ти? — поиска да знае Илейн. — Не трябва ли и ти да се срещнеш с Кели, за да те разпита?

— Предполагам, че трябва, но не е спешно. Утре ще говоря с него и ще видя дали е необходимо да се замесвам официално. Може и да не е. Всъщност нямам нищо за него, защото не съм скрил никакви доказателства. Просто забелязах невидимите връзки между три случая.

— Тогава за теб войната е приключила, майн капитан?

— Така ми се струва.

— Обзалагам се, че си смазан от умора. Искаш ли да отидеш оттатък и да си полегнеш?

— По-добре да остана буден, за да мога да се върна към обичайния си ритъм.

— Звучи ми разумно. Гладен ли си? О, боже, не си ял нищо от закуска, нали? Седни тук, ще приготвя нещо да хапнем.

* * *

Нахранихме се със салата и голяма купа фарфале с чесън. Ядохме на кухненската маса, а след това тя направи чай за себе си и кафе за мен. Отидохме в дневната и седнахме на дивана. Изведнъж тя каза нещо необичайно грубо, а когато се разсмях, ме попита какво толкова смешно има.

— Харесва ми, когато говориш на уличен жаргон — обясних аз.

— Мислиш, че е поза ли? Мислиш, че съм някакво хилаво парниково цвете, така ли?

— Не, мисля, че си розата на източен Харлем^[1].

— Чудно ми е дали щях да се справя на улицата — замислено рече тя. — Радвам се, че не ми се е наложило да го разбера. Но ще ти кажа нещо. Когато всичко това приключи, малката госпожица Улично здравомислие ще си стъпи на краката. Ще си прибере останалата гърда и ще се махне от тротоара.

— Да не мислиш да я осиновиш?

— Не, както няма да станем и съквартирантки, които да си правят взаимно косата. Но мога да ѝ намеря място в прилична къща и да ѝ покажа как да си подбира клиентелата, като работи вкъщи. Знаеш ли какво ще направи, ако има малко ум? Ще пусне няколко обяви в „Чук-чук“, в които да осведоми почитателите на циците, че вече могат да получат една на цената на две. Защо се смееш пак, отново ли използвам уличен жаргон?

— Не, беше смешно, това е.

— Тогава продължавай да се смееш. Не знам, може би просто трябва да се разкарам и да я оставя да живее, както може. Но ми е симпатична.

— И на мен.

— Мисля, че заслужава по-добър живот от този на улицата.

— Всички заслужават — рекох аз. — Тя може да излезе от тази ситуация. Ако хванат извършителите и има дело, може да получи своите петнайсет минути слава. А си има и адвокат, който ще направи така, че никой да не получи историята ѝ, без да си плати.

— Може и телевизионен филм да направят.

— Не е изключено, но не вярвам Дебра Уингър да се съгласи да изиграе ролята на нашата приятелка.

— Вероятно няма. О, сетих се. Ще се съ согласиш ли да участваш? Трябва да намерим актриса, която е преживяла мастектомия^[2] в реалния живот. Ние тук за сериозна концепция ли говорим или какво? Да ти кажа ли какво изявление ще направим? — Тя ми смигна. — Ето ме в моята шоубизнес светлина. Обзалагам се обаче, че повече ще харесаш моето изпълнение на момиче от улицата.

— Вероятността е петдесет на петдесет.

— Става. Мат, проблем ли е за теб да работиш по подобен случай, а после да го предадеш на полицията?

— Не.

— Наистина ли?

— Защо да е проблем? Не мога да го държа повече за себе си. Полицията на Ню Йорк има ресурси, средства и хора, с каквито аз не разполагам. Направих, каквото можах, и толкова, край. Но трябва да проверя какво мога да открия в Сънсет Парк.

— Няма да кажеш на полицията за Сънсет Парк.

— В никакъв случай.

— Така е. Мат? Имам въпрос.

— Питай.

— Не съм сигурна, че искаш да го чуеш, но трябва да те попитам. Сигурен ли си, че става дума за същите убийци?

— Трябва да са същите. Жица, с която да прережат гърда? Веднъж при Лейла Алварез, втори път с Пам Касиди? И двете жертви са оставени в гробища? Няма начин да не са същите хора.

— Приемам, че става дума за едни и същи извършители в случая с Пам и онова момиче Алварез. Както и с жената от Форест Парк, учителката.

— Мари Готескинд.

— Но дали са същите и в случая с Франсин Кури? Нея не са я оставили в гробище, не знаем дали са ѝ ампутирали гърдата с гарота, а и се твърди, че е отвличена от трима. Пам беше твърдо убедена, че мъжете са били двама, Рей и онзи другият.

— И в случая с Кури може да са двама.

— Ти каза...

— Знам какво съм казал. Пам обаче каза, че са се преместили от седалката на шофьора отзад, после пак са минали отпред. Може би само е изглеждало, че има трима души, защото когато човек вижда как двама души влизат отзад в микробус, а после той потегля, автоматично допуска, че има трети зад волана.

— Може би.

— Знаем, че тези типове са убили Готескинд. Общото между Готескинд и Алварез са пръстите, които са отрязани и поставени в телесните отвори, а общото между Алварез и Касиди е, че и на двете гърдата е отрязана, което означава...

— Че трите случая са извършени от едни и същи хора. Добре, разбрах.

— Свидетелите на отвличането на Готескинд също твърдят, че е имало трима мъже, двама, които са извършили отвличането и трети, който е карал. Може да се заблуждават. А може и наистина да са били трима, както и в деня, в който са убили Франсин, може третият да не е участвал в отвличането на Пам, защото е бил болен от грип.

— Или е останал да си прави чекии у дома — предположи тя.

— Все тая. Бихме могли да попитаме Пам дали е станало дума за трети мъж. „Майк щеше да хареса задника ѝ“, нещо такова.

— Може пък да са взели гърдата ѝ, за да я занесат на Майк.

— „Здрасти, Майк, да можеше да видиш оная, която остана.“

— Спести ми го, моля те! Според теб ще успее ли да им направи прилично описание?

— Едва ли.

Пам беше казала, че не си спомня как изглеждат двамата мъже, че когато се опита да си ги представи, вижда лицата им като размазани петна, сякаш са носили маски от найлонови чорапи. Това бе превърнало първоначалното разследване — когато ѝ дали пълни с мутри на изнасилвачи каталози — в безсмислено упражнение. Не

знаела какви лица да търси. Опитали да направят портрет с помощта на компютърна програма по нейни указания, отново без успех.

— Когато тя беше тук — рече Илейн, — все си мислех за Рей Галиндез.

Рей Галиндез беше нюйоркски полицаи и художник със свръхестествена способност да рисува лица по спомени със забележителна прилика. Две от скиците му, поставени в рамка, висяха на стената в спалнята на Илейн.

— И аз се сетих за него — признах, — но не знам какво би могъл да измъкне от Пам. Да беше работил с нея ден или два след случилото се, може би щеше да постигне нещо. Вече е минало прекалено много време.

— А ако се използва хипноза?

— Възможно е. Сигурно блокира спомените си, а хипнозата би могла да ги освободи. Не знам много за нея. Съдебните заседатели рядко ѝ се доверяват, а не съм сигурен, че и аз ѝ се доверявам.

— Защо?

— Според мен хипнотизираният свидетел може да създаде спомени във въображението си от желание да се хареса. Подозрителен съм към много от спомените за кръвосмешение, за които слушам на срещите, спомени, които изведнъж изплуват двайсет или трийсет години след събитието. Сигурен съм, че някои от тях са истински, но имам чувството, че доста голяма част са скалпени, заради стремежа на пациентката да зарадва терапевта си.

— Понякога са истински.

— Не ще и дума. Но има и измислени.

— Сигурно. Това е модна травма днес. Много скоро жените без спомени за кръвосмешение ще започнат да се тревожат, че бащите им са ги смятали за грозни. Хайде да си поиграем и аз да съм лошо момиченце, а ти да си моя татко, искаш ли?

— Май не.

— Много си скучен. А искаш ли да се престорим, че аз съм красива проститутка от улицата, а ти ме качваш в колата си?

— Трябва ли да наема кола?

— Можем да се престорим, че диванът е кола, но може би е малко прекалено. Какво да направим, за да запазим връзката си

вълнуваща и страстна? Мога да те завържа, но си те познавам. Сигурно ще заспиш.

— Особено тази вечер.

— Аха. Можем да се престорим, че си падаш по недъзи, а на мен ми липсва едната гърда.

— Боже опази.

— Амин, да. Не искам да съм *бешреи*, както казваше майка ми. Знаеш ли какво е *бешреи*? Мисля, че на идиш означава арогантен човек. „Дори не го изричай, да не чуе Бог.“

— Ами недей.

— Няма. Скъпи, искаш ли просто да си легнем?

— Това вече е приказка.

[1] Квартал на Манхатън с най-високия процент престъпност в Америка. — Б.пр. ↑

[2] Хирургична процедура за отстраняване на гърдата. — Б.ред. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Във вторник спях до късно. Когато се събудих, Илейн беше излязла. Бележка на кухненската маса ми съобщи, че мога да остана, колкото искам. Направих си закуска и погледах „Си Ен Ен“. После излязох и се поразходих час-два, накрая се озовах при Ситикорп Билдинг навреме за обедната среща. Отидох на кино на Трето авеню, ходих до Фрик и разгледах картините, после взех автобус по Лексингтън и хванах сбирката в пет и половина на пресечка от Гранд Сентръл, работещите, които пътуваха на далечни разстояния, събираха сили да подминат вагон-ресторанта.

Сбирката беше посветена на Единайсетата стъпка, при която се мъчиш да познаеш Божията воля чрез молитва и медитация, а по-голямата част от дискусията безмилостно се въртеше около духовното. Когато излязох, реших да се погледея и да взема такси. Подминаха ме две заети, а когато спря трето, жена в шит по поръчка костюм и развята вратовръзка ме сръга с лакът, избута ме и ме изпревари. Изобщо не се бях молил, нито бях медитирал, но не ми трябваше много, за да прозра Божията воля в случая. Той искаше да се прибера с метрото.

Имаше съобщения да се обадя на Джон Кели, Дрю Каплан и на Кенан Кури. Стреснах се колко много хора познавам с еднакъв инициал на фамилията, а още не бях чул нищо за братя Конг. Имаше четвърто съобщение от човек, който не си беше оставил името, а само номер и реших на инат да позвъня първо на него.

Набрах номера и вместо звън, чух музикален сигнал. Реших, че връзката се е разпаднала и затворих, после вдигнах слушалката и отново набрах номера, а когато чух пак сигнала, затворих.

След пет минути телефонът звънна. Вдигнах и чух Ти Джей:

— Здравсти, Мат, човече. Какво става?

— Взел си си пейджър.

— Ама те изненадах, а? Човече, имах петстотин долара закуп. Кво искаш да напрая, спестовни бонове ли да си купя? На промоция беше, вземаш пейджъра и първите три месеца го ползваш безплатно

срещу сто деветдесет и девет долара. Ти искаш ли? Ще дойда с теб до магазина, да се уверя, че няма да те изпързят.

— Ще се въздържа. Какво става след трите месеца? Вземат си пейджъра обратно?

— Не, човече, мой си остава. Но трябва да плащам всеки месец такса, за да работи. Ако спра да плащам, пак си е мой, само че няма да получавам известия, когато ме търсиш.

— Няма много смисъл да го имаш тогава.

— Ама колко пичове имат. Носят ги непрекъснато със себе си, въпреки че не пиукат, щото не са си платили месечната такса.

— А колко е месечната такса?

— Казаха ми, обаче забравих. Няма значение. Когато свършат трите месеца, ще ми дадеш пари да си платя таксата, за да можеш да ми звъниш, когато се наложи.

— И защо си ми?

— Човече, ти не можеш без мен. Аз съм ключов за твоята дейност.

— Защото си изобретателен.

— Аха. Стопляш.

* * *

Потърсих Дрю, не беше в офиса си, а не исках да го притеснявам у дома. Не се обадох на Кенан Кури нито на Джон Кели, реших, че могат да почакаат. Спрях на ъгъла за парче пица и кола и влязох в „Сейнт Пол“ за третата ми сбирка за деня. Не помнех откога не съм посещавал толкова много сбирки, но със сигурност е било отдавна.

Не се опасявах, че мога да посегна към чашката. Мисълта за алкохола винаги витаеше някъде в ума ми. Нито съм се чувствал затрупан с нерешими проблеми.

Осъзнах, че всъщност се чувствам изчерпан, останал без никакви сили. Безсънната нощ във „Фронтенак“ си казваше думата, но въздействието ѝ можеше да се премахне с две хубави похапвания и девет часа непробуден сън. Само че още не можех да се отърся от случая. Бях работил върху него всеотдайно, бях позволил да ме погълне, а сега беше приключен.

Само че се заблуждавах. Убийците още не бяха идентифицирани, камо ли задържани. Бях свършил отлична детективска работа и бях постигнал значими резултати, но самият случай беше далеч от приключването. И обзелото ме изтощение нямаше нищо общо с прекрасното чувство на удовлетворение. Уморен или не, трябваше да удържа на обещанието си. А още бях далеч от това.

Така че ето ме на поредната сбирка, на сигурно и отморяващо място. Поговорих с Джим Фейбър в почивката и след срещата излязохме заедно. Той нямаше време за кафе, но го изпратих почти до дома му и накрая постояхме на ъгъла на улицата, за да поговорим още малко. След това се прибрах у дома и отново не се обадох на Кенан Кури, но позвъних на брат му. Името му беше споменато в разговора ми с Джим, никой от двамата ни не можа да си спомни да го е виждал през изтеклата седмица. Затова набрах номера на Питър, но никой не отговори. Позвъних на Илейн и поприказвахме няколко минути. Тя спомена, че се е обадила Пам Касиди, за да предупреди, че няма да звъни — което щеше да рече, че Дрю ѝ е казал да не се свързва за известно време с мен или Илейн, но тя искала да предупреди Илейн, за да не се тревожи.

На следващата сутрин позвъних на Дрю и той ми каза, че всичко се развивало доста добре, Кели му се сторил груб, но не без основание.

— Ако искаш да си пожелаеш нещо — посъветва ме той, — пожелай си този тип да се окаже богат.

— Кели? Човек не забогатява с работа в отдел „Убийства“. Там няма рушвети.

— Не говоря за Кели, за Бога. Говоря за Рей.

— Рей?

— Убиецът — поясни той. — Онзи с жицата. Боже, ти не си ли слушал разказа на собствената си клиентка?

Пам Касиди не ми беше клиентка, но той не го знаеше. Попитах го защо трябва да искам Рей да се окаже богат.

— За да му съдерем кожата в съда.

— Надявам се да го видя зад решетките с доживотна.

— Възможно е — съгласи се той, — но и двамата знаем какво може да се случи в залата. Само че съм сигурен в едно проклето нещо — ако подведат под отговорност кучия син, мога да му прибера и

последния петак с гражданско дело. Но усилието ще си струва само ако има пари.

— Знае ли човек — рекох аз. В Сънсет Парк милионерите не се прескачат, но не исках да споменавам Сънсет Парк пред Каплан, а и нямах причина да вярвам, че двамата извършители или тримата, ако си имахме работа с трима, всъщност живеят там. Рей можеше спокойно да държи апартамент в хотел „Пиер“.

— Знам, че ми се ще да намеря кого да съдя — рече той. — Може пък копелетата да са ползвали микробуса на някоя фирма. Искане ми се да намеря страничен подсъдим някъде по веригата, за да мога поне да й осигуря прилично обезщетение. Поне това заслужава след всичко, което е преживяла.

— А и така твоята *pro bono* работа ще си заслужава разносните, нали?

— Е, и? Нищо против нямам, но трябва да ти кажа, че това не е водещата ми причина. Сериозно.

— Добре.

— Тя е страшно свястно хлапе — рече той. — Корово и куражлия, но в същината си е невинно създание, разбираш ли за какво говоря?

— Разбирам.

— А ония копелета са я накарали да преживее ад. Показа ли ти какво са й сторили?

— Разказа ми.

— И на мен ми разказа, но освен това ми показа. Мислиш си, че като знаеш, си подготвен, но гледката е покъртителна, повярвай ми.

— Шегуваш се — рекох аз. — А показва ли ти и какво са й оставили, за да можеш да оцениш загубата ѝ?

— Имаш мръсно подсъзнание, нали знаеш?

— Знам. Или поне всички ми го казват.

* * *

Позвъних в офиса на Джон Кели и ми казаха, че е в съда. Съобщих името си и полицаят, с когото разговарях, каза:

— О, той ще иска да говори с вас. Оставете ми номера си, ще му пратя съобщение.

Малко по-късно Кели ми позвъни и се уговорихме да се срещнем на място, наречено „Докет“, зад ъгъла на Бороу Хил. Не познавах мястото, но приличаше на други места, които познавах в централната част на Манхатън — бар-ресторант с клиента, която включваше полицаи и адвокати, и декор, решен в месинг, кожа и тъмно дърво.

Двамата с Кели не се бяхме виждали на живо — подробност, която пропуснахме, когато си уговоряхме срещата, — но се оказа, че не е трудно да го позная. Беше копие на баща си.

— Цял живот това ми повтарят — призна той.

Взе си бира от бара и двамата се настанихме на маса в задната част. Сервитьорката ни имаше чип нос и заразно чувство за хумор, с Кели се познавах.

— Не е достатъчно постна за теб, Кели — отговори тя на въпроса му за пастърмата. — Вземи си ростбиф.

Поръчахме си грамадни ръжени сандвичи с тънки резени ростбиф, пържени картопки и сос от хрян, който можеше да просълзи и статуя.

— Добро място — рекох аз.

— Няма по-добро. Само тук се храня.

Той си взе втора бира със сандвича. Аз си поръчах сода и когато сервитьорката поклати глава, промених поръчката си на кола. Видях, че на Кели му направи впечатление, но го остави без коментар.

— Преди си пиел — каза той, когато сервитьорката ни донесе напитките.

— Баща ти ли го спомена? Все още не пиех така здраво, когато го познавах.

— Не съм го научил от баща ми. Позвъних тук-там, поразпитах. Чух за проблемите ти с алкохола и че после си спрял.

— Може и така да се каже.

— Анонимните алкохолици, така разбрах. Страхотна организация, само това чувам за нея.

— Има си добрите страни. Но не е подходящо място, ако ти се прииска прилично питие.

Чак след секунда осъзна, че се шегувам. Разсмях се.

— Оттам ли го познаваш? Тайнственият любовник?

— На този въпрос няма да отговоря.

— Не можеш да ми кажеш нищо за него.

— Не мога.

— Добре, няма да те тормозя по тази тема. Накарал си я да дойде, трябва да ти отдам дължимото. Не са ми слабост положенията, в които свидетелка се появява под ръка с адвокатата си, но при дадените обстоятелства трябва да призная, че за нея така е по-добре. А и Каплан си го бива. Може да те направи на маймуна в съда, но майната му, това му е работата, всички са такива. Какво да прави човек, да избеси всички от неговата професия ли?

— Има хора, на които идеята няма да им се стори чак толкова лоша.

— Говориш за половината хора в тази стая — уточни той, — другата половина са пак адвокати. Майната му. С Каплан се споразумяхме да държим пресата далеч. Увери ме, че ще си съгласен.

— Разбира се.

— Щеше да е различно, ако разполагахме с добра рисунка на двамата извършители, но я пратих при един художник и най-доброто, което постигнах, е да установят, че са имали по две очи, нос и уста. Не е много сигурна за ушите, мисли че всеки е имал по две, но не е убедена. Все едно на пета страница на „Дейли Нюз“ да изкараме рисунка на емотикон с въпрос: „Виждали ли сте този човек?“ Разполагаме с връзките между три случая, които вече официално считаме за серийни убийства, но според теб какво ще спечелим, ако го огласим? Какво друго ще постигнем, освен да наплашим маса народ?

* * *

Не се бавихме с обяда. Той трябваше да се върне до два, за да свидетелства в дело за убийство, свързано с наркотици, една от многото причини за вечно отрупаното му бюро.

— Трудно е да продължава да ти пука, че се избиват — призна той, — или да се изгърбваш от работа, докато се мъчиш да ги заковеш. Страшно ми се иска да легализират цялата тая гнусотия, но никога не съм вярвал, че ще го кажа на глас.

— А аз не вярвах, че някога ще чуя тези думи от устата на полицаи.

— Сега вече можеш да ги чуеш навсякъде. Полицаи, Агенцията за борба с наркотиците, всички. Все още има типове от агенцията, които пеят старата песен: „Печелим войната с наркотиците. Дайте ни инструменти и ще се справим.“. Знам ли, може и да си вярват, но май е по-добре човек да вярва във Феята на зъбчетата. Поне накрая можеш да се окажеш с монета под възглавницата си.

— Защо искаш да направят дрогата законна?

— Знам, че идеята не ти допада. Но да вземем моя любимец, ангелският прах. Някакъв иначе хрисим тип се надрусва, изпада в умствено затъмнение и се развилнява. Свестява се след няколко часа до мъртвец, а нищо не помни, дори не може да каже било ли му е гот, докато е бил друсан. Ти как се отнасяш към идеята да ги гледаш как продават ангелски прах на ъгъла до магазина за сладкиши? Исусе, могат ли да стигнат по-далеч от това да го продават на улицата пред магазин за сладкиши?

— Не знам.

— Сигурно никой не знае. Всъщност напоследък не продават много ангелски прах, но не защото хората вече не го харесват. Просто крекът превзе пазара. И така, фенове на спорта, чакат ви добри новини от света на дрогата. Крекът ни помага да спечелим тази война.

Поделихме си сметката и на тротоара се ръкувахме. Съгласих се да се свържа с него, ако реша, че имам нещо, което може да е важно, а той ми обеща да ме осведоми, ако направят пробив в разследването.

— Мога да те уверя, че ще се потрудим — обеща той. — Искаме да разкараме тия типове от улицата.

* * *

Бях казал на Кенан Кури, че ще се видим следобед, затова се запътих към тях. „Докет“ се намира на улица Джоралемън, където Бруклин Хайтс приключва и започва Кобъл Хил. Насочих се на изток към улица Корт, после тръгнах по Корт към Атлантик и минах покрай кантората на Дрю Каплан и сирийския ресторант, в който бяхме ходили с Питър Кури. Свърнах по Атлантик, за да мина покрай „При Аюб“ и

да си представя отвличането *in situ*^[1] — още една фраза, която Дрю можеше да сложи в кошницата с *pro bono*. Помислих си, че бих могъл да взема автобус на юг, но когато стигнах до Четвърто авеню, автобусът тъкмо потегляше от тротоара, така или иначе беше прекрасен пролетен ден и се насладих на разходката.

Повървях два часа. Не възнамерявах да вървя пеша чак до Бей Ридж, но накрая се оказа, че точно това правя. Отначало си мислех да се разходя осем или десет пресечки и да хвана първия автобус, който мине. Но когато стигнах до първата пресечка, осъзнах, че съм на километър и половина от „Грийн Уд.“ Пресякох Пето авеню, тръгнах към гробището и влязох вътре, повървях десет-петнайсет минути сред гробовете. Тревата беше яркозелена, каквато е само рано пролет, около надгробните плочи беше пълно с цъфнали цветя, цъфтяха и онези в урните.

Гробището е доста голямо по площ и нямах представа в коя част е била открита Лейла Алварез, макар че мястото може и да е било споменато някъде в статията. И да е било така, не се сещах, пък и имаше ли значение? Нямах да проумея нищо, докато се вслушвам във вибрациите на тревата, върху която е лежала. Искаше ми се да вярвам, че има хора, които умеят да откриват изгубени предмети и липсващи деца с помощта на върбови клонки, дори да виждат аури (макар че последната приятелка на Дани Бой едва ли беше сред тях). Аз обаче не можех.

И все пак, самото посещение на мястото би могло да ме насочи към някоя витаеща мисъл, да породии мисловна връзка, която иначе не би се случила. Кой знае как става процесът?

Може би отидох там, за да потърся някаква връзка с Лейла Алварез. Или просто ми се искаше да се поразходя по зелена трева и да погледам малко цветята.

* * *

Влязох в гробището от Двайсет и пета улица, а излязох на повече от половин километър на юг, на Двайсет и четвърта. Бях прекосил целия Парк Слоуп и се намирах в северния край на Сънсет Парк, само на няколко пресечки от малкия парк, дал името на квартала.

Прекосих парка, после минах покрай всички улични телефони, от които се бяха обаждали в къщата на Кури, като се започне с този на Ню Утрехт авеню при Четирийсет и първа улица. Онзи, който най-много ме интересуваше, беше на Пето авеню между Четирийсет и девета и Петдесета. Това беше телефонът, който бяха използвали два пъти, онзи, за който се предполагаше, че е най-близо до базата им. За разлика от другите телефони, той не беше на улицата, ами във входа на отворена двайсет и четири часа обществена пералня.

В пералнята имаше две дебели жени. Едната сгъваше пране, а другата седеше на стол, опрян до бетонната стена и четеше брой на списание „Пийпъл“ със Сандра Дий на корицата. И двете се държаха така, сякаш другата я няма или пък мен ме няма. Пуснах монета в телефона и позвъних на Илейн.

— Всички перални ли имат телефони? — попитах я, щом вдигна.
— Обичайно ли е да имат телефони, във всички перални ли ги има?

— Ти имаш ли представа колко години чакам да ми зададеш този въпрос?

— Е?

— Ласкаещо е, че според теб знам всичко, но ще ти призная нещо: не съм стъпвала в обществена пералня от години. Всъщност не съм сигурна, че изобщо съм стъпвала в такава. В мазето имаме перални. Затова не мога да отговоря на въпроса ти, обаче мога да ти задам друг. Защо ти е да знаеш?

— Двете обаждания до Кури в нощта на отвличането са направени от платен телефон в пералня в Сънсет Парк.

— И сега си там. От същия телефон ли ми се обаждаш?

— Точно така.

— И? Какво значение има дали другите перални имат телефони? Не ми отговаряй, сама ще се досетя. Да му се не види, не мога да се сетя сама. Защо?

— Мислех си, че сигурно живеят много близо до него, щом им е минало през ума да го използват. От улицата не се вижда, така че ако не живееш на пресечка-две от това място, никога няма да се сетиш за него, дотрябва ли ти да звъннеш на някого. Освен ако всички обществени перални в света имат телефони.

— За обществените перални не знам. В мазето няма телефон. Ти какво правиш с твоето пране?

— Аз ли? Зад ъгъла има обществена пералня.

— А телефон има ли?

— Не знам. Оставям прането сутринта и го взимам вечерта, ако се сетя. Правят всичко. Давам дрехите си мръсни, а ми ги връщат чисти.

— Обзалагам се, че не ги разделят по цветовете.

— А?

— Няма значение.

Излязох от пералнята и пих *café con leche*^[2] в кубинския ресторант на ъгъла. От този телефон беше говорил кучият му син. Страшно близо бях до него.

Със сигурност живееше в този квартал. И не просто някъде наоколо, ами на пресечка или две от пералнята. Нямах да ми е трудно да започна да долавям присъствието му, някъде на около стотина метра от мястото, където седях. Но това бяха глупости. Не ми се налагаше да долавям вибрации, трябваше само да разбере как най-вероятно са протекли събитията.

Видели са Франсин, когато излиза от дома си, проследили са я до „Д’Агостино“, кротували са, когато момчето от магазина я е съпроводило до колата ѝ, проследили са я отново до Атлантик авеню. Отвлекли са я, когато е излязла от „При Аюб“, вкарали са я отзад в буса и са отпътували. А накъде са се отправили?

Възможностите бяха десетки. Някоя странична улица в Ред Хук. Уличка зад някой склад. Гараж.

Имаше промеждутък от няколко часа между отвличането и първото телефонно позвъняване, и ми се струваше, че са прекарвали голяма част от тези часове да ѝ причиняват същото, което бяха причинили на Пам Касиди. След като е умряла, са отишли до дома си, паркирали са на собственото си място за паркинг, ако вече не са били там. Микробусът, който е имал надписи на фирма за обслужване на телевизори в Куинс, е претърпял някакви козметични манипулации. Сложили са една боя върху надписа — или просто са го измили, ако са използвали отмиваща се боя. Ако са разполагали с подходящо оборудване в гаража си, може да са пребоядисали изцяло буса.

После какво? Ускорен курс за начинаещи по нарязване на месо? Възможно е вече да са го били направили, възможно е да са го направили и след това. Няма значение.

И в 3:38 е първото позвъняване. В 4:01 е второто — първото обаждане на Рей — от пералнята. Следват още позвънявания, до 8:01, когато шестото позвъняване до Кури праща братята да оставят парите. За да се обадят, Рей или другият мъж сигурно са заели позиция, от която да наблюдават платения телефон на Флетбуш и Фарагът, набрали са номера му, когато Кенан се е приближил.

А необходимо ли е било? Казали са на Кенан да бъде там в осем и половина. Възможно е да са звънили на телефона през интервал от минута, като се започне няколко минути преди уговорения час. Така, когато Кенан е пристигнал и отговорил, той е останал с впечатлението, че те са позвънили, щом двамата с брат му са спрели с колата.

Нямаше значение. Както и да са го направили, те са позвънили, Кенан е отговорил и са отишли до Ветеране авеню, където един или повече от похитителите вероятно вече са чакали. Ново позвъняване, сигурно съобразено с пристигането на братята Кури, защото желанието на похитителите е било в този момент да могат да наблюдават как братята се отдалечават от парите.

Щом Кенан и Питър са се отдалечили, щом е станало ясно, че никой от двамата няма да се върне, за да наблюдава колата, Рей и приятелят му — или приятелите му — взимат парите и изчезват.

Не.

Поне един от двамата се е помотал из района и е наблюдавал как Кури поглеждат в колата и не намират Франсин. После позвъняват на уличния телефон и ги изпращат у дома, казват им, че Франсин щяла да се прибере преди тях. А накрая, докато братята пътуват към Колониал Роуд, похитителите се връщат в своята база. Паркират буса и...

Не. Не. Бусът през цялото време е бил в гаража. Все още не са променили изцяло външния му вид, а вероятно и трупът на Франсин Кури все още е бил в задната му част. До Ветеране авеню са отишли с друга кола.

Дали е било с нарочно откраднатия за целта форд темпо? Вероятно. Или пък с трета кола, а темпото е било откраднато и пазено с една цел — доставяне на останките.

Толкова много възможности...

Натоварили са някак съсеченото на парчета тяло на Франсин в темпото. Нарязали са на парчета трупа, всяко парче са увили в найлон, овързали са с тиксо пакетите. Счупили са ключалката на багажника,

напълнили са го като камера на фризер за месо, отпътували са с две коли до Колониал Роуд и са спрели на паркинг зад ъгъла. Паркират темпото, а онзи, който го е карал, отива при приятеля си в другата кола и се прибират.

С четиристотин хиляди долара и удовлетворението, че престъплението им е било извършено изрядно.

Оставало е само едно последно действие. Да позвънят на Кури и да го накарат да отиде зад ъгъла до паркирания форд. Работата е свършена, завладени са от удоволствието от триумфа, но се налага да натрият носа на Кури. Какво изкушение е да използваш собствения си телефон, този дето е на масата. Кури не се е обадил на полицията, не е извикал никого на помощ, с готовност е донесъл парите, така че откъде изобщо би могъл да разбере откъде идва позвъняването?

Какво толкова, хайде...

Но не, я да почакаат, досега са направили всичко както трябва, държали са се строго професионално, защо точно сега да прецакват работата? Какъв смисъл има?

От друга страна, не се налага да са фанатици. Досега са използвали различен телефон за всяко обаждане и всеки уличен телефон е отдалечен на поне шест пресечки от предишния. Презастраховка срещу проследяване, презастраховка, ако полицията следи телефоните.

Само че полицията нищо не следи. Вече е ясно, никой нищо не следи, затова не се налага да бъдат прекалено предпазливи. Да използват уличен телефон, да, но само толкова, нека използват най-удобния около тях, онзи, от който са позвънили най-напред, нали затова именно се обадиха и първо от него.

А и докато е там, защо да не си изпере дрехите. Работата е била кървава, дрехите му са мръсни, защо да не метне едно пране в машината?

Не, едва ли. Не и когато четиристотин хиляди стоят на кухненската маса. Няма да перат никакви дрехи. Ще ги изхвърлят и ще си купят нови.

* * *

Извървах от край до край всички улици между двете пресечки около обществената пералня, които влизаха в правоъгълника, образуван от Четвърто и Шесто авеню, и Четирийсет и осма и Петдесет и втора улица. Не знаех, че търся нещо конкретно, въпреки че бих спрял повторно поглед върху сините бусове с домашно изрисувани надписи върху тях. Всъщност най-вече исках да придобия усещане за квартала и да проверя дали нещо няма да привлече вниманието ми.

Хора с най-различно икономическо състояние и етнически произход населяваха района, имаше къщи, предадени на запустението и други, които бяха нагласени и превърнати в еднофамилни жилища от новите си заможни собственици. Имаше участъци с редици от къщи, все още покрити с алуминий и асфалт, на други тези подобрения бяха премахнати и тухлите им бяха възстановени. Имаше и самостоятелни къщи с морави пред тях. Някой от моравите се използваша за паркинг, а други къщи имаха гаражи, към които водеха алеи. Улиците бяха оживени, имаше много майки с малки деца, много пълни с бясна енергия хлапета, много мъже, които работеха по колите си или седяха на верандите и пиеха от кутии в кафяви хартиени торби.

Обходих всички улички и знаех, че нищо не съм свършил. Но бях почти сигурен, че съм минал покрай къщата, където е извършено престъплението.

* * *

Малко по-късно стоях пред друга къща, където беше извършено убийство.

След като посетих най-южно разположения уличен телефон на Шейсета улица и Пета, отидох на Четвърто авеню, минах покрай „Д’Агостино“ и влязох в Бей Ридж. Когато стигнах на улица „Сенатор“, се стреснах, че съм само на две пресечки от мястото, където Томи Тилъри беше убил съпругата си. Зачудих се дали мога да открия къщата след всичките изминали години. Отначало се затрудних, търсех я на погрешната пресечка. Щом осъзнах грешката си, веднага я забелязах.

Оказа се по-малка, отколкото си я спомнях, като класната стая в старото ви начално училище, но иначе беше същата. Застанах пред нея

и погледнах към таванския прозорец на третия етаж. Тилъри беше завлякъл жена си горе, после я бутнал надолу по стъпалата и я убил, като нагласил всичко да изглежда така, сякаш е дело на крадци.

Маргарет, така се казваше жена му. Спомних си. Маргарет, а Томи я наричаше Пег.

Убил я беше заради пари. Парите винаги са ми се стрували жалка причина за убийство, но може би за мен парите бяха прекалено евтини, а животът прекалено скъп. Трябва да ви предупредя обаче, че те са подобър мотив за убийство, отколкото едното забавление.

Докато работех по случая, се запознах с Дрю Каплан. Той беше адвокат на Томи Тилъри при първото обвинение за убийство. По-късно, когато го освободиха и го прибраха заради убийството на приятелката му, Каплан го насочи към друг адвокат.

Къщата изглеждаше в добро състояние. Чудех се чия ли е и дали знаят историята ѝ. Ако е била препродавана на няколко пъти през годините, настоящият собственик може и да не знаеше за случилото се в нея. Но в този квартал хората не си продаваха постоянно къщите. По-скоро се установяваха тук за постоянно.

Постоях няколко минути, потънал в мисли за времената, в които пиех. За хората, които познавах и за живота, който бях водил.

Много време беше изминало. Или пък не чак толкова, зависи как го пресмяташ.

[1] На място (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Кафе с мляко (исп.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не мислех, че ще постъпиш така — рече Кенан. — Че ще стигнеш донякъде, а после ще предадеш събраните улики в ръцете на полицаите.

Отново започнах да обяснявам, че за мен това е било единственото решение и че не съм имал много възможности за избор. Че събитията са стигнали до точка, от която полицията може да проследи всички възможни линии на разследване далеч по ефикасно от мен и че съм успял да им дам по-голямата част от откритата информация, без да вкарвам клиента си или мъртвата му съпруга в историята.

— Не, това го разбирам — уточни той. — Разбирам защо си постъпил така. Защо да не ги накараме да свършат част от работата? Нали са затова? Просто не очаквах подобно развитие, това е. Представях си как ще ги проследим, накрая ще има гонитба с коли, стрелба или някакви такива простотии. Знам ли, може би прекарвам много време пред телевизора.

Изглеждаше така, сякаш прекарва прекалено много време в самолетите, прекалено много време затворен вкъщи, прекалено много време в пиене на кафе в стаите отзад и кухните. Беше небръснат, а косата му невчесана и трябваше да се подстриже. Беше изгубил от мускулния тонус и теглото си, откакто го видях за последно, хубавото му лице беше изпито, с тъмни кръгове под тъмните му очи. Носеше светли ленени панталони, сребриста копринена риза и обувки на бос крак, в подобно облекло обикновено излъчваше ненатрапчива елегантност. А днес изглеждаше смачкан и орфан.

— Да речем, че полицаите се доберат до тях — рече той. — После какво?

— Зависи как случаят им ще влезе в съда. В идеалния вариант ще натрупат много солидни материални доказателства, които ги свързват с едно или повече от убийствата. При отсъствието на такива доказателства, можеш да видиш как единият от престъпниците

свидетелства срещу другия в замяна на възможността да пледира за по-малко наказание.

— Ще се изпеят с други думи.

— Точно така.

— Защо да позволят на някой от тях да отправя подобна молба? Нали момичето е свидетелка?

— Само на престъплението, на което тя е жертва, а обвинението там е по-слабо, отколкото за убийство. Изнасилването и принудителната содомия е престъпление клас Б, което се наказва с присъда от шест до двацет и пет години. Ако ги обвинят в убийство втора степен, тогава ги очаква доживотна присъда.

— Ами затова че са ѝ отрязали гърдата?

— Това се счита за нападение от първа степен и е по-слабо обвинение от изнасилването и содомията. Мисля, че максимумът е петнайсет години.

— Умът ми не ми го побира — заяви той. — Струва ми се, че това, което са ѝ сторили, е по-лошо и от убийство. Един човек убива друг, ами хубаво, може да не е имал друг изход, може да е имал причина. Но да нараниш по подобен начин човек само заради едното забавление — що за хора биха го направили?

— Болни или изверги, избери си.

— Знаеш, че полудявам от мисълта какво може да са сторили на Франси. — Кенан прекоси стаята и погледна през прозореца. Продължи да ми говори гърбом: — Опитвам се да не мисля за това. Опитвам се да си внуша, че са я убили веднага, че се е съпротивлявала, че са я ударили, за да я накарат да замълчи, толкова силно са я ударили, че е умряла. Просто така, бам и я няма. — Обърна се към мен, раменете му бяха превити. — Каква е разликата? Каквото и да са я накарали да преживее, вече е свършило. Страдала е. Отишла си е, превърна се в пепел. Кое не е пепел, е при Бог, ако така става. Или е в мир, или се е преродила в птица, цвете или кой знае какво. Или просто е изчезнала. Не знам как става, какво става с човек след като умре. Никой не знае.

— Никой.

— Нали си слушал онези дивотии за близкото до смъртта преживяване, как се преминава през тунел, срещаш Исус или любимия си чичо и виждаш целия си живот. Може и така да става. Не знам.

Може би така става само в близките до смъртта преживявания. Може би истинската смърт е различна. Кой знае?

— Не и аз.

— Не, а и на кого му пука? Тревожим се, когато засегне нас. Колко най-много могат да получат за изнасилване? Каза двајсет и пет години, нали?

— Според закона, да.

— Каза и за содомия. За нея колко дава законът?

— Анална или орална?

Той се навъси.

— Трябва да спра. Свързвам всичко, което говорим, с Франсин и ми става непоносимо, полудявам. Можеш да получиш двајсет и пет години, защото си чукал жена отзад и най-много петнайсет за това, че си отрязал гърдата ѝ. Има нещо сбъркано.

— Трудно ще е законът да се промени.

— Не, просто търся начин да го осмисля като грешка на системата, това е. Двајсет и пет години не са достатъчни. Доживотна присъда не е достатъчна. Те са животни и трябва да са мъртви.

— Законът не може да го направи.

— Не може — съгласи се той. — Добре. Всичко, което трябва да направи законът, е да ги намери. След това може да се случи какво ли не. Ако ги пратят в затвора, няма да е много трудно да се намери подходящ човек там. Има много типове на топло, които няма да имат нищо против да изкарат някоя пара. Да допуснем и че успеят да се измъкнат от закона в съда или пък да излязат под гаранция до делото, ще излязат и тогава ще са лесна мишена. — Кенан поклати глава. — Чуваш ли ме? Все едно съм Кръстникът, седя и разпореждам да се направи удар. Кой знае какво ще се случи? Може дотогава да ми се е поразминало, може дотогава двајсет и пет години в килията да ми се струва добър вариант. Кой знае?

— Можем да извадим късмет — обадох се аз — и да ги открием преди полицията.

— Как? Като обикаляме Сънсет Парк, без да знаем кого търсим?

— И като използваме част от информацията, която полицията открие. Едно от нещата, които ще направят, е да изпратят цялата информация на офиса на ФБР, който се занимава с профилиране на серийни убийци. Може би празниците в паметта на нашата свидетелка

ще се запълнят и ще имам скица на лицата, с която да работя или поне прилично описание на външността.

— Значи искаш да продължиш.

— Със сигурност.

Кенан поразмисли над думите ми и кимна.

— Кажи ми пак какво ти дължа.

— Дадох хиляда долара на момичето. Адвокатът няма да й вземе никакви пари. Компютърните специалисти, които намериха регистрите на телефонната компания, взеха хиляда и петстотин, стаята, която използвахме, струваше сто и шейсет, плюс петдесет долара депозит за телефона, който не се опитах да си върна. Това прави две хиляди и седемстотин.

— Добре.

— Имах и други разноски, но ми се струва правилно тях да платя аз. Това са необичайни разходи, а не ми се щеше да забавям работата, докато получа одобрението ти. Ако има нещо, което не е както трябва, готов съм да го обсъдим.

— Какво има да се обсъжда?

— Имам чувството, че нещо те притеснява.

Той въздъхна тежко.

— Така ли? В първия разговор, който проведохме онзи ден, ти, струва ми се, спомена, че си поискал пари от брат ми.

— Така беше. Той нямаше, затова ги намерих сам. Защо?

— Не е имал или е казал да почакаш, докато не одобря?

— Нямаше. Всъщност подчерта, че е убеден, че ще покриеш разноските ми, но че той не разполага с никакви пари в брой, с които да ми услужи.

— И си сигурен, че си го разбрал правилно.

— Напълно. Защо? Какъв е проблемът?

— Не ти ли каза, че можеш да вземеш от моите пари? Нищо такова ли не спомена?

— Не. Всъщност...

— Да? Всъщност какво?

— Каза, че ти със сигурност имаш пари в къщата, но той не знае къде са. И добави иронично как нямало да дадеш на един наркоман комбинацията от сейфа, дори да ти е брат.

— Така ли каза?

— Май нямаше предвид нищо лично — казах. — Смисълът беше, че никой със здрав разум не би дал информация на наркоман, защото на такъв не може да се има доверие.

— Говорил е най-общо.

— Така ми се стори.

— Може да го е казал и конкретно за мен — рече той. — И щеше да е прав. Не бих му поверил толкова пари. На големия си брат вероятно бих поверил живота си, но шестцифрена сума пари в брой? Не, не бих го направил.

Нищо не казах.

— Онзи ден говорих с Пити — продължи Кенан. — Трябваше да дойде тук. Така и не се появи.

— Ами.

— Нещо повече. В деня, в който заминах, той ме изпрати до летището. Дадох му пет хиляди долара. За спешни случаи. Така че когато си поискал от него две хиляди и седемстотин...

— По-малко. Говорих с него в събота следобед и това беше преди да имам нужда от хиляда долара за Пам Касиди. Не помня каква цифра съм споменал. Хиляда и петстотин, две хиляди, най-вероятно.

Той поклати глава.

— Можеш ли да го проумееш? Защото аз не мога. Обаждаш му се в събота и той ти казва, че ще се върна чак в понеделник, но давай, харчи пари, ще си ги получиш обратно от мен. Това ли каза?

— Да.

— Защо му е до го прави? Мога да разбера, ако не иска да взима от моите пари, ако мисли, че ще имам против. И вместо да те отреже и да не прояви отзивчивост, той казва, че няма пари, с които да ти услужи. А в същото време одобрява разходите, но си задържа парите. Прав ли съм?

— Да.

— Ти да не би да си му дал да разбере, че имаш достатъчно пари в брой?

— Не съм.

— Защото мога да разбера ако е решил, че имаш достатъчно и можеш да харчиш. Но иначе... Мат, не искам да го казвам, но имам лошо предчувствие заради тази работа.

— Както и аз.

— Мисля, че се дрогира.

— Така изглежда.

— Страни от мен, казва, че ще наmine, а го няма, обаждам му се, не е у дома. Това на какво ти прилича?

— Не съм го засичал на сбирка от седмица и половина. Невинаги ходим на едни и същи сбирки, но...

— Но очакваш да го виждаш от време на време.

— Да.

— Дадох му пет хилядарки, да има за непредвидени ситуации, а в момента, в който се появява такава ситуация, той казва, че няма пари. За какво ги е изхарчил? Или ако лъже, за какво ги пази? Два въпроса и един отговор. Така ми се струва. Дрога. Какво друго?

— Може да има и друго обяснение.

— Искам да го чуя.

Вдигна телефона, набра номер и почака, докато телефонът звънеше. Сигурно иззвъня десет пъти, преди да затвори.

— Не отговаря, но това нищо не означава. Когато пиеше, с дни не отговаряше на телефона. Веднъж го попитах защо поне не вдига слушалката. Така съм щял да разбера, че е там, това ми отговори. Страшно копеле е моят брат.

— Такова е заболяването.

— Навикът, искаш да кажеш.

— Наричаме го заболяване. Предполагам, че става дума за едно и също.

— Взимаше дрога, знаеш. Страшно го беше закъсал и я остави, после потъна в пиячката.

— И той така каза.

— Колко време издържа трезвен? Повече от година?

— Година и половина.

— Човек ще си рече, че щом е издържал толкова, може да издържи цял живот.

— Човек може да издържи най-много ден.

— Да — прояви нетърпение той. — Ден след ден. Знам го, чувал съм всички девизи. Когато за пръв път остана трезвен, Пити постоянно беше тук. Двамата с Франси седяхме с него, давахме му кафе и го слушахме как говори. Идваше и ни пълнеше главите с всичко, което беше чул на срещите, но няхаме против, защото беше започнал

отново да си връща живота. После един ден ми каза, че повече не искал да прекарва толкова време с мен, защото това можело да подкопае трезвеността му. Сега е някъде с пакетче дрога и бутилка уиски и какво се случва с неговата трезвеност?

— Не знаеш дали е така, Кенан.

Той се обърна към мен.

— А как да е, за Бога? Какво прави с пет хиляди, купува си фишове за тотото? Не биваше да му давам толкова пари. Изкушението е прекалено голямо. Каквото и да се случи с него, вината е моя.

— Не е — възразих аз. — Ако му беше дал цигарена кутия, пълна с хероин и му беше казал: „Пази ми го, докато се върна“, тогава щеше да е твоя вината. На такова изкушение никой не би могъл да устои. Но той е бил чист, не е пиел от година и половина и е знаел как да се грижи за своята трезвеност. Ако парите са го притеснили, можел е да ги внесе в банка или да помоли някой да му ги пази. Може да е дрогиран и пиян, а може и да не е, още не знаем, но каквото и да е направил, ти не си виновен за поведението му.

— Улесних го.

— Винаги е лесно. Не знам колко струва днес една доза, но все още можеш да си вземеш пиене за два долара, даже за един.

— Един долар обаче изчезва бързо. А с пет хиляди долара ще изкара доста време. Колко можеш да изхарчиш за пиене? Двайсет долара на ден, ако пиеш у дома? Два-три пъти повече, ако си купуваш пиенето в бар? Хероинът е по-скъп вариант, но дори и с него е невъзможно да си биеш повече от двеста долара на ден в ръката, пък и ще отнеме доста време, преди да се върне към предишната си форма. Дори съвсем да се освини, ще мине месец, докато унищожи пет хиляди.

— Не се боцка.

— Така ли ти каза?

— Не е ли вярно?

Той поклати глава.

— Така разправя на хората, имаше и период, в който смъркаше, но дълго време се боцкаше. Лъжата кара зависимостта му да изглежда не дотам сериозна. Освен това се страхуваше, че ако жените разберат, че се боцка, ще ги е страх да спят с него. Не че ги сваля наляво и надясно напоследък, но е излишно човек сам да си усложнява живота.

Мислеше си, че ако решат, че се боцка, ще се страхуват да не е ХИВ-позитивен.

— Но не е ползвал обща спринцовка?

— Казва, че не е. Направи си и тест, който се оказа отрицателен.

— Какво има?

— Ами замислих се. Може би е ползвал обща спринцовка, може би никога не си е правил тест за СПИН. Може и за това да е излъгал.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти венозно ли го биеш? Или само смъркаш?

— Не съм наркоман.

— Питър ми каза, че смъркаш по доза на месец.

— Кога ти го каза? По телефона в събота ли?

— Седмица по-рано. Ходихме на сбирка, после вечеряхме и си поговорихме.

— И ти е казал така?

— Каза, че е бил в дома ти няколко дни преди отвлечането и си бил надрусан. И си отрекъл, когато е попитал.

Кенан сведе поглед, гласът му прозвуча глухо, когато отговори.

— Така е — призна той. — Попита ме и аз наистина отрекох. Реших, че ми е повярвал.

— Не е.

— Май не е. Не ми е удобно да лъжа за това. Не ме притеснява, че съм взел наркотик. Не бих го направил пред него и не бих го направил, ако знаех, че ще намине, но никой няма да пострада, най-малко аз, ако вземам доза от дъжд на вятър.

— Както кажеш.

— Веднъж на месец ли ти е казал, че вземам? Да ти призная, едва ли има и толкова. Май са седем-осем или десет пъти на година. Никога повече. Не биваше да го лъжа. Трябваше да му кажа: „Да, скапано ми беше, затова се надрусам, и какво?“ Защото мога да го правя няколко пъти в годината и никога да не са повече, а ако той пробва малко, цялата му зависимост ще се върне и ще му крадат обувките, докато спи в метрото. Случи му се, събудил се в метрото по чорапи.

— На много хора се е случвало.

— И на теб ли?

— Не, но би могло.

— Ти си алкохолик, нали? Изпих едно питие, преди да дойдеш. Ако ме беше попитал дали съм пил, нямаше да те излъжа. Защо излъгах брат си?

— Той ти е, брат.

— Да, отчасти затова. О, мамка му, човече. Тревожа се за него.

— В момента нищо не можеш да направиш.

— Да, не мога да обикалям с колата из улиците и да го търся. Ще излезем заедно. Ти ще гледаш от едната страна за шибаните копелета, които убиха жена ми, а от другата страна аз ще търся брат си. Как ти се струва планът? — Направи физиономия. — Междувременно ти дължа пари. Какво казахме, две хиляди и седемстотин ли? — Извади пачка от банкноти по сто долара от джоба си и отброи двайсет и седем банкноти, след което от пачката не остана много. Подаде ми парите и аз ги прибрах.

— Сега какво? — попита той.

— Засега нищо. Донякъде онова, което ще предприема, зависи от посоката, в която ще тръгне полицейското разследване, но...

— Не — прекъсна ме той, — не говоря за това. Какво ще правиш сега? Имаш ли уговорка за вечеря, имаш ли някаква работа в града?

— Ами — трябваше да помисля — сигурно ще се прибера в стаята си в хотела. Цял ден съм на крак, искам да си взема душ и да се преоблека.

— Мислиш да се прибереш пеша ли? Или ще вземеш метрото?

— Няма да вървя пеша.

— Ами да те закарам.

— Не е необходимо.

Той сви рамене.

— Трябва да правя нещо — рече унило.

* * *

В колата ме попита къде се намира прословутата обществена пералня и заяви, че иска да я види. Запътихме се натам, той спря буика от другата страна на улицата и загаси двигателя.

— Значи сега сме на полицейско наблюдение. Нали така се казва? Или така се казва само по телевизията?

— Наблюдението обикновено продължава часове — рекох. — Така че се надявам да не сме.

— Не сме, исках да поседя тук за минута. Чудя се колко ли пъти съм минавал с колата покрай това място. Никога не ми е хрумвало да спра и да позвъня на някого от телефона. Мат, ти сигурен ли си, че същите тия типове са убили другите две жени и са осакатили момичето?

— Да.

— Защото отвличането на Франси им е донесло пари, а другите случаи са били за, каква е думата? Удоволствие? Разпускане?

— Знам. Но сходствата са прекалено специфични и очебийни. Трябва да са същите.

— Защо мен?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид защо мен?

— Защото един наркотрафикант е идеална цел, има много пари в брой и основание да стои далеч от полицията. И преди го обсъждахме. А един от престъпниците е имал особено отношение към наркотиците. Непрекъснато е питал Пам дали познава дилъри, дали взима наркотици. Очевидно е бил обсебен от темата.

— Това отговаря на въпроса защо са избрали наркодилър. Но не и защо точно мен. — Приведе се напред и подпря ръце на волана. — Кой знае, че съм дилър? Не съм бил арестуван, нямам досие. Телефонът ми не се подслушва, къщата ми също. Убеден съм, че съседите ми нямат ни най-малка представа как си изкарвам парите. От Агенцията за борба с наркотиците ме разследваха преди година и половина и се отказаха, защото доникъде не стигнаха. Според мен нюйоркската полиция не знае дори, че ме има. Помисли си — ти си някаква отрепка, обичаш да убиваш жени, искаш да забогатееш, като ограбиш наркодилър, как изобщо разбираш, че ме има? Това искам да науча. Защо мен?

— Разбирам какво имаш предвид.

— Започнах да си мисля, че аз съм целта. Сещаш се, как цялата работа е започнала с това, че някой иска да ми навреди и да ме разкара. Но според теб не е така. Започва с някакви луди, които се кефят на

изнасилване и убийство. После решават да правят пари от това и се насочват към наркодилър, накрая избират мен. Затова не мога да стигна доникъде, като проучвам хора, които знам покрай сделките, не мога да намеря някой, който сигурно си мисли, че съм го прецакал при сделка и търси хубав начин да ми го върне. Не казвам, че няма луди в търговията с материала, обаче...

— Не, разбирам накъде биеш. И си прав. Станал си случайно цел. Търсели са наркодилър и се е оказало, че знаят за теб.

— Но как са разбрали? Хрумна ми нещо.

— Да чуем.

— Не ми се струва много смислено, но... Предполагам, че брат ми разказва историята си на сбирките. Сяда отпред и разказва на всички какво е правил и докъде е стигнал. Допускам, че споменава и как брат му си печели хляба. Прав ли съм?

— Ами аз знаех, че Пит има брат, който се занимава с наркотици, но не знаех нито името ти, нито къде живееш. Не знаех дори фамилията на Пит.

— Ако го беше попитал, щеше да ти я каже. Трудно ли ще е да научиш останалото? „Мисля, че познавам брат ти. В Бушуик ли живееше?“, „Не, Бей Ридж.“ „Така ли? Коя улица?“ Не знам. Предполагам, че е пресилено.

— И на мен така ми се струва — съгласих се. — Уверявам те, че на сбирките на АА ще откриеш всякакви хора, нищо няма да спре сериен убиец да прекрачи прага им. Бог знае, че много от известните убийци са били алкохолици и винаги под влияние на алкохол, когато са убивали. Но не знам някой от тях да се е опитвал да остане трезвен с програмата.

— Но е възможно.

— Сигурно. Повечето неща са възможни. Освен това, ако нашите хора живеят в Сънсет Парк, а Питър е ходил на срещите в Манхатън...

— Да, прав си. Живеят на два километра от мен, а аз се опитвам да ги проследя до Манхатън, за да проумея как са чули за мен. Разбира се, когато казах онова, което казах, не знаех, че са били от Бруклин.

— Когато каза кое?

Той ме погледна, мъката беше изписана на лицето му.

— Когато казах на Пити, че трябва да си затваря устата и да не разправя наляво-надясно за моите работи на сбирките. Когато казах, че

сигурно така са ме набелязали, че така са избрали Франсин — извърна се и зарея поглед през прозореца към пералнята. — Стана, когато ме караше към летището. Избухнах. Укоряваше ме за нещо, забравих за какво и аз му го изтърсих в лицето. За миг ме изгледа така, сякаш съм го изритал в стомаха. После каза, сещаш се, че няма да му обърне внимание, че няма да го приеме сериозно, знаел, че съм го изрекъл в яда си.

Завъртя ключа в стартера.

— Шибана пералня — изруга той. — Не виждам много хора да се редят да звънят по телефона. Да се махаме от тук, а?

— Разбира се.

— Предполагам, че думите ми са продължили да кънтят в главата му, премислял ги е — добави той след пресечка-две. — Сигурно се е чудил дали е истина. — Стрелна ме с поглед. — Според теб дали това е причината да започне отново? Защото, да ти призная, ако бях на мястото на Пити, май точно тези думи щяха да ме пречупят.

* * *

Вече в Манхатън, Кенан рече:

— Искам да отида до дома му, да почукам на вратата. Искаш ли да ме придружиш?

Ключалката на вратата на блока беше счупена. Кенан я отвори.

— Голяма сигурност. Чудесно място, няма що — отбеляза той.

Влязохме и се качихме на втория етаж. Кенан се приближи до една от вратите и за миг се заслуша, потропа, извика брат си по име. Никой не отговори. Отново почука и извика брат си със същия резултат, после побутна вратата и видя, че е заключена.

— Страхувам се какво ще открия вътре — призна той, — а в същото време се страхувам и да си тръгна.

Намерих вече невалидна карта „Виза“ в портфейла си и отворих вратата, като пъхнах картата между касата и езичето на бравата. Кенан ме изгледа с нараснало уважение.

Стаята беше празна и разхвърляна. Спалното бельо лежеше наполовина на пода, на един стол бяха натрупани в безпорядък дрехи. Забелязах Голямата книга^[1] и две брошури на АА на дъбовото бюро.

Не видях нито бутилки, нито необходимите за приготвянето на доза хероин пособия, на нощното шкафче имаше чаша за вода. Кенан я взе и я помириса.

— Не знам — колебаеше се той. — Ти какво ще кажеш?

Отвътре чашата беше суха, но май помирисах алкохол. Но преценката ми не беше сигурна. Нямаше да ми е за пръв път да надушвам алкохол там, където не го е имало.

— Не ми харесва да се ровя из нещата му — призна Кенан. — Колкото и малко да са, има право и на лично пространство. Просто одеve си представих как лицето му посинява, а иглата е все още в ръката му, нали разбираш?

На улицата добави:

— Добре, парите са у него. Не се налага да краде. Освен ако не се захване с кокаин, тогава от парите нищо няма да остане, но той никога не е си е падал много по коката. Пити харесва ниските ноти, харесва му да се спуска до най-големите дълбини.

— Познато ми е.

— Да. Ако свърши парите, винаги може да продаде камрито на Франси. Няма документите, но колата струва осем или девет хилядарки, така че сигурно ще открие някой, който и без документи да му даде няколкостотин долара за нея. Такова е икономическото мислене на наркомана, връзва се идеално.

Разказах му вица на Питър за разликата между наркомана и алкохолика. И двамата ще ти откраднат портфейла, но наркоманът ще ти помогне да го потърсиш.

— Така е — кимна той. — Красноречиво.

[1] Наръчник за членове на Асоциацията на анонимните алкохолици. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

През следващите дни се случиха няколко неща.

Три пъти ходих до Сънсет Парк, два пъти сам, а третият придружен от Ти Джей. В един свободен следобед му изпратих съобщение на пейджъра и той почти веднага ми позвъни. Срегнахме се на спирката на метрото на Таймс Скуеър и тръгнахме заедно към Бруклин. Обядвахме в един деликатесен магазин и пихме *café con leche* в кубинския ресторант, после се поразходихме. Поговорихме доста и аз не успях да науча много за него, но той разбра това-онова за мен, ако приемем, че ме е слушал.

Докато чакахме влака в обратната посока, той рече:

— Да кажем, че за днес не трябва да ми плащаш. Понеже нищо не сме правили.

— Времето ти все струва нещо.

— Ако работя, ама само се мотам. Човече, това мога да го правя безплатно цял живот.

Една вечер тъкмо се канех да тръгвам за среща, когато обаждане от Дани Бой ме накара да хукна към един италиански ресторант в Корона, където трима нищо и никакви хулигани напоследък се правели на големи гъзари. Изглеждаше малко вероятно да са хората, които търсех — Корона е в Северен Куинс, на светлинни години от Сънсет Парк, — но въпреки това отидох, пих вода „Сан Пелегрино“ на бара и чаках тримата типове в копринени костюми да се появят и да почнат да харчат пари.

Телевизорът беше включен и в десет часа по новините на „Канал 5“ излъчиха репортаж за трима мъже, които точно били арестувани за наскоро извършен въоръжен грабеж на търговец на диаманти на Четирийсет и седма улица.

— Ей, я погледнете! — обади се барманът. — Тия задници бяха тук миналите три вечери и харчеха пари като за последно. Имах някакво предчувствие откъде са се взели парите.

— Направили са го по старомодния начин — изкоментира мъжът до мен. — Откраднали са ги.

Намирах се само на няколко пресечки от стадион „Ший“, но въпреки това бях на стотици километри от Мете, които бяха изгубили за малко от Къбс същия следобед на „Ригли“. Янките играеха у дома срещу Индианците. Отидох до метрото и се прибрах.

* * *

В някой от следващите дни ми позвъни Дрю Каплан, който каза, че Кели и колегите му от отдел „Убийства“ в Бруклин искали Пам да отиде до Вашингтон и да бъде изслушана в Националния център за анализ на жестоки престъпления в седалището на ФБР в Куантико. Попитах кога заминава Пам.

— Няма да заминава — обяви той.

— Отказала ли е?

— По предложение на адвоката й.

— Не съм сигурен — рекох аз. — Най-силната част на агентите от ФБР винаги е бил отдела за връзки с обществеността, но онова, което съм чувал за екипа им за профилиране на серийни убийци, е страшно впечатляващо. Според мен трябва да отиде.

— Ами — отвърна Дрю — много жалко, че не си неин адвокат. Нает съм да пазя интересите й, приятелю мой. Така че планината идва при Мохамед. Утре изпращат човек.

— Кажи ми как е минало после — поисках аз, — стига това да съвпада с интересите на твоята клиентка.

Каплан се разсмя.

— Не ставай мнителен, Мат. Защо тя да се разкарва до Вашингтон? Нека той да дойде тук.

Каплан се обади отново след срещата с профайлъра и ми заяви, че никак не бил впечатлен от случилото се на срещата.

— Стори ми се леко небрежен — разказа Дрю. — Сякаш убиец, който е убил две жени и насякъл трета, не си заслужава отделеното време. Подразбрах, че колкото повече жертви трупа убиецът, толкова повече материал имат, с който да работят.

— Естествено.

— Само че това си е никаква утеха за хората в началото на върволицата от жертви. Те сигурно биха се утешили, ако полицаите успеят да спипат оня тип, преди да им е предоставил интересни материали за базата им с данни. Разправяше на Кели, че са събрали огромно количество информация за някаква откачалка на Западното крайбрежие. Могат да ти кажат, че като момче е колекционирал марки и на колко години е бил, когато си е направил първата татуировка. Но все още не са задържали кучия син и онзи май ми каза, че понастоящем бройката е четирийсет и две с четири вероятни жертви.

— Разбирам защо Рей и приятелчето му им изглеждат като нищо работа.

— Не се впечатли и за честотата на извършените убийства. Каза, че серийните убийци обикновено показвали по-висока честота на дейност. Което означава, че не изчакват месеци между жертвите. Според него или още не са набрали скорост, или посещават спорадично Ню Йорк и по-голямата част от убийствата им се случват другаде.

— Не — възразих. — Прекалено добре познават града.

— Защо го казваш?

— А?

— Как разбра, че познават добре града?

Ами защото бяха разкарвали братята Кури из целия Бруклин, но не можех да му го кажа.

— Използвали са две различни извънградски гробища, за да изхвърлят трупове — рекох аз, — както и Форест Парк. Може ли някой, който не е тукашен, да отвлече момиче на Лексингтън авеню, а после да изхвърли трупа в гробище в Куинс?

— Всеки би могъл — обори довода ми той, — ако е отвлякъл погрешното момиче. Нека да помисля какво друго каза агентът. Каза, че вероятно са в началото на трийсетте и в детството си са преживели насилие. Изговори доста общи неща. Каза и още нещо, което ме смрази.

— А именно?

— Ами че бил с екипа за профилиране в продължение на дваайсет години, почти от самото му създаване. Много скоро щял да се пенсионира и бил много щастлив.

— Защото е на ръба на силите си ли?

— Че и повече. Каза, че честотата на тези инциденти нараства непрекъснато в крайно противна възходяща. А по начина, по който кривата върви нагоре, предполагат, че тези случаи ще ескалират до края на века. Убийството като спорт, така се изрази. Каза, че очакват това да се превърне в лудото хоби на деветдесетте.

* * *

Когато започнах да посещавам сбирките на Анонимните алкохолици, канеха новодошлите да се представят и да съобщят от колко дни са трезви. На повечето срещи тези съобщения се посрещаха с аплодисменти. Но не и в „Сейнт Пол“, заради бивш член, който идвал всяка вечер в продължение на два месеца и преди всяка среща казвал: „Казвам се Кевин, алкохолик съм и съм с ден назад. Снощи пих, но днес съм трезвен!“ На хората им писнало да аплодират това изявление, затова на следващата работна среща гласувахме след ожесточени спорове да изоставим аплодисментите. „Казвам се Ал“, обявяваше някой, „и не пия от единайсет дни.“. „Здрасти, Ал“, отговаряхме му ние.

В сряда от Бруклин Хайтс отидох направо в Бей Ридж и си взех парите за разноските от Кенан Кури, а на срещата в осем и половина следващия вторник чух познат глас от задната част на залата да заявява:

— Казвам се Питър и съм алкохолик и наркоман, но съм чист от два дни.

— Здрасти, Питър — отговорихме в глас всички.

Мислех да го видя в почивката, но се заговорих със седналата до мен жена и когато се обърнах да го потърся, него вече го нямаше. Обадох му се от хотела по-късно, никой не отговори. Позвъних на брат му.

— Питър е трезвен — съобщих му. — Поне преди час беше такъв. Видях го на една сбирка.

— Говорих с него по-рано днес. Събщи ми, че по-голямата част от парите ми си стояла и нищо лошо не било сполетяло колата. Казах му, че не ми пука за парите, нито за колата, за него ми пука, а той отвърна, че бил добре. Как ти се стори?

— Не го видях. Само го чух да говори; когато го потърсих, вече си беше тръгнал. Обадох ти се, за да ти кажа, че е жив.

Кенан ми благодари за жеста. Две вечери по-късно той позвъни и ми каза, че е във фоайето на хотела.

— Паркирал съм на лошо място — рече. — Вечерял ли си? Слез и нека се видим отвън.

— Познаваш Манхатън по-добре от мен — каза Кенан, когато се качих в колата. — Избери някое място.

Отидохме в „Парис Грийн“ на Девето авеню. Брайс ме поздрави по име и ми даде маса до прозореца, а Гари театрално заръкомаха от бара. Кенан поръча чаша вино, а аз вода „Перне“.

— Хубаво място — изказа одобрението си той.

— Не знам, човече — каза ми след вечеря. — Нямам причина да оставам в града. Качвам се в колата и карам, не мога да се сетя за нито едно място, на което да отида. И навремето правех така непрекъснато, просто карам, давам своя принос за изчерпването на запасите от нефт и замърсяването на въздуха. Правил ли си го? О, не би могъл, нямаш кола. Ами ако ти се прииска да се махнеш за почивните дни? Какво правиш.

— Наемам кола.

— Да, разбира се. Не се сетих. Често ли го правиш?

— Доста често, когато времето е хубаво. Двамата с приятелката ми отиваме нагоре, към Пенсилвания.

— Имаш приятелка, така ли? Чудех се дали имаш. И отдавна ли сте заедно?

— Не съвсем.

— Тя с какво се занимава, ако нямаш нищо против да попитам.

— Специалист по история на изкуството.

— Много хубаво. Сигурно е интересно.

— На нея явно ѝ е интересно.

— Имах предвид, че тя трябва да е интересна жена. Интересна личност.

— И то много — потвърдих.

Тази вечер Кенан изглеждаше по-добре, подстриган и избръснат, но все още у него се долавяше изтощението и скритото под него безпокойство.

— Не знам какво да правя — призна той. — Седя вкъщи и направо откачам. Жена ми е мъртва, един Бог знае какви ги върши брат ми, делата ми отиват по дяволите, не знам какво да правя.

— Какво им е на делата ти?

— Може би нищо, може би всичко. Уредих една сделка по време на онова пътуване. Имам пратка, която трябва да пристигне идната седмица.

— Може би не бива да ми казваш.

— Опитвал ли си хашиш? Ако си бил заклет пияница, сигурно не си.

— Не съм.

— Ами това очаквам. Отгледан е в източна Турция и идва през Кипър, поне така ми казват.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че не трябваше да участвам в сделката. В нея са замесени хора, на които нямам доверие, а се включих по най-лошата причина. Направих го, за да съм зает с нещо.

— Мога да работя за теб, като разследвам смъртта на жена ти — заявих аз. — Мога да го направя независимо от начина, по който си изкарваш парите и дори мога да наруша някой и друг закон заради теб. Но не мога да работя за теб или с теб по какъвто и да е въпрос, свързан с твоята професия.

— Пити ми каза, че ако работи за мен, това отново ще го тласне към хероина. За теб това ли е причината?

— Не.

— Тогава просто не искаш да се замесваш.

— Май да.

Замисли се за момент, после кимна.

— Оценявам го — рече той. — Мога да уважа подобна позиция. От една страна бих искал да работим заедно, защото мога да разчитам на теб. Много е доходоносно. Знаеш.

— Разбира се.

— Но е мръсна работа, нали? Наясно съм. И как мога да не съм? Това е мръсен бизнес.

— Ами махни се от него.

— Обмислям го. Никога не съм възнамерявал да ми е занаят за цял живот. Винаги съм си мислел, че ще го правя още няколко години,

още няколко сделки, още малко пари в офшорната сметка. Позната история, нали? Иска ми се да ги легализират, за всички да стане по-лесно.

— Един полицаи каза същото онзи ден.

— Никога няма да стане. Или може би ще стане. Ще посрещна новината с радост, казвам ти.

— А тогава какво ще правиш?

— Ще продавам нещо друго — той се разсмя. — При последното пътуване срещнах един тип, ливанец като мен, останах с него и съпругата му в Париж. „Кенан“, убеждаваше ме той, „трябва да се махнеш от този бизнес, той погубва душата.“ Искаше да работя с него. Знаеш ли с какво се занимава? Продава оръжия, за бога, продава оръжия. „Човече“, рекох му аз, „моите клиенти убиват себе си с материала. Твоите клиенти убиват други хора.“ „Не е същото“, настояваше той. „Сключвам моите сделки с добри хора, уважавани.“ И ми разказа какви важни хора познава, от ЦРУ и от тайните служби на други страни. Така че може би ще се махна от наркотиците и ще се превърна в мастит търговец на смърт. Това повече ли ще ти хареса?

— Нямах ли и друг избор?

— Сериозно ли? Напротив. Мога да купувам и продавам каквото и да било. Не знам, баща ми беше малко луд на темата с финикийците, но няма съмнение, че народът ни е народ от търговци, пръснати по целия свят. Когато напуснах колежа, първото, което направих, е да пътувам. Гостувах на роднини. Ливанците са се разселили по цялата планета, човече. Имам леля и чичо в Юкатан, имам братовчеди в Централна и Южна Америка. Отидох до Африка, някакви роднини по линия на майка ми живеят в страна, наречена Того. Не бях чувал за нея, докато не отидох там. Роднините ми работят на черния пазар на валутата в Ломе, това е столицата на Того. Имат офиси в сграда в търговската част на Ломе. Във фоайето няма никакъв знак, че там се помещава фирма и се налага да изкачиш стълбите, но като цяло всичко е доста открито. През целия ден идват хора за обмяна на пари, долари, лири, франкове, пътнически чекове. Злато, купуват и продават злато, мерят го и определят цената.

По цял ден парите идват и си отиват от дългата маса, която имат там. Не ми се вярваше чак с колко много пари работят. Бях дете, не бях виждал много пари в брой, а тогава гледах тонове пари. Разбираш ли,

те печелеха само процент или два на сделка, но количеството е невероятно.

Живееха в заграден с високи стени комплекс в края на града. Трябва да е бил огромен, за да има къде да се настанят всички слуги. Аз съм дете от улица Бъргън, израснах в стая, която споделях с брат ми, а ето ги тези мои братовчеди, които имат по пет слуги на човек. Дори и децата. Не преувеличавам. Отначало се чувствах притеснен, мислех си, че е разхищение, но ми обясниха логиката. Ако си богат, тогава си задължен да наемаш много служители. Създаваш работни места, правиш нещо за хората.

„Остани“, убеждаваха ме те. Искаха да се включа в техния бизнес. Ако не ми харесвало в Того, имали сватове, които се занимавали със същото в Мали. „Но в Того е по-хубаво“, така ми разправяха.

— Можеш ли да отидеш и сега?

— Подобни неща човек прави, когато е на двајсет, тогава започва нов живот в нова страна.

— А ти на колко си, на трийсет и две?

— Трийсет и три. Малко съм стар за старт от самото дъно.

— Може и да не се наложи да започваш отначало.

Той сви рамене.

— Странното е, че с Франсин го обсъждахме. На нея идеята не ѝ допадала, страхуваше се от черните. Представата да е една от шепата бели хора сред нация от черни я плашеше. Казваше неща от сорта: ами ако решат да ни превземат? А аз ѝ отвърщах: скъпа, какво има да ни превземат? Страната си е тяхна. Вече си я имат. Но тя не разсъждаваше съвсем рационално по въпроса. — Гърлото му се стегна. — А виж кой я вкара в буса, виж кой я уби. Бели типове. Цял живот се страхуваш от едно, а нещо друго те сполита изневиделица. — Погледът му срещна моя. — Не е като само да са я убили, унищожиха я. Тя престана да съществува. Дори не видях труп, видях части, късове. Посред нощ отидох до клиниката на братовчед си и превърнах късовете в пепел. Тя си отиде, а в живота ми зейна дупка, която не знам как да запълня.

— Казват, че е нужно време.

— Мога да отделя такова. Имам време, с което не знам какво да правя. В къщата по цял ден съм сам и се улавям, че си говоря сам. Говоря си на глас, искам да кажа.

— Хората го правят, когато са свикнали около тях да има определен човек. Ще го преодолееш.

— Ами ако не мога? Ако говоря на себе си, кой ще ме чуе? — Отпи от водата в чашата си. — А и въпросът със секса — добави той. — Не знам какво да правя със секса. Имам потребности, разбираш ли? Млад съм, естествено е.

— Преди минута беше прекалено стар, за да започнеш нов живот в Африка.

— Разбираш какво имам предвид. Имам желания и не само, че не знам какво да правя с тях, не ми се струва правилно да ги *изпитвам*. Струва ми се нелоялно да си легна с друга жена. А и с кого да си легна, ако искам? Какво да правя, да ухажвам някоя жена в бар? Да отида на масаж, да платя на някоя кривогледа корейка да ме изчука? Да ходя на шибани *срещи*, да заведа някоя жена на кино, да разговарям с нея? Опитвам се да си представя как правя всичко това и решавам да си остана вкъщи и да си бия чекии, само че и това не правя, защото и то ми се струва нелоялно — рязко се облегна назад, смутен. — Съжалявам. Нямах намерение да изливам всички тия глупости пред теб. Не мислех да казвам нищо подобно. Не знам откъде се взе.

* * *

Когато се прибрах в хотела, позвъних на моята специалистка по история на изкуството. Тази вечер имаше лекции и все още не беше се прибрала. Оставих съобщение на секретаря ѝ и се почудих дали ще ми се обади.

Няколко вечери преди това се бяхме посдърпали. След вечеря си взехме видеокасата под наем с филм, който тя искаше да гледа, а аз не и може би реагирах по-остро, не знам. Каквото и да се беше случило между нас, то не беше хубаво. Щом филмът свърши, тя направи неприлична забележка и аз казах, че може би няма да е лошо, ако се потруди да ограничи случаите, в които говори като проститутка. Думите ми щяха да предизвикат сравнително уместен отговор при обичайните обстоятелства, но ги казах така, сякаш наистина го мислех и тя ми отговори с подходяща острога.

Извиних се, тя също се извини и се разбрахме, че нищо не е станало, но нямаше такова усещане, а когато дойде време за лягане, си легнахме в двата края на града. На следващия ден се чухме и не споменахме случилото се, все още не сме, но то виси във въздуха между нас, когато говорим и дори когато си мълчим.

Тя ми се обади в единайсет и половина.

— Тъкмо влизам — каза Илейн. — Няколко души ходихме да пийнем по нещо след лекцията. А твоят ден как мина?

— Добре — отвърнах аз и поговорихме няколко минути. После я попитах дали не е прекалено късно, за да намина през дома ѝ.

— О, боже — възкликна тя, — и на мен ми се иска да те видя.

— Но е прекалено късно.

— Май да, скъпи. Изтощена съм и искам само да си взема един бърз душ и да заспя. Нали няма проблем?

— Разбира се.

— Да ти се обадя ли утре?

— Аха. Приятни сънища.

Затворих и добавих:

— Обичам те. — Говорех на празната стая, чух как думите отскочиха от стените. Бяхме станали доста добри в това всячески да избягваме фразата от разговорите си, когато бяхме заедно, а сега се слушах как я изговарям и се чудех дали е истина.

Чувствах нещо, но не можех да определя какво. Взех си душ, изсуших се, постоях пред огледалото над мивката, като гледах лицето си и внезапно проумях какво чувствам.

Всяка вечер има две сбирки в полунощ. Най-близката е на Западна четирийсет и шеста улица. Стигнах точно когато срещата започваше. Налях си чаша кафе и седнах, минути по-късно чух познат глас:

— Казвам се Питър и съм алкохолик и наркоман. — Добре, помислих си. — И съм трезвен от вчера.

Не е чак толкова добре. Във вторник не беше пил от два дни, днес от вчера. Помислих си колко ли му е трудно да се опитва да се качи отново на кораба на живота и все да не може да се залови здраво за него. После спрях да мисля за Питър Кури, защото бях на сбирката заради себе си, а не заради него.

Слушах внимателно разказа на говорещия, въпреки че не мога да ви кажа какво точно чух, а когато той приключи и започна обсъждането, вдигнах веднага ръка. Извикаха ме и казах:

— Казвам се Мат и съм алкохолик. Не пия от няколко години и изминах дълъг път, откакто влязох през тази врата, но понякога забравям, че все още съм прецакан. Преминавам през труден етап във връзката си, а дори не го осъзнавах доскоро. Преди да дойда тук, се чувствах неудобно и трябваше да остана под душа пет минути, за да осъзная какво чувствам. Разбрах, че става дума за страх, уплашен съм.

Дори не знам от какво се страхувам. Имам чувството, че ако се поразмисля, ще открия, че се страхувам от всяко проклето нещо на света. Страхувам се от обвързване, страхувам се от самотата. Страхувам се, че ще се събудя скоро, ще погледна в огледалото и ще видя в него образа на стар човек, който се вира в мен. Че някой ден ще умра сам в онази стая и никой няма да ме намери, докато вонята не започне да се усеща отвън.

Затова се облякох и дойдох тук, защото не искам да пия и не искам да се чувствам така, а и след всичките тези години продължава да не ми е ясно защо споделянето толкова помага на тези неща, но помага. Благодаря.

Мисля, че сигурно съм им се сторил като емоционална откачалка, но човек се научава да не дава пукната пара за начина, по който го възприемат другите и ми беше все едно. Много лесно беше да си кажа всичко в онази зала, защото не познавах никого освен Питър Кури, а ако той беше трезвен от един ден, сигурно не можеше да схване смисъла на цяло изречение, камо ли да помни казаното пет минути след него.

А може би не съм прозвучал толкова зле, кой знае. Накрая всички станахме и казахме молитва за спокойствие, а след нея двама мъже, които седяха две редици пред мен, дойдоха и ми поискаха телефонния номер. Дадох им една от визитките си.

— Прекарвам много време навън — обясних аз, — но можете да оставите съобщение.

Поговорихме си минута, после се огледах за Питър. Кури, той си беше отишъл. Не знаех дали е изчакал края на сбирката или се е измъкнал веднага, но и в двата случая го нямаше.

Имах усещането, че не иска да ме види и можех да го разбера. Помнех трудностите, които имах в началото, когато издържах по няколко дни един след друг, след това пиех, след това отново започвах. Положението му се усложняваше от дългото време, което беше прекарал трезвен и от унижението, че е изгубил постигнатото. С всичките неща, които се случваха с него, вероятно щеше да му е нужно известно време, за да си възстанови самоуважението.

Междувременно беше останал трезвен. Само ден, но в известен смисъл всички живеем ден за ден.

* * *

В събота следобед си взех почивка от спорта по телевизията и се обадох на телефонния оператор. Казах на служителката, че съм си изгубил картата, където пише как да включа изключената услуга за препращане на позвъняванията. Представих си я как проверява регистрите, вижда дали съм абониран за услугата и звъни на 911, за да нареди полицията да обгради хотела. *„Оставете телефона, Скъдър, и излезте с вдигнати ръце!“*

Преди дори да завърша тази мисъл в главата си, тя беше пуснала запис и глас от компютър ми обясняваше какво трябва да направя. Не можах да го запиша толкова бързо, колкото ми диктуваха, затова се наложи да позвъня втори път и да повторим процедурата.

Преди да изляза от къщи и да отида у Илейн, изпълних стъпка по стъпка указанията и уредих нещата така, че всички обаждания от телефона ми автоматично да се прехвърлят към нейния. Или поне така трябваше да стане на теория. Не вярвах много на тази работа.

Илейн беше купила билети за представление в театрален клуб „Манхатън“, мрачна и потискаща пиеса от югославски драматург. Имах чувството, че част от нея се беше изгубила при превода, но онова, което се появи на сцената, все още носеше много от нейната злокобна наситеност. Пиесата ме заведе в тъмни кътчета на душата ми, без да си прави труда да включи осветлението.

Преживяването се утежняваше допълнително от факта, че бяха поставили пиесата без антракт. От театъра излязохме към десет и четвърт, не беше прекалено рано, затова пък преживяването ни беше

помело. Актьорите получиха своите бисове, прожекторите светнаха и ние се затирихме навън като зомбита.

— Силно действащо лекарство — казах аз.

— Или силна отрова. Съжалявам, напоследък избирам все шедьоври, нали? Първо онзи филм, който не ти хареса, а сега това.

— Не че пиесата не ми е харесала. Просто се чувствам така, сякаш съм преживял десет рунда с нея и здраво са ме млатели в лицето.

— Според теб какво беше посланието?

— Вероятно се разбира най-добре на сърбохърватски. Не знам. Че светът е скапано място?

— За да го разбереш, не ти трябва да ходиш на театър — каза тя. — Можеш просто да прочетеш вестника.

— Ами може би в Югославия не е така.

Вечеряхме близо до театъра, обгърнати от настроението на пиесата.

— Искам да ти кажа нещо — обявих насред вечерята. — Искам да ти се извиня за онази вечер.

— Случката е забравена, скъпи.

— Не знам дали е така. Напоследък настроението ми е странно. Отчасти причината е в случая, по който работя. На два пъти сме късали, чувствах се така, сякаш напредвам, а сега всичко отново е в задънена улица и самият аз имам чувството, че съм в задънена улица. Но не искам това да влияе на отношенията ни. Ти си важна за мен, нашата връзка е важна за мен.

— И за мен също.

Поговорихме си и нещата сякаш просветляха, въпреки че настроението от пиесата не искаше да се махне толкова лесно. След това се върнахме в нейния апартамент и тя провери съобщенията, докато аз бях в банята. Когато се върнах, на лицето ѝ беше изписано любопитно изражение.

— Кой е Уолтър? — попита тя.

— Уолтър.

— Току-що се обади, за да каже здрасти, нищо важно, искаше да ти каже, че е жив и вероятно по-късно ще ти се обади.

— О — сетих се аз. — Запознахме се на сбирката онази вечер. Той е относително нов трезвеник.

— И си му дал този номер, така ли?
— Не — изненадах се. — Защо да го правя?
— На това се чудя.
— А — просветна ми. — Май работи.
— Кое работи?
— Прехвърлянето на обажданията. Казах ти, че братя Конг ми уредиха тази услуга, когато си играеха с телефонната компания. Този следобед я активирах.
— Значи ще ти звънят тук.
— Да. Не вярвах много, че ще се получи, но очевидно е станало. Какво има?
— Нищо.
— Сигурна ли си.
— Разбира се. Искаш ли да чуеш съобщението? Мога да го пусна отново.
— Не и ако не е казал друго.
— Тогава да го изтрия?
— Става.
Илейн изтри съобщението.
— Чудя се какво ли си е помислил — рече тя, — когато е набрал твоя номер и се е включил телефонен секретар със запис на женски глас.
— Очевидно не е решил, че е сбъркал номера, иначе нямаше да остави съобщение.
— А за кого ли ме мисли, интересно.
— За тайнствена жена със секси глас.
— Вероятно си мисли, че живеем заедно. Освен ако не знае, че живееш сам.
— За мен знае само, че съм луд и не пия.
— Защо да си луд?
— Защото изговорих доста дивотии на сбирката, на която се запознах с него. От цялата работа е разбрал, че съм свещеник, а ти си икономката в жилището на енорийския свещеник.
— Тази игра не сме я играли. Свещеник и икономка. „Благослови ме, отче, защото бях много непослушно момиче и вероятно заслужавам хубаво напляскване.“
— Не бих се изненадал.

Илейн се разсмя, посегнах да я прегърна, когато телефонът иззвъня.

— Ти отговори — рече тя. — Сигурно е Уолтър.

Вдигнах телефона и мъж с дълбок глас помоли да говори с госпожица Мардел. Подадох ѝ слушалката, без да кажа и дума, и отидох в другата стая. Стоях на прозореца и гледах към светлините от другата страна на река Ийст. След две минути Илейн дойде и застана до мен. Не спомена позвъняването, нито пък аз го направих. Десет минути по-късно телефонът отново иззвъня, тя го вдигна и ми го подаде. Обаждаше се Уолтър, просто използваше често телефона, както насърчаваха новациите в програмата да правят. Разговорът ни не продължи дълго, а когато затворих, се извиних на Илейн.

— Съжалявам, идеята беше лоша.

— Ти често си тук. Хората трябва да могат да се свързват с теб.
— След няколко минути добави: — Изключи го. Нека тази нощ никой не ни безпокои.

* * *

На сутринта минах през Джо Дъркин, отидохме на обяд с него и двама негови приятели от екипа, който работеше по големи престъпления. Върнах се в хотелската си стая и спрях на рецепцията за съобщения, но нямаше никакви. Качих се горе, избрах си книга и в три и двайсет телефонът иззвъня.

— Забравил си да изключиш препращането на обажданията — рече Илейн.

— Мили боже. Нищо чудно, че няма никакви съобщения за мен. Току-що се прибрах, цяла сутрин бях навън, напълно ми е изхвъркнало от ума. Канех се да се прибера направо у дома и веднага да го изключа, но забравих. Сигурно е било лудница цял ден.

— Не, но...

— А ти как се свърза? Не отхвърля ли позвъняването ти, не ти ли дава сигнал заето, като ме набереш?

— Първият път ми даде. Обадох се долу на рецепцията и те прехвърлиха разговора.

— Аха.

— Очевидно не става, когато разговорите се прехвърлят през номератора на рецепцията.

— Очевидно.

— Ти Джей се обади. Каза, че не е важно. Но току-що позвъни Кенан Кури. Трябва веднага да му се обадиш, било спешно.

— Така ли каза?

— Каза, че е на живот и смърт, по-вероятно на смърт. Не разбрах какво означава, но звучеше сериозно.

Веднага позвъних.

— Мат, слава богу — възкликна Кенан. — Стой на линия, говоря с брат си по другата. Вкъщи си, нали? Добре, остани на линия, ще ти се обадя след секунда. — Чу се щракване, след минута или малко по-късно ново щракване и той пак се обади. — Брат ми идва — обясни. — Ще дойде до хотела ти, ще те чака отпред.

— Какво става?

— С Пити ли? Нищо, добре е. Ще те докара до Брайтън Бийч. Днес няма време за мотаене с метрото.

— Какво има в Брайтън Бийч?

— Пълно е с руснаци — рече той. — Един от тях току-що ми се обади и каза, че преживява делови затруднения, сходни на тези, които преживях и аз.

Това можеше да означава само едно, но исках да съм сигурен.

— Съпругата му?

— По-лошо. Трябва да вървя, ще се видим там.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В края на септември двамата с Илейн бяхме прекарвали идиличен следобед в Брайтън Бийч. Слязохме на последната спирка на влака и тръгнахме пеш по Брайтън Бийч авеню, разглеждахме пазарите, гледахме витрините, след това изследвахме страничните улички с техните скромни къщи и мрежа от задни улички, пътечки, пътеки и алеи. Основната част от населението бяха руски евреи, много от тях пристигнали съвсем наскоро и в квартала цареше изключително чуждестранна атмосфера, като в същото време в същината си оставаше нюйоркски. Ядохме в грузински ресторант, после отидохме на разходка с кораб до Кони Айлънд, наблюдавахме как онези, които бяха по-смели от нас, скачат в океана. После прекарахме час в Аквариума и накрая се прибрахме у дома.

И да сме се разминали с Юри Ландо на улицата в онзи ден, надали би ни привлякъл вниманието. Тук той изглеждаше напълно като у дома си, както сигурно би изглеждал из улиците на Киев или Одеса. Едър мъж, широкоплещест, с лице, което би могло да се използва за образа на идеализиран работник в някой стенопис от времената на социалистическия реализъм. С голямо чело, високи скули, ъгловато лице и издадена челюст. Косата му беше светлокестенява и сплъстена, имаше навика да отмята глава, за да я махне от лицето си.

Ландо беше някъде в края на четирийсетте, в Америка бил от десет години. Дошъл със съпругата и четиригодишната си дъщеря, Людмила. В Съветския съюз се занимавал с някаква търговия на черния пазар, а в Бруклин лесно се включил в различни маргинални начинания и скоро започнал да се занимава с трафик на наркотици. Справял се добре, все пак това е бизнес, в който има големи печалби. Ако не те убият или опандизят, обикновено се справяш много добре.

Преди четири години на съпругата му поставили диагноза рак на яйчниците с метастази. Химиотерапията я поддържала две години и половина. Надявала се да доживее да види как дъщеря им завършва

училище, но починала през есента. Людмила, която вече се наричала Луша, завършила през пролетта и сега била в подготвителен клас в академия „Чичестър“, малка частна гимназия за момичета, която се намира в Бруклин Хайтс. Таксата била висока, но такива били и академичните изисквания, а възпитаничките на „Чичестър“ показвали превъзходни резултати на приемните изпити за коледжите от „Бръшляновата лига“ и женските колежи като „Брин Мор“ и „Смит“.

Когато Кенан започнал да звъни на хората от бизнеса, за да ги предупреди за опасността от отвлечане, бил на косъм да не се обади на Юри Ландо. Не били близки, познавали се бегло, но главната причина била, че Кенан гледал на Ландо като на човек, който не може да стане жертва на похитителите. Нали съпругата му вече била мъртва.

Дори не си помислил за дъщерята. Въпреки това се обадил и Ландо отчел обаждането му като потвърждение за правилността на мерките, които бил взел, когато записал Луша в „Чичестър“. Вместо да я остави да ходи на училище с метрото или с автобуси, той намерил фирма, която да изпраща кола всяка сутрин в седем и половина и да я взема от гимназията всеки следобед в три без четвърт. Ако Луша искала да отиде в дома на някоя приятелка, шофьорът на фирмата я закарвал до там, а тя трябвало да му позвъни, за да я върне после вкъщи. Когато излизала да се поразходи из квартала пък, обикновено взимала със себе си кучето. Кучето, порода родезийски риджбек, било много мило животно, но изглеждало достатъчно свирепо, за да държи на разстояние непознатите хора.

По-рано този следобед някой позвънил в канцеларията на академия „Чичестър“. Добре възпитан господин обяснил, че е помощник на господин Ландо и помолил от негово име да пуснат Людмила от училище половин час по-рано по семейни причини, случаят бил спешен.

— Уговорил съм се с фирмата, която изпраща колата — уверил той дамата, с която разговарял, — и те ще изпратят кола, която да чака пред училището в два и петнайсет, въпреки че вероятно няма да е колата, с която са я докарали тази сутрин.

Освен това помолил дамата да не звъни в дома на господин Ландо, ако има някакви въпроси, а да се обръща към него, господин Петибоун, на номера, който щял да й продиктува.

Не ѝ се наложило да звъни на номера, защото нямало проблем да удовлетворят молбата му. Дамата извикала Луша в кабинета си (никой в училището не я познавал като Людмила) и ѝ казала, че днес ще я пуснат по-рано. В два и десет дамата погледнала през прозореца и видяла тъмнозелен бус или ван, паркиран точно срещу входа на гимназията на улица Пайнепъл. Колата изобщо не приличала на последния модел джи ем седан, който обикновено докарвал сутрин момичето и го прибирал следобед, но нямало съмнение, че чака Луша. Името на фирмата за превози и адресът били изписани с големи бели букви отстрани: „Превозни услуги Хаверим“ с адрес на Оушън авеню. А шофьорът, който излязъл от вана, за да отвори вратата на Луша, бил облечен в синьо сако, каквото носели служителите на фирмата, и имал една от техните шапки.

Самата Луша се качила във вана, без да се поколебае. Шофьорът затворил вратата, заобиколил вана и седнал зад волана, след което потеглил към ъгъла на улица Уилоу и жената извърнала поглед от прозореца.

В три без четвърт останалите ученици били освободени, а няколко минути по-късно шофьорът, който редовно карал Луша, се появил със сивия олдсмобил, с който докарал Луша до училището същата сутрин. Почакал търпеливо до тротоара, знаел, че Луша обикновено закъснява петнайсетина минути, преди да излезе от сградата. Би могъл да чака толкова, че и по-дълго, без да се оплаква, но една от съученичките на Луша го разпознала и му казала, че сигурно е станала грешка.

— Пуснаха я по-рано — съобщило му момичето. — Взеха я преди половин час.

— Я стига. — Шофьорът решил, че момичето се шегува с него.

— Истина е! Баща ѝ позвънил в кабинета на директора и една от вашите коли дойде да я вземе. Попитайте госпожица Севърънс, ако не ми вярвате.

Шофьорът не влязъл и не попитал нищо госпожица Севърънс. Ако го беше направил, дамата сигурно щеше да позвъни в дома на Ландо и най-вероятно да се обади в полицията. Вместо това се свързал по радиостанцията си с диспечера на Оушън авеню и го попитал какво, по дяволите, става.

— Ако е трябвало да бъде взета по-рано — негодувал той, — можехте мен да изпратите. Или поне да ми кажете да прескоча редовната си разходка до тук.

Диспечерката, разбира се, нямала никакво понятие за какво става дума. Когато схванала, стигнала до единственото смислено за нея обяснение — че по някаква причина Ландо се е обадил на друга фирма за превози. Можела да остави всичко така. Може би всички линии са били заети, може би е бързал, може би сам е взел детето и не е успял да се свърже с определената за задачата кола. Но, изглежда, нещо я притеснило, защото погледнала кой е номерът на Юри Ландо и му позвънила.

Отначало Юри не разбрал защо е цялата суматоха. Значи някой в „Хаверим“ е допуснал грешка, отишли са две коли вместо една и вторият шофьор е пътувал напразно. И защо му се обаждат за такова нещо? После започнал да осъзнава, че нещо не е както трябва. Разпитал най-подробно диспечерката, извинил се за създаденото неудобство и затворил.

След това позвънил в училището и когато научил от госпожица Севърънс за обаждането на неговия асистент, господин Петибоун, най-после разбрал какво се е случило. Някой бил успял да прилъже дъщеря му да излезе от училище и да се качи във ван. Луша била отвлечена.

На този етап госпожица Севърънс също стигнала до този извод, но Ландо я убедил да не се обажда в полицията. „По-добре да не разгласяваме случая“, казал той, като импровизирал в движение. „Роднините на майка й са силно вярващи православни, можете да ги наречете религиозни фанатици. Настояваха да я махна от «Чичестър» и да я изпратя в някакво откачено религиозно училище в Бороу Парк. Не се притеснявайте, сигурен съм, че утре ще се върне във вашето училище.“

После затворил телефона и се разтреперил. Дъщеря му била отвлечена. Какво искали похитителите? Готов бил да им даде всичко, което пожелаят, всичко. Но кои били копелетата? И какво, за Бога, искали?

Не споменал ли някой неотдавна нещо за отвличане?

Спомнил си и тогава позвънил на Кенан. А Кенан позвъни на мен.

Юри Ландо имаше пентхаус в дванайсететажна тухлена кооперация на Брайтуотър Корт. В покритото с плочи фоайе ни спряха двама яки руснаци със сака и шапки от туид. Питър пренебрегна униформения портиер и каза на другите, че се казва Кури и че господин Ландо ни очаква. Единият от тях ни придружи в асансьора.

Когато се качихме горе около четири и половина, Юри тъкмо беше получил първото позвъняване от похитителите. Все още не можеше да го възприеме.

— Един милион! — крещеше той. — Откъде ще намеря милион долара? Кенан, чие дело е? Чернилки ли са? Да не са ония откачалки от Ямайка?

— Бели са — отговори Кенан.

— Моята Лушка — каза Юри. — Как можа да се случи? Що за страна е това? — Той спря, когато ни видя. — Вие сте братът — обърна се той към Питър. — А вие?

— Матю Скъдър.

— Работите за Кенан. Добре. Благодаря и на двама ви, че дойдохте. Но как влязохте? Направо ли влязохте? Във фоайето са двама от моите хора, трябваше да... — Той видя мъжа, който се беше качил с нас. — А, ето те и теб, Дани, добро момче. Върни се долу и дръж всичко под око. — После каза, сякаш на себе си: — Вече имам охрана. Конят е откраднат, а аз заключвам конюшните. Защо? Какво могат да ми вземат сега? Бог, това гадно копеле, взе жена ми, а онези копелета откраднаха моята Лади, моята Лушка. — Обърна се към Кенан. — Ако бях сложил долу охрана, още когато ми се обади, щеше ли да има полза? Вземи са я от училище, откраднали са я пред носа на всички. Искат ми се да бях постъпил като теб и да я бях пратил в чужбина.

Двамата с Кенан се спогледахме.

— Какво има? Нали каза, че си изпратил жена си в чужбина?

— Това беше историята, която съчинихме, Юри.

— История ли? Защо ти е трябвало история? Какво стана?

— Отвлякоха я.

— Жена ти.

— Да.

— Колко даде за нея?

— Поискаха милион. Преговаряхме, уговорихме се за по-малка цифра.

— Колко?

— Четиристотин хиляди.

— Плати ли парите? Върна ли си я?

— Платих.

— Кенан — улови го той за раменете. — Кажете ми, моля те. Върна ли си я, нали?

— Мъртва — отвърна Кенан.

— О, не! — възкликна Юри. Залитна, сякаш са го ударили, закри лицето си с ръце. — Не. Не ми казвайте такова нещо.

— Господин Ландо...

Той не ми обърна внимание, улови Кенан за ръка.

— Но ти си платил — настоя той. — Дал ли им точната сума, нали? Не си се опитал да ги изпързалиш?

— Платих, Юри. И въпреки това я убиха.

Раменете му се превиха.

— Защо? — Сякаш не питаше нас, а мръсното копеле Бог, отнело жена му. — *Защо?*

Приблжих се.

— Господин Ландо — намесих се, — тези мъже са много опасни, зли и непредсказуеми. Освен госпожа Кури са убили още две жени. Страхувам се, че нямат никакво намерение да оставят дъщеря ви жива. Има голяма вероятност вече да е мъртва.

— Не.

— Ако е жива, имаме шанс. Но трябва да решите как ще действате.

— Какво имате предвид?

— Можете да позвъните на полицията.

— Казахте без полиция.

— Естествено, че ще го кажат.

— Последното, което искам, е тук да дойдат полицаи и да се ровят в живота ми. Щом събера откупа, те ще поискат да им обясня откъде са дошли парите. Но ако така дъщеря ми ще се върне... Вие какво мислите? По-голям шанс ли имаме, ако се обадим в полицията?

— Може да имате по-голям шанс да заловите мъжете, които са я отвлели.

— Не ме интересува това. Кажете как да си я върна?

Мъртва е, помислих си аз, но си казах и че не го знам със сигурност, както и че той не бива да го чува.

— Не мисля, че ако намесите полицията на този етап, вероятността да върнете дъщеря си жива ще се увеличи — рекох аз. — Според мен може да има обратен ефект. Ако полицаите се намесят и похитителите го разберат, ще зарежат откупа и ще избягат. И няма да оставят момичето живо.

— Значи без полиция, мамка му. Ще се справим сами. Сега какво?

— Сега трябва да позвъня по телефона.

— Моля, чакайте, искам телефонът да е свободен. Обадох се, говорих с него, имах милион въпроса и той ме изслуша. „Нека линията е свободна. Ще се свържем отново с теб.“ Използвайте телефона на дъщеря ми, зад тази врата. Децата са непрекъснато на телефона, никога не можеш да позвъниш у дома. Ползвах онази услуга с изчакващото позвъняване, но всички откачихме. Непрекъснато ти щрака в ухото, казва ти да изчакаш, а ти трябва да се обадиш. Ужасно. Махнах я, взех ѝ собствен телефон, може да си говори по него, колкото си иска. Боже, вземи всичко, което имам, само ми я върни!

* * *

Обадох се на пейджъра на Ти Джей и оставих номера на телефона на дъщерята на Ландо, който беше с образа на Снупи. Снупи и Майкъл Джексън изглежда играеха основна роля в личната ѝ митология, ако се съдеше по обзавеждането на стаята. Вървах напред-назад, чаках да ми позвънят и намерих семейна снимка на бялата лакирана тоалетка, Юри и тъмнокоса жена с тъмнокосо момиче, чиято коса падаше по раменете ѝ на пищни къдрици. На снимката Луша изглеждаше десетинагодишна. На друга фотография беше сама, по-голяма и май беше снимана точно след дипломирането си през юни. На по-новата снимка косата ѝ беше по-къса, а лицето ѝ изглеждаше сериозно и зряло за годините ѝ.

Телефонът иззвъня. Вдигнах и чух:

— Йоо, кой търси Ти Джей?

— Мат.

— Здравсти, мой човек! Кво ста'а, пич?

— Положението е сериозно. Спешен случай, трябва ми помощта ти.

— Дадено.

— Можеш ли да се свържеш с братя Конг?

— Искаш да кажеш веднага ли? Трудно е да ги намери понякога човек. Джими Хонг има пейджър, но невинаги го носи със себе си.

— Виж дали можеш да се свържеш с него и му дай този номер.

— Добре. И само това?

— Не — казах. — Помниш ли обществената пералня, до която ходихме миналата седмица?

— Да.

— Знаеш ли как да стигнеш до там?

— С влак до Четирийсет и пета, една пресечка до Пето авеню, четири-пет пресечки до тръкни-плакни.

— Не бях разбрал, че си внимавал.

— Мамка му — възмути се той. — Човече, внимавам нонстоп. Аз съм внимателен.

— Не само находчив?

— Находчив и изобретателен.

— Можеш ли да стигнеш дотам сега?

— Веднага? Или първо да звънна на братя Конг?

— Звънни им и тръгвай. Близко ли си до метрото?

— Човек, винаги съм близо до метрото. Говоря ти по телефона, който братя Конг освободиха, на Четирийсет и трета и Осма.

— Обади ми се, щом пристигнеш.

— Добре. Стаа нещо, нъл тъй?

— Нещо много сериозно — отвърнах.

* * *

Оставих вратата на спалнята отворена, за да мога да чуя телефона, ако иззвъни и се върнах в дневната. Питър Кури стоеше до

прозореца и наблюдаваше океана. Не бяхме говорили много, докато бяхме в колата на път за насам, но той доброволно сподели, че не е пил и не е взимал наркотици от срещата, на която го бях видял.

— Това прави пет дни — каза той.

— Страхотно.

— Това е репликата за ободряване, нали? Един ден или двайт години, казваш на някого от колко време не пиеш и той ти казва, че е страхотно. „Днес си трезвен и само това има значение.“ Да пукна, ако знам кое има повече значение.

Отидох при Кенан и Юри и поговорихме. Телефонът в спалнята не звънна, но след петнайсет минути чухме телефона в дневната и Юри отговори.

— Да, Ландо е. — Той погледна многозначително към мен, после отметна косата от очите си. — Искам да говоря с дъщеря си. Оставете ме да говоря с дъщеря си.

Приблжих се и той ми подаде телефона.

— Надявам се, че момичето е живо — казах аз.

— Кой си ти, мамка му? — попитаха ме отсреща след известно мълчание.

— Аз съм най-добрият ви шанс да размените без проблеми момичето срещу пари. И най-добре е да не сте я наранили, а ако си играете игрички, най-добре е веднага да ги прекратите. По време на сделката трябва да е жива и добре.

— Шибана работа — изруга той. Настъпи пауза и помислих, че ще добави нещо, но затвори.

Предадох разговора ни на Юри и Кенан. Юри се развълнува, загрижен, че ще проваля всичко с твърдото си поведение. Кенан го увери, че знам какво правя. Не бях сигурен, че е прав, но оцених подкрепата му.

— Важното е да запазим живота ѝ — казах аз. — Те трябва да разберат, че размяната няма да стане според наложените от тях условия, докато ни покажат, че пленникът им е жив.

— Но ако ги накараш да откачат...

— Вече са напълно откачили. Знам какво говоря, не искам да им давам извинение да я убият, те нямат нужда от такова. Вече са решили да го направят. Трябва им причина да я оставят жива.

Кенан ме подкрепи.

— Направих всичко, което искаха — увери той Юри. — Както го искаха. И я върнаха... — Подвоуми се и аз довърших изречението му наум: „на парчета“. Но той не беше споделил тази подробност за смъртта на Франсин с Юри, нямаше да го направи и сега. — Върнаха я мъртва.

— Ще ни трябват пари в брой — казах. — Колко имаме? Колко можеш да събереш?

— Боже, не знам — обърка се той. — Имам много малко в брой. Копелетата дали ще искат кокаин? Имам петнайсет килограма на десет минути от тук. — Погледна към Кенан. — Искаш ли да го купиш? Кажи колко ще ми дадеш.

Кенан поклати глава в знак на отрицание.

— Ще ти заема колкото пари имам в сейфа, Юри. И моите финансови възможности са ограничени, а очаквам да се провали и една сделка с хашиш. Платих предварително едни пари и мисля, че беше грешка.

— Какъв хашиш?

— От Турция през Кипър. Качествен. Какво значение има, сделката е провал. Сигурно имам сто хиляди в сейфа. Стане ли време, ще отида до нас и ще ги взема. Твои са.

— Знаеш, че ще ти ги върна.

— Не се притеснявай за това.

Ландо премигна, за да прогони сълзите, а когато се опита да проговори, гласът му му изневери.

— Чуйте го тоя човек. Едва го познавам тоя шибан арабин, а той ми дава сто хиляди долара.

Грабна Кенан и го прегърна, не спираше да хлипа.

Телефонът в стаята на Луша звънна. Отидох да отговоря на обаждането.

Ти Джей се обаждаше от Бруклин.

— При пералнята съм — осведоми ме той. — Какво да правя? Да чакам някакъв бял пич да дойде и да ползва телефона ли?

— Именно. Рано или късно ще се появи. Ако можеш да си намериш място в ресторанта от другата страна на улицата и да държиш входа на пералнята под око...

— Ще направя нещо по-добро, човече. Ще съм в пералнята, поредната котка, дремеща върху дрехите си. В квартала е пълно с хора

с всякакъв цвят на кожата, затова не се набивам много на очи. Братя Конг да са ти се обаждали?

— Не. Свърза ли се с тях?

— Пратих им съобщение и оставих номера ти, но ако Джими не носи пейджъра си, все едно не съм му пращал съобщение.

— Като онова дърво в гората?

— Какво?

— Няма значение.

— Ще звънкам — рече той.

* * *

Когато дойде следващото позвъняване, отговори Юри.

— Един момент — рече той и ми предаде слушалката. Гласът, който чух, този път беше различен, по-мелодичен, по-шлифован. Долавяше се гадната му природа, но тя не беше така изявена като учебият гняв на онзи, който се обади преди това.

— Разбирам, че имаме нов играч — каза той. — Не мисля, че сме се запознавали.

— Приятел съм на господин Ландо. Името ми не е важно.

— Човек обича да знае кой е от другата страна.

— В известен смисъл — рекох аз — ние сме от една и съща страна, нали? И двамата искаме размяната да стане.

— Тогава трябва само да следваш указанията.

— Не, не е толкова лесно.

— Напротив. Казваме ти какво да правиш и го правиш. Ако искаш отново да видиш момичето.

— Трябва да ме убедиш, че е жива.

— Давам ти дума си.

— Моля? — казах аз.

— Не е ли достатъчна?

— Загуби доста от доверието, с което се ползваше, когато върна госпожа Кури в плачевно състояние.

Настъпи мълчание.

— Колко любопитно. Не звучиш много като руснак, да знаеш. Нито пък в говора ти се долавя произношението на Бруклин. При

госпожа Кури имаше специални обстоятелства. Съпругът ѝ се опита да се пазари, нещо обичайно за расата му. Резна от цената и ние... е, можеш и сам да довършиш изречението.

Ами Пам Касиди, помислих си аз. Какво направи тя, за да ви провокира?

— Няма да спорим за цената — уверих го аз.

— Ще платите милиона.

— За момичето, жива и здрава.

— Уверявам те, че е и двете.

— А на мен все така ми е необходимо по-сигурно доказателство от твоята дума. Дай ѝ телефона, нека баща ѝ говори с нея.

— Опасявам се, че няма... — подхвана той и записаният глас на говорителката от „Найнекс“ се намеси, за да поиска още пари. — Ще се обадя отново — каза мъжът.

— Свършиха ти монетите по четвърт долар ли? Дай ми номера, аз ще ти звънна.

Той се разсмя и прекъсна разговора.

* * *

Когато позвъниха отново, с Юри бяхме сами в апартамента. Кенан и Питър излязоха с един от двамата пазачи от фойето, търсеха начин да съберат още пари в брой. Юри им даде списък с имена и телефони, а и те имаха някакви свои източници. Сигурно щеше да е по-лесно, ако можехме да звъним от пентхауса, но имахме само две телефонни линии, исках и двете да са свободни.

— Ти не си от бизнеса — каза Юри. — Някакво ченге си, нали?

— Частно.

— Частно, тогава работиш за Кенан. Сега работиш за мен, така ли?

— Просто работя. Не търся начин да изкарам още пари, ако това имаш предвид.

Той остави темата.

— Това е добър бизнес — рече той, — но и не е добър. Нали?

— Така мисля.

— Искам да изляза от него. Точно поради тая причина нямам пари в брой. Изкарвам много пари, но не искам да ги държа в брой, нито в стока. Имам собствени паркинги, ресторант, вложих ги, така да се каже. Малко остава да зарежа напълно дрогата. Много американци са започнали като гангстери, нали? И накрая са станали законни предприемачи.

— Има и такива.

— Някои завинаги остават гангстери. Но не всички. Ако не беше Девора, досега да съм излязъл от бизнеса.

— Съпругата ти ли?

— Сметките в болницата, лекарите, боже мили, колко ми струваше само. Никакви осигуровки. Бяхме новодошли имигранти, какво знаехме за „Синия кръст“^[1]? Няма значение. Каквото и да е струвало, платих. С радост плащах. И повече бих платил, за да живее тя, бих платил всичко. Пломбите от зъбите си бих продал, ако можех да ѝ купя още един ден. Платих стотици хиляди долари и тя получи всичко, което докторите биха могли да ѝ дадат, а какви дни бяха само, клетата ми жена, през какви страдания премина. Но искаше да живее колкото може по-дълго, знаеш ли? — Избърса челото си с широката си ръка. Канеше се да каже още нещо, но телефонът иззвъня. Онемял, посочи към него.

Вдигнах.

Същият мъж.

— Да опитаме отново? Опасявам се, че момичето не може да дойде до телефона. Това не подлежи на обсъждане. Как по друг начин можем да ви уверим, че е добре?

Прикрих с ръка слушалката.

— Нещо, което само дъщеря ти знае.

Той сви рамене.

— Името на кучето?

В телефона казах:

— Накарайте я да каже... Не, почакайте. — Сложих отново ръка на слушалката. — Може да са го научили. Следили са я от седмица и повече, знаят графика ви, несъмнено са я видели да разхожда кучето, чули са я да го вика по име. Измисли друго.

— Преди това имахме друго куче — каза Юри. — Малко, черно-бяло, блъсна го кола. Тя беше мъничка тогава.

— А дали ще си го спомни?

— Как може да го забрави? Обожаваше го.

— Името на кучето — казах аз в телефона — И името на кучето, което са имали преди това. Нека опише и двете кучета и да ви каже имената им.

Искането ми го развесели.

— Едно куче няма да стигне. Трябва да са две.

— Да.

— Тогава може би ще си двойно успокоен. Ще ти угодя, приятелю.

* * *

Чудех се какво ли ще направи похитителят.

Позвънил беше от уличен телефон. В това бях убеден. Не беше останал на линия достатъчно дълго, че да изтече времето на монетата му, но сега нямаше да смени модела, не и когато му е свършил такава добра работа. Бил е на платения телефон, сега трябваше да научи името и описанието на две кучета, а след това щеше да ми позвъни отново.

Да приемем за момент, че не се е обаждал от телефона в пералнята. Да приемем, че е ползвал телефон на друга улица, достатъчно отдалечена от къщата, че се е движил с кола. Сега ще трябва да се върне до къщата с колата, да паркира, да влезе и да попита Луша Ландо за имената на кучетата. А после отново да се качи на колата, да потърси друг телефон и да ми съобщи информацията.

Аз така ли бих постъпил?

Може би. Може би не. Може би аз бих похарчил четвърт долар, ще почакам малко време, ще се поразтъпча и ще позвъня в къщата, където партньорът ми пази момичето. Ще го оставя да измъкне от нея информацията за минута и да се върне с отговорите.

Де да бяха тук братя Конг.

Не за пръв път си мислех колко по-лесно щеше да е, ако Джими и Дейвид се бяха настанали в стаята на Луша с техния модем, включен в нейния телефон, а компютърът им — разположен на тоалетката ѝ. Биха

могли да седят на телефона на Луша и да следят този на баща й, а щом се обадише някой, щяхме мигновено да го проследим.

Ако Рей позвъни у дома, за да разбере имената на кучетата, бихме могли да проследим линията и докато той научи как се наричат кучетата, ние вече щяхме да знаем къде държат момичето. Преди да успее да ми даде информацията, колите щяха да потеглят към двете места, да го заловим, когато затвори телефона, и да устроим засада в къщата.

Само че Конг не бяха с мен. Разполагах само с Ти Джей, който седеше в пералнята в Сънсет Парк и чакаше някой да използва телефона. А ако той не беше проявил прахосничество и не беше пръснал половината си пари за пейджър, и това нямаше да имам.

— Това положение подлудява човек — рече Юри. — Седиш, зяпаш телефона и го чакаш да звънне.

А времето си минаваше. По една или друга причина Рей — така мислех вече за него, веднъж почти го бях назовал по име — Рей очевидно не се беше обадил вкъщи, а беше отишъл дотам. Да речем, че ще кара десет минути до базата им, после ще му трябват десет минути, за да получи отговорите от момичето и още десет, за да се върне при телефона и да ни позвъни. По-малко, ако побърза. Повече, ако спре да си купи цигари или тя е в безсъзнание и трябва да я свестяват.

Да кажем половин час. Може би повече, може би по-малко, но да кажем половин час.

Ако момичето е мъртво, може да отнеме и повече време. Да предположим, че е. Да предположим, че са я убили веднага, убили са я още преди първото позвъняване до баща й. Това е бил най-лесният вариант. Няма опасност да избяга. Не се мъчат да я държат мирна.

Ами ако беше мъртва?

Не могат да го признаят. Признаеха ли го, няма откуп. Не бяха закъсали за пари, бяха взели четиристотин хиляди от Кенан преди по-малко от месец, но това не означаваше, че не искат още. Парите никога не стигаха и ако похитителите не искаха повече, нямаше да се обадят и първия път, вероятно нямаше да има и отвличане. Достатъчно лесно беше да се отвлече случайна жена от улицата, ако търсиш тръпката. Не ти трябва да хитрееш.

Тогава как ще постъпят?

Реших, че вероятно ще се опитат да отричат. Да кажем, че не е в съзнание, да кажем, че е упоена и не може да се свести дотолкова, че да отговори на въпросите. Ще измислят някакво име и ще настояват, че им го е казала.

Щяхме да разберем, че ни лъжат и щяхме да сме сигурни на деветдесет процента, че Луша е мъртва. Но човек вярва на онова, на което иска да вярва, а ние искахме да вярваме в малката вероятност, че тя е жива и това можеше да ни накара да платим откупа, защото не го ли направехме, тогава нямаше шанс да я върнем, нямаше никакъв шанс.

Телефонът иззвъня. Грабнах го, оказа се някакъв глупак, набрал погрешен номер. Разкарах го и след трийсет секунди се обади отново. Попитах го кой номер набира, оказа се, че набира правилно номера, но иска да позвъни на някого в Манхатън. Напомних му първо да набере кода.

— Боже — възкликна той, — все така правя. Толкова съм глупав.

— Тази сутрин пак ми звъняха така — рече Юри. — Сгрешен номер. Досада.

Кимнах. Дали Рей се беше обаждал, докато се разправях с този идиот? Ако беше, защо не позвъни отново? Линията вече беше свободна. Какво, по дяволите, чака?

Може би бях допуснал грешка, като поисках доказателство. Ако момичето вече беше мъртво, само ускорявах разкриването на този факт. Вместо да се опитва да блъфира, похитителят можеше да реши, че операцията е приключена и да тръгне да се крие.

Тогава бих могъл да чакам цяла вечност да се обади, повече нямаше да го чуем.

Юри имаше право. Това подлудяваше човек — да седи и да се взира в телефона. В очакване на позвъняването.

* * *

Всъщност минаха само дванайсет минути в повече от трийсетте, които бях пресметнал. Телефонът иззвъня, сграбчих слушалката. Казах ало и Рей рече:

— Все така ми се иска да разбере откъде се появи ти в цялата работа. Сигурно си дилър. Да не си по-мастит трафикант?

— Ти щеше да отговаряш на някакви въпроси — напомних му.

— Искане ми се да ми кажеш името си — не се отказваше той. — Може и да те познавам.

— Може и аз да знам твоето.

Той се разсмя.

— Едва ли. Защо бързаш толкова, приятелю? Страхуваш се да не проследя обаждането?

В ума си можех да го чуя как дразни Пам. „Избери една, Па-мии. Една за теб и една за мен, кажи коя да е, Па-мии?“

— Монетата си е твоя — рекох аз.

— Така е. Ами добре. Името на кучето, а? Да видим, какви бяха старите варианти? Фидо, Таузър, Кинг, Роувър, това винаги са били любими кучешки имена, нали?

Мъртва е, помислих си.

— Ами Спот? „Тичай, Спот, тичай!“ Това не е лошо име за родезийски риджбек.

Само че може би знаеше името от седмиците, в които я е следил.

— Името на кучето е Уотсън.

— Уотсън — казах аз.

В другата част на стаята кучето се размърда, наостри уши. Юри кимаше.

— Ами другото куче?

— Много искаш — каза той. — Колко кучета ти трябва.

Чаках.

— Не можа да ми каже каква е била породата на другото куче. Била е малка, когато е починало. Наложило се да го приспят, така каза. Тъп израз за тая работа, не мислиш ли? Когато убиваш някого, трябва да имаш смелост да кажеш точната дума. Нищо не казваш. Слушаш ли ме?

— Слушам те.

— Предполагам, че е бил мелез. Толкова много от нас са такива. Името му е малко проблемно. Думата е руска и може би няма да я произнесе правилно. Как си с руския, приятелю?

— Поръждясал ми е.

— Ръждясал като Рижко. Рижко е хубаво име за куче. Може името да е било Рижко. Труден слушател си, приятелю. Трудно се разсмиваш.

— Слушам те най-внимателно — отвърнах.

— Щом казваш. Бихме могли да проведем изключително интересен разговор при създалите се обстоятелства, ние двамата. Ами добре. Някой друг път може би.

— Ще видим.

— Наистина ще видим. Но ти искаше да научиш името на кучето, нали? Кучето е мъртво, приятелю. За какво ти е името му? Дай на кучето мъртво име, дай на мъртвото куче лошо име...

Чаках.

— Може би ще го кажа погрешно. Балалайка.

— Балалайка — казах аз.

— Май имало такъв музикален инструмент, така ми каза тя. Какво ще кажеш? Трогнат ли си?

Погледнах към Юри Ландо. Кимването му беше недвусмислено. На телефона Рей продължаваше да говори, но думите му не стигаха до мен. Заля ме облекчение, трябваше да се облегна на кухненския плот, иначе можех да падна.

Момичето беше живо.

[1] Асоциация „Син кръст и син щит“ е федерация от 38 отделни здравни осигурителни организации и компании в САЩ. „Син кръст“ покрива разносните за болничния престой, а „Син щит“ за лечението. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Щам затворих телефона след разговора с Рей, Юри се хвърли върху мен и ме стисна в мечешка прегръдка.

— Балалайка, Балалайка... — Повтаряше името, като че беше някакво заклинание. — Жива е, моята Лушка е жива!

Все още ме прегръщаше, когато вратата се отвори и влязоха братя Кури, след тях вървеше човекът на Ландо, Дани. Кенан носеше старомодна кожена пътна чанта, която се затваряше с цип, а Питър — бяла найлонова пазарска торба.

— Жива е — съобщи им Юри.

— Говори ли с нея?

Той поклати глава.

— Казаха ми името на кучето. Спомнила си е Балалайка. Жива е.

Не знам доколко го разбраха братя Кури, които бяха навън, за да събират пари, докато уговаряхме сигналите за разпознаване, но явно схванаха смисъла.

— Сега ти трябват само милион долара — каза му Кенан.

— Винаги можеш да намериш пари.

— Прав си — потвърди Кенан. — Хората не го осъзнават, но е истина.

Отвори кожената чанта и започна да вади купчини увити пари, нареждаше ги в редици върху махагоновата маса.

— Имаш добри приятели, Юри. Една от хубавите им страни е, че не вярват в банките. Хората не осъзнават каква голяма част от икономиката на страната се движи от пари в брой. Чуе ли човек „в брой“ и си мисли за дрога, за хазарт.

— Върхът на айсберга — рече Питър.

— Разбра ме. Не мисли само за престъпност. Мисли за химическо чистене, за бръснарници, козметични салони. Всяко място, където се работи с пари в брой и затова си имат допълнителни счетоводни книги и скриват половината от спечеленото от данъчните.

— Помисли за кафенетата — рече Питър. — Юри, трябваше да си грък.

— Грък ли? Защо трябва да съм грък?

— На всеки ъгъл тук има кафене, нали? Човече, работех за едно от тях. Десет работници в моята смяна, шестима от нас не бяхме на ведомост, плащаха ни в брой. Защо ли? Защото имат страшно много пари в брой, които не декларират, трябва разходите им да съответстват на приходите. Ако обявят трийсет цента от всеки долар, който минава през касата, това е много. А знаеш ли кое е черешката на тортата? Законът казва, че трябва всяка продажба да се облага с осем и четвърт процента. Само че те не регистрират седемдесет процента от продажбите и как да платят данък върху тях, нали? Затова и тях прибират. Чиста печалба без данъци, всяка пара от нея.

— Не са само гърците така — каза Юри.

— Не са, но те са го превърнали в изкуство. Ако беше грък, трябваше само да се обърнеш към двайсет кафенета. Не вярваш ли, че всичките имат по петдесет хилядарки в сейфа или натъпкани в дюшека, или под хлабава дъска в дрешника? Умножи по двайсет и ето го твоят милион.

— Само че не съм грък — рече Юри.

Кенан го попита дали познава някой търговец на диаманти.

— Те имат много пари в брой — обясни той.

Питър обаче уточни, че голяма част от търговията с бижута става на хартия, разменят се разписки за дължими суми. Кенан каза, че все пак трябва да има и търговци, които работят с пари в брой, а Юри отвърна, че няма значение, защото не познава човек, който да се занимава с диаманти.

Отидох в другата стая и ги оставих да разговарят.

* * *

Чаках позвъняване от Ти Джей и извадих листа със списъка на братя Конг с всички позвънявания, регистрирани до телефона на Кенан. Намерих телефона от обществената пералня, но се подвоумих. Дали Ти Джей ще отговори? И няма ли да го издам, ако мястото е

пълно с хора? Да предположим, че Рей вдигне телефона? Малко вероятно, но...

Тогава си спомних, че има и по-лесен начин. Бих могъл да му изпратя съобщение на пейджъра. Май трудно привиквах към тази нова технология. Продължавах да мисля в рамките на по-примитивни средства.

Намерих номера на пейджъра в бележника си, но преди да успея да го набера, телефонът звънна. Беше Ти Джей.

— Току-що онзи беше тук — съобщи той. Звучеше развълнувано. — Точно на този телефон.

— Може да е бил друг.

— Как не, пич. Сериозно, поглеждаш го и знаеш, че виждаш злото. Ти не разговаря ли точно с него? Светна ми в акъла, рекох си — моят човек, Мат говори с тоя пич.

— Разговарях, но затворих телефона преди поне десет минути. Може да са дори петнайсет.

— Да, може и толкова.

— Мислех, че веднага ще позвъниш.

— Не можех, човече. Трябваше да проследя оня пич.

— Проследи ли го?

— Ти кво, да не мислиш, че ще щукна, когато го видя да приближава? Не сме се водили под ръка с онзи, излезе, дадох му минутка и тръгнах след него.

— Това е опасно, Ти Джей. Този човек е убиец.

— Човече, да се впечатлявам ли, какво? Всеки ден от живота си съм на Дюс. Не можеш да тръгнеш по улицата, без да вървиш след един или друг убиец.

— Той къде отиде?

— Зави наляво, тръгна към ъгъла.

— Четирийсет и девета улица.

— После към деликатесния от другата страна на авенюто. Влезе, остана минута-две, излезе пак. Да не мислиш, че си е поръчал сандвич, щото не се задържа толкова. Сигурно си е взел бири, шест в пакет. Пакетът, който носеше, беше горе-долу с тия размери.

— После къде отиде?

— Върна се по същия път. Копелето мина точно покрай мен, отново пресече Пета и тръгна обратно към пералнята. Помислих си,

мамка му, повече не мога да го проследя натам, трябва да съм тук, докато не се обади.

— Не се е обаждал пак.

— Никъде не се е обаждал, щото не влезе в пералнята. Качи се на колата си и отпраши. Не знаех, че е с кола, докато не се качи в нея. Стоеше паркирана точно срещу пералнята, там не се вижда, ако седиш на мястото, където седя.

— Кола или микробус?

— Казах кола. Опитах се да го проследя, но нямаше начин. Бях на половин пресечка от него, не исках да му вървя по петите, когато се връщаше към пералнята. Метна се в колата и отпраши, нищо не можех да направя. Докато завия зад ъгъла и вече никакъв го нямаше.

— Но си го огледал добре.

— Него ли? Да, огледах го.

— Ще можеш ли да го познаеш?

— Човече, майка си дали можеш да познаеш? Къв е тоя въпрос? Човекът е малко под един и осемдесет, между седемдесет и осемдесет килограма, много светлокестенява коса, очилата му са с кафява пластмасова рамка. Носи черни кожени обувки с връзки, тъмносини панталони и синьо яке с цип. И сигурно най-лъскавата спортна риза, която някога си виждал. Синьо-бяло райе. Дали мога да го позная? Ако можех да рисувам, щях да ти го изтипосам. Заведи ме при оня художник, за който ми разказа и ще ти изкараме нещо, което прилича на него повече и от фотография.

— Впечатлен съм.

— Айде бе? Колата беше хонда сивик, някакво синьо-сиво, малко поочукана. Преди да се качи в нея, си мислех, че ще го проследя до мястото, където живее. Хванал е някого, нали?

— Да.

— Кой?

— Четиринайсетгодишно момиче.

— Копеле нещастно — рече Ти Джей. — Знаех си, може би ако бях вървял по-близо след него, ако бях тичал по-бързо.

— Справил си се страхотно.

— Сега какво да направя, да пообиколя квартала? Може пък да видя къде е паркирал колата.

— Ако си сигурен, че ще я познаеш.

— Ами имам регистрационния номер. Хондите са много, но са рядкост тия, дето са с еднакви лицензионни номера.

Прочете ми го на глас, аз го записах и започнах да му обяснявам колко съм доволен от начина, по който се е представил.

Не ме остави да довърша.

— Човече — рече отчаяно, — колко пъти все едно и също дъвчем, а ти си като втрещен всеки път, когато направя нещо както трябва?

* * *

— Ще са ни необходими няколко часа, докато съберем парите — заявих му аз, когато се обади. — Сумата е по-голяма, отколкото Юри има и е трудно да я съберем в този час.

— Нали не се опитвате да намалите цената?

— Не, но ако искате цялата сума, ще трябва да проявите търпение.

— Сега колко имате?

— Не знам точната сума.

— Ще се обадя след час — рече той.

* * *

— Можеш да използваш този телефон — казах на Юри. — Ще позвъни чак след час. Колко имаме?

— Малко над четиристотин хиляди — рече Кенан. — По-малко от половината.

— Не стигат.

— Не знам — продължи той. — От една страна, на кой друг могат да я продадат? Ако им кажеш „само толкова имаме, или приемате, или се отказвате“, какво ще направи?

— Проблемът е, че не знаем как ще постъпи.

— Да, все забравям, че е изверг.

— Търси си причина да убие момичето. — Не исках да го казвам пред Юри, но се налагаше. — С това започва цялата история. Харесва

им да убиват. Жива е и той ще я държи жива, докато тя е билетът му към парите, но ще я убие в минутата, в която реши, че може да се измъкне и да му се размине, или че е изгубил възможността да получи парите. Не искам да му казвам, че имаме само половин милион. По-скоро ще му покажа половината пари и ще му кажа, че са милион, с надеждата, че няма да започне да брои, докато си взимаме момичето.

Кенан се позамисли.

— Проблемът е — намеси се той, — че шибаният свиркаджия вече знае как изглеждат четиристотин хиляди.

— Виж дали можеш да събереш още — казах и отидох да използвам Снупи телефона.

* * *

Имаше преди време номер, на който човек можеше да позвъни в Управлението по превозните средства. Дава човек номера на значката си и казва номера на колата, която иска да проследи, някой проверява и му съобщава информацията. Вече не знаех този специален номер и имах чувството, че отдавна е закрит. Никой не отговаряше на дадения телефонен номер на Управлението.

Позвъних на Дъркин, само че не го открих. И Кели го нямаше, а нямаше смисъл да му пращам съобщение на пейджъра, защото не можеше да направи отдалеч каквото искам от него. Спомних си как отидох при Дъркин, за да ми помогне за досието на Готескинд и си представих Белами на съседното бюро, сетих се как си говореше с компютъра.

Позвъних в участъка и го намерих.

— Мат Скъдър е — представих се.

— Здравсти, как я караш? Опасявам се, че Джо го няма.

— Няма нищо. Може би ти ще ми направиш една услуга. Пътувам тук с една приятелка и някакъв кучи син с хонда сивик удари бронята ѝ и изчезна. Не си виждал по-голяма наглост.

— Проклятие. А ти в колата ли беше, когато стана? Тоя е луд да избяга от мястото на катастрофата. Сигурно е пиян или дрогиран.

— Няма да се изненадам. Работата е там, че...

— Имаш ли номера на колата? Ще я потърся.

— Много ще съм ти благодарен.

— Няма защо. Само ще попитам компютъра. Задръж така. Зачаках.

— Да му се не види — изнедоволства той.

— Проблем ли има?

— Променили са проклетата парола за достъп до базата данни на Управлението за превозни средства. Въвеждам паролата и не ме допуска. Непрекъснато дава „Паролата е невалидна“. Ако ми се обадиш утре, сигурен съм...

— Ще ми се да задействам въпроса тази вечер. Преди онзи да успее да изтрезнее, ако ме разбираш.

— Ама разбира се. Да можех да ти помогна...

— Няма ли човек, на когото да позвъниш?

— Да — живна той. — Оная кучка в Регистъра, ама тя ще ми каже, че не може да ми даде паролата. Все това ми разправя.

— Кажи й, че имаме код за тревога пета степен.

— Я повтори?

— Просто й кажи, че имаме код за тревога пета степен — повторих аз — и че е най-добре да ти даде паролата, преди да се е размирило чак до Кливланд.

— За пръв път чувам подобно нещо — призна той. — Чакай така, ще пробвам.

Остави обаждането ми на изчакване. От другата страна на стаята Майкъл Джексън се взираше в мен през пръстите на бялата смръкавица. Белами се върна на телефона:

— Да пукна, ако не проработи. „Код за тревога пета степен.“ Направо я помете. Даде ми паролата. Чакай да я въведа. Готово. Кажи сега регистрационния номер на колата.

Продиктувах му го.

— Да видим какво ще излезе. Добре, бързо стана. Колата е от осемдесет и осма, хонда сивик с две врати, цвят олово... Олово? Защо просто не кажат сиво? Няма значение. Собственикът е... Имаш ли молив? Каландър, Реймънд Джоузеф — продиктува фамилията буква по буква. — Адресът е Пенелъпи авеню, номер трийсет и четири. Това е в Куинс, но къде в Куинс? Чува ли си за Пенелъпи авеню?

— Май не.

— Човече, аз живея в Куинс и за пръв път го чувам. Чакай, има и код. Едно-едно-три-седем-девет. Това е Мидъл Вилидж, нали? Никога не съм чувал за Пенелъпи авеню.

— Ще го намеря.

— Да, предполагам, че си мотивиран, нали? В колата всички са здрави, надявам се.

— Добре са, само лека повреда по колата.

— Закови го яко, да изчезне от мястото на катастрофата по тоя начин. От друга страна, ако го докладваш и цената на застраховката на твоята приятелка ще скочи. Най-добре ще е, ако двамата с него се разберете помежду си, но ти сигурно си намислил точно това? — Той се разсмя. — Код пета степен. Направо ѝ припари на девойката. Задължен съм ти.

— Няма защо.

— Не, сериозно, задължен съм ти. Непрекъснато си имам проблеми с тази работа. Това ще ми спести големи главоболия.

— Ами ако наистина мислиш, че си ми задължен...

— Казвай.

— Чудех се дали има досие, нашият господин Каландър.

— Това е лесно да се провери. Не ти трябва никакъв код пета степен, защото знам кода за достъп. Изчакай. Няма.

— Нищо ли?

— Нищо за щата Ню Йорк, човекът е бойскаут. Код пета степен. Всъщност какво означава?

— Да кажем само, че е от високо ниво.

— Сигурно.

— Ако имаш трудности — чух се да казвам, — само им кажи, че код пета степен замества и анулира всичките им настоящи указания.

— Замества и анулира?

— Именно.

— Замества и анулира всичките им настоящи указания.

— Разбрал си. Но не го използвай за щяло и нещяло.

— Няма — обеща той. — Не искам да го изтъркам.

* * *

За момент си помислих, че го държим на мушката. Вече имах име и адрес, но не беше адресът, който търсех. Похитителите се намираха някъде в Сънсет Парк, в Бруклин. Адресът беше в Мидъл Вилидж, Куинс.

Позвъних на Информация Куинс и набрах телефона, който ми дадоха. Телефонът издаде онзи нов звук, нещо между сигнал и писък, и записано съобщение му осведоми, че набраният от мен номер вече е закрит. Отново позвъних на Информация и съобщих за това, служителката провери и ми каза, че номерът е закрит съвсем наскоро и все още не е заличен от указателя. Попитах дали има нов номер. Тя ми каза, че няма. Попитах дали може да ми каже кога е бил закрит номерът; отговори ми, че не може.

Позвъних на Информация Бруклин и се опитах да намеря регистриран телефон на името на Реймънд Каландър, Р. Каландър или Р. Дж. Каландър. Служителката ми обясни, че има и други начини да са изпише фамилията и провери и други възможности за изписване на името — повече, отколкото биха ми хрумнали. Имаше два регистрирани номера на Р. и един на Р. Дж., но адресите бяха другаде, единият в Месрол в Гринпойнт, другият далеч в Браунсвил, нито един от тях не беше в близост до Сънсет Парк.

Влудяващо, но и целият случай беше такъв от самото начало. Продължавах да трупам напрежение, правех значими пробиви, които не водеха наникъде. Откриването на Пам Касиди беше най-добрият пример. Успяхме да изнамерим жива свидетелка и пак не постигнахме нищо, просто полицията сложи три стари случая в една обща папка.

Пам беше дала първото име. Сега имах фамилията, която го следваше, разполагах и с второто име, и всичко благодарение на Ти Джей и Белами. Имах и адрес, но вероятно този адрес не беше валиден от момента, в който е бил прекъснат телефонът.

Нямаше да е трудно да го открием. По-лесно е, когато човек знае кого търси. Вече разполагах с достатъчно информация, за да го откроя, ако можех да изчакам до следващия ден и ако можех да си позволя няколко дни, в които да го издирвам.

Но това не ме устройваше. Искях да го откроя час по-скоро.

* * *

В дневната Кенан говореше по телефона, Питър стоеше до прозореца. Не видях Юри. Приблжих се до Питър и той ми каза, че Юри е излязъл, за да търси пари.

— Не мога да гледам парите — призна ми Питър. — Започва да не ме свърта. Сърцето ми бие ускорено, по дланите ми избива студена пот, всичко накуп.

— Какъв е страхът?

— Страхът ли? Не знам. Просто ме карат да взема една доза, това е. Ако ми направиш един тест на асоциации, която и дума да ми кажеш, ще я свържа с хероин. Направи ми тест на Роршах и всяко мастилено петно ще ми прилича на заклет наркоман, който си бие наркотик във вените.

— Но ти не си биеш хероин, Пит.

— Каква е разликата? Знам, че ще го направя. Въпрос на време, това е. Там навън е красиво, нали?

— Океанът ли?

Той кимна.

— Само дето вече не се вижда. Сигурно е хубаво да живееш на място, където можеш да гледаш към водата. Имах една приятелка, която се занимаваше с астрология, тя ми каза, че моят елемент е водата. Вярваш ли в тези неща?

— Не знам много за тях.

— Права беше, че това е моят елемент. Другите не ми харесват много. Въздух? Никога не ми е харесвало да летя. Не бих искал да изгоря в пламъци, нито да ме заровят в земята. Но морето, от там сме родени всички, не казват ли така?

— Сигурно.

— И океанът, който е там, навън. Не река или залив. Там друго освен вода няма, простира се навсякъде, докдето ти поглед стига. Кара ме да се чувствам чист, дори само като го гледам.

Потупах го по рамото и го оставих да съзерцава океана. Кенан беше приключил на телефона и отидох да го попитам колко са вече парите.

— Почти половин милион — каза ми той. — Обаждам се на всеки, за когото се сетя, че ми дължи услуга, Юри прави същото. Трябва да ти кажа, че не ми се вярва да намерим много повече.

— Единственият човек, за когото се сещам, че може да успее, е в Ирландия. Надявам се, че толкова пари приличат на милион. Трябва само да мине за милион, когато прегледат набързо парите на място.

— Ами ако вмъкнем малко въздух в тях? Ако всяка пачка е с по пет банкноти по-малко, получаваме още една десета от сумата.

— Може да се получи, стига да не изберат някоя пачка наслуки и да не започнат да броят на място.

— Добро възражение — съгласи се той. — На пръв поглед този куп пари ще изглежда много по-голям от онзи, които им дадох. При моя всички бяха банкноти от по сто долара. Тук една четвърт от сумата е в банкноти от по петдесет. Знаеш, че има начин да ги направим така, че да изглеждат много повече, отколкото са.

— Да ги надуем с нарязана хартия.

— Мислех си за банкноти от по един долар. Хартията е подходяща, цветът, всичко освен деноминацията. Да кажем, че имаш купчина, за която се предполага, че е пет хиляди долара в банкноти, общо пет хиляди. Нагласяваш ги с десет по сто отгоре и десет отдолу и напълваш с трийсет еднодоларови. Вместо пет хиляди имаш малко над две хиляди, които приличат на пет. Преглеждаш ги бързо и виждаш само зелено.

— Същият проблем. Става, стига да не се вгледаш в някоя от нагласените пачки. Тогава виждаш, че не е, каквото трябва да е и веднага разбираш, че пачката е нагласена, за да те преметнат. А ако поначало си изверг и си търсиш извинение да убиваш цяла нощ...

— Убиваш момичето и точка.

— Това е проблемът с всичко очебийно. Ако изглежда така, сякаш се опитваме да ги метнем...

— Ще го вземат навътре — кимна той. — Може пък да не броят пачките. Смесваш банкноти от по петдесет и от по сто, пет хиляди в пачка, половината от сумата в банкноти от по петдесет, за колко пачки говорим, ако сме с половин милион? Сто, ако са само стотачки, да приемем, че са сто и два-сет-трийсет, нещо такова?

— Звучи добре.

— Не знам, ще ги преброиш ли? И при сделка с наркотици се броят пачки, но имаш време, сядаш, преброяваш парите, оглеждаш материала. Историята е друга. Но знаеш ли как броят големите трафиканти? Типовете, които обръщат по милион на всяка сделка?

— Знам, че банките си имат устройства, които броят пачките побързо, отколкото можеш да ги размесиш.

— Понякога и такива използват — рече той, — но най-вече преценяват по теглото. Знаеш колко тежат парите, затова просто ги поставяш на кантара.

— Така ли правеха във фамиленото предприятие в Того?

Той се усмихна при мисълта.

— Не, постъпваха другояче. Брояха всяка банкнота. Но никой не бързаше.

Телефонът иззвъня. Спогледахме се. Вдигнах, обаждаше се Юри от телефона в колата, съобщи, че пътува насам.

— Всеки път, когато телефонът звънне... — каза Кенан.

— Знам. Мисля, че е той. Докато ти беше навън, някой се обади по погрешка, някакъв тип звънна два пъти, защото все забравял да набере кода на Манхатън.

— Голяма досада — рече той. — Когато бях дете, имяхме номер, който се различаваше само по една цифра от този на пицария на Проспект и Флетбуш. Можеш да си представиш колко грешни позвънявания имяхме.

— Сигурно е било много досадно.

— За родителите ми. На мен и на Пити страшно ни харесваше. Приемахме проклетата поръчка. „Половината със сирене и половината с пеперони? Без аншоа? Да, господине, ще ви я доставим.“ И ги прецаквахме, оставяхме ги гладни. Ужасни бяхме.

— Горкото копеле от пицарията.

— Да, знам. Напоследък никой не ми се обажда по погрешка. Знаеш ли кога имях две погрешни позвънявания? В деня на отвличането на Франси. Онази сутрин сякаш Бог ми пращаше съобщение, опитваше се да ме предупреди. Божичко, като си помисля само какво ли може да е преживяла. И какво ли преживява сега това дете.

— Кенан, знам как се казва — рекох аз.

— Кой как се казва?

— Онзи от телефона. Не дръвникът от играта „дръвник и финяга“. Другият, онзи, който говори повече.

— Нали ми го каза. Рей.

— Рей Каландър. Знам стария му адрес в Куинс. Знам и регистрационния номер на хондата му.

— Мислех, че има микробус.

— Има и сивик с две врати. Ще го хванем, Кенан. Може би не тази вечер, но ще го хванем.

— Много добре — бавно произнесе той. — Но трябва да ти кажа нещо. Знаеш, че участвам в това заради случилото се с жена ми. Затова те наех, затова сега съм тук. Но точно в този момент нищо от това няма и капка значение. Сега единственото, което ме интересува, е това дете, Луша, Лушка, Людмила, толкова различни имена има, не знам как да я наричам, дори не съм я виждал. Сега единственото, което ме интересува, е да я върнем.

Благодаря ти, помислих си аз.

Защото, както пише на тениските, щом газиш сред алигатори, можеш да забравиш, че първоначалната ти цел е била да пресушиш блатото. Нямаше значение къде в Сънсет Парк се бяха сврели двамата похитители, нямаше значение дали щях да ги намеря тази вечер или утре, или никога. На сутринта бих могъл да дам всичко, което имам, на Джон Кели и да го оставя да продължи нататък. Нямаше значение кой ще залови Каландър и дали ще получи петнайсет години, двацет и пет или доживотна, или ще умре в някоя страничка уличка от ръцете на Кенан Кури или от моите. Или пък ще се измъкне свободен със или без парите. Това можеше да е важно утре. Можеше и да не е. Тази вечер беше без значение.

Изведнъж това стана пределно ясно, каквото трябва да е било от самото начало. Беше важно само да върнем момичето. Всичко останало нямаше значение.

* * *

Юри и Дани дойдоха няколко минути преди осем. Юри държеше по една чанта във всяка ръка, и двете с логото на авиокомпания, изчезнала в разни сливания със себеподобни. Дани носеше пазарска чанта.

— В играта сме — рече Кенан и с брат му изръкопляскаха. Не започнах да ръкопляскам, но почувствах същото вълнение. Човек би си

рекъл, че парите са за нас.

— Кенан, ела за минута. Погледни — рече Юри.

Отвори една от чантите и изсипа съдържанието ѝ, хванати с лента пачки от по стодоларови банкноти, всяка лента носеше печата на „Чейз Манхатън Банк“.

— Красота — възхити се той. — Какво си направил, Юри, да не си измъкнал пари без позволение? Как намери банка, която да ограбиш в тоя час на вечерта?

Юри му подаде пачка. Кенан махна лентата ѝ, погледна банкнотата най-отгоре и рече:

— Излишно е да гледам, нали? Нямаше да ме питаш, ако всичко е истинско. Менте са, нали? — Погледна я по-внимателно, махна банкнотата и се вгледа във втората. — Менте — потвърди той. — Но много добро. Всички един сериен номер ли са? Не, тази е с различен.

— Три различни номера — обясни Юри.

— Няма да минат в банка — рече Кенан. — Там имат скенери, улавят нещо електронно. Но за останалото ми се струват прилични. — Смачка една от банкнотите, изглади я, поддържа я на светлина и примижа на нея. — Хартията е добра. Мастилото е хубаво. Хубави, използвани банкноти, сигурно са ги киснали в кафе и после са ги изпразли в пералня. Никаква белина, само омекотител. Мат?

Взех истинска банкнота — или такава, която смятах за истинска — от моя портфейл и я поддържах до тази, която Кенан ми подаде. Стори ми се, че Франклин не изглежда толкова спокоен на фалшивото копие, беше някак по-екстравагантен. Но при обичайни обстоятелства никога не бих обърнал внимание на банкнотата.

— Много добре — рече Кенан. — Какъв е отбивът?

— Шейсет процента на едро. Плащаш четирийсет цента на долар.

— Много е.

— Добрата стока не е евтина — каза Юри.

— Така е. И бизнесът е по-чист от дрогата. Защото няма пострадали, нали?

— Девалвира валутата — отбеляза Питър.

— Наистина ли? Това е капка в морето. Да се сгромоляса една спестовно-кредитна банка, това намалява стойността на валутата повече, отколкото дваисет години фалшифициране на пари.

— Това е заем — обясни Юри. — Няма да ми вземат пари, ако ги върнем. Иначе трябва да ги платя. Четирийсет цента на долар.

— Много достойно.

— Услуга е. Но мен ме интересува дали ще забележат? И ако забележат...

— Няма — успокоих го аз. — Ще ги прегледат набързо на лоша светлина, а и не вярвам да им мине през ума възможността парите да са фалшиви. Лентите с печата на банката са хубава подробност. Онзи човек и тях ли печати?

— Да.

— Малко ще променим опаковането — казах аз. — Ще използваме лентите на банката, но ще вземем по шест банкноти от всяка пачка и ще ги заменим с истински, три отгоре и три отдолу. Колко имаш тук, Юри?

— Ментетата са двеста и петдесет хиляди. И Дани има шейсет хиляди или малко повече. От четирима души.

Пресметнах.

— Имаме някъде около осемстотин хиляди. Това е доста близо. Мисля, че сме в играта.

— Слава Богу — отдъхна Юри.

Питър свали хартиената лента от пачка с фалшиви банкноти и ги прелисти като ветрило, взираше се в тях и поклащаше глава. Кенан взе стол и започна да маха по шест банкноти от всяка пачка.

Телефонът иззвъня.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Голяма скука — изнедоволства Рей.

— И за мен.

— Може би не си струва блъскането. Знаеш, пълно е с наркочилдъри и повечето от тях имат съпруги и дъщери. Може би трябва просто да приключим и да избягаме, може би нашият следващ клиент ще покаже повече желание за сътрудничество.

Това беше третият ни разговор, откакто Юри се беше прибрал с двете чанти с фалшиви пари. Рей се обаждаше на всеки половин час, първо, за да даде своите изисквания за начина на предаването на момичето, после, за да намери недостатък на всяко мое предложение.

— Особено след като чуе как сме приключили работата, преди да избягаме — продължи той. — Ще насека Луша на хапки, приятелю. А утре ще тръгна да си търся друга плячка.

— Искам да сътруднича — уверих го аз.

— Действията ти говорят друго.

— Трябва да се срещнем лице в лице. Вие трябва да имате възможност да прегледате парите, а ние да се уверим, че момичето е добре.

— А после хората ти ни спипват. Може да си ги пръснал навсякъде, Бог знае колко въоръжени мъже можеш да събереш. Нашите възможности са ограничени.

— Но вие все пак може така да организирате размяната, че да я контролирате — възразих аз. — Ще държите на прицел момичето.

— С нож до гърлото ѝ — заяви той.

— Щом държиш.

— Острието ще е допряно до кожата ѝ.

— После ви предаваме парите — продължих аз. — Един от вас държи момичето, докато другият се уверява, че парите са налице. После един от вас отнася парите до колата, докато другият държи момичето. Междувременно третият ви човек стои някъде, където не можем да го видим и ни държи на прицел.

— Някой може да го издебне отзад.

— Как? — попитах аз. — Първи ще сте на мястото. Ще ни видите да пристигаме, всички ще дойдем едновременно. Вие ще сте в по-изгодно положение от нас, за да компенсирате численото превъзходство, което имаме. Вашият човек с пушката ще може да прикрие оттеглянето ви, а и ще сте в безопасност, защото тогава вече момичето ще е при нас, а парите ще са в колата при партньора ти и далеч от нас.

— Не ми харесва частта с лице в лице — уточни той.

Нито пък можеш, помислих си аз, да разчиташ прекалено много на третия човек, който ще прикрива оттеглянето ви с пушката. Защото бях почти сигурен, че са само двама, така че трети нямаше да има. Но като го оставях да си мисли, че според нас са трима, може би щеше да се почувства по-сигурен. Значението на третия мъж се криеше не в изстрелите за прикриване на оттеглянето им, които можеше да отправи към нас, ами в това, че вярваме, че го има.

— Да кажем, че застанем на четирийсет и пет метра един от друг. Донасяш парите на половината от разстоянието и се връщаш при вашата линия. После ние довеждаме момичето на половината и един от нас остава там с нож на гърлото ѝ, както ти каза...

Както *аз ли* казах, помислих си.

— Докато другият се изтегля с парите. После освобождавам момичето и тя изтичва към вас, докато аз се оттеглям.

— Не става. У вас са парите и момичето едновременно, а ние сме в другата част на полето.

Отново и отново, и отново. Записаният глас на телефонния оператор ни прекъсна и поиска още пари, той пусна монетата веднага. Не се притесняваше, че разговорът може да се подслушва, не и на този етап. Обажданията му ставаха все по-дълги и по-дълги.

Да можех само да се свържа с братя Конг по-рано, можехме да го спипаме, докато е още на телефона.

— Добре, нека опитаме така — казах аз. — Заставаме на четирийсет метра един от друг, както ти каза. Ти първи пристигаш на мястото, виждаш ни да идваме. Показваш ни момичето, така че да видим, че си я довел. После аз се приближавам към вашата позиция с парите.

— Сам ли?

— Да. Невъоръжен.

— Може да имаш скрито оръжие.

— Ще нося във всяка ръка куфар с пари. Няма да ми е много от полза скритото оръжие.

— Продължавай.

— Проверяваш парите. Когато останеш доволен, пускаш момичето. Тя отива при баща си и останалите от нашите хора. Твоят човек взема парите. Ние с теб оставаме да чакаме. После ти си тръгваш, а аз се прибирам у дома.

— Можеш да ме заловиш.

— Аз съм невъоръжен, ти си с нож. И с пистолет, ако искаш. А стрелецът ти е зад дърво и държи на мушка всички с пушката си. Всичко става по твоя начин. Не виждам как може да имаш проблеми.

— Ще видиш лицето ми.

— Сложи си маска.

— Намалява видимостта. А и пак ще може да ме опишеш, дори и да не огледаш добре лицето ми.

Мамка му, помислих си, да изиграем коза.

— Вече знам как изглеждаш, Рей.

Чух как затаи дъх, настъпи мълчание, а минута по-късно вече се страхувах, че си е тръгнал.

— Какво знаеш? — попита най-накрая той.

— Знам как се казваш. Знам как изглеждаш. Знам за някои от жените, които си убил. И за онази, която почти си убил.

— Курвичката — рече той. — Чу ми името.

— Знам ти и фамилията.

— Я да чуя.

— Защо да ти я казвам? Виж сам как ти е името, точно пред теб е изписано на календара.

— Кой си ти?

— Не можеш ли и сам да се сетиш?

— Звучиш като ченге.

— Ако бях, защо домът ти не е ограден с коли в синьо и бяло?

— Защото не знаеш къде е.

— Ами Мидъл Вилидж. Пенелъпи авеню.

Почти усетих как се отпусна.

— Впечатлен съм — рече той.

— Що за ченге би играло така играта, Рей?

— Ти си от хората на Ландо.

— Близо. Имаме общи дела, партньори сме. Женен съм за негова братовчедка.

— Нищо чудно, че не можахме...

— Какво не можахте?

— Нищо. Сега трябва да приключвам, да прережа гърлото на кучката и да се изнеса.

— И си мъртъв — уверих го аз. — До няколко часа излизаш за национално издирване за това ти дело, както и за случаите с Готескинд и Алварез. Направи сделката и ти гарантирам, че ще кротувам седмица и по-дълго, ако мога. Може би завинаги.

— Защо?

— Защото не искам да се разчуе, нали? Ти можеш да си отвориш фирма на другия край на страната. Пълно е с наркодильри в Ел Ей. Пълно е с красавици и там. Обичат да се качват за по едно кръгче в хубав нов ван.

Мълча дълго.

— Да преговорим отново — каза после. — Целият сценарий, от момента на пристигането ни.

Започнах да преговарям. Той ме прекъсваше с по някой въпрос от време на време и аз отговарях.

— Ще ми се да ти вярвам — рече накрая.

— Исусе Христе — възкликнах аз. — Аз съм този, който трябва да ти се доверява. Аз ще вървя към теб невъоръжен с чанта пари във всяка ръка. Ако решиш да не ми вярваш, винаги може да ме убиеш.

— Да, мога — рече той.

— Но е най-добре да не го правиш. Най-добре е и за двама ни, ако цялата сделка мине по план. И двамата ще излезем победители.

— Ти изгаряш с милион долара.

— Може би и това се вписва в плановете ми.

— Ами?

— Ти ще разбереш как. — Оставих го да си блъска главата над моите тайни вътрешносемейни планове, някаква стратегия, която вероятно имам, за да стана по-силен от партньора си.

— Любопитно — рече той. — Къде искаш да направим размяната?

Вече бях готов за този въпрос. Бях предлагал достатъчно други места в по-предишните разговори и си пазех отговора.

— Гробището „Грийн Уд“.

— Мисля, че знам къде е.

— Трябва да знаеш. Там си изхвърлил трупа на Лейла Алварез. Далече е от Мидъл Вилидж, но и преди си ходил до там. Сега е девет и половина. Има два входа откъм Пето авеню, един откъм Двайсет и пета улица и един десет пресечки на юг от там. Влез през входа на Двайсет и пета улица и тръгни на юг около двайсетина метра навътре от оградата. Ние ще влезем през входа на Трийсет и пета и ще се приближим към теб откъм юг.

Описах му всичко до най-малките подробности, сякаш разигравахме тактическа възстановка на битката при Гетисбърг.

— Десет и половина — казах. — Имаш повече от час, за да стигнеш до там. В този час движението не е натоварено, така че не би трябвало да е проблем. Или ти трябва повече време?

Час му било достатъчно. Той беше в Сънсет Парк, на пет минути с кола от гробището. Само че не знаеше, че на мен тази подробност ми е известна.

— Това време трябва да е достатъчно.

— А и разполагаш с предостатъчно време да се разположите. Ние ще влезем на десет пресечки от там в десет и четирийсет. Това ти дава десет минути преднина, плюс десетте минути, които са ни необходими на нас, за да дойдем до мястото на срещата.

— И другите ще останат на четирийсет метра от мен — настоя пак той.

— Точно така.

— Ти ще извървиш сам останалата част от пътя. С парите.

— Точно така.

— С Кури по ми харесва как стана работата — рече той. — Щом кажех „жаба“ и той скачаше.

— Знам. Но парите този път са два пъти повече.

— Истина е — рече той. — Лейла Алварез. Отдавна не съм се сещал за нея. — В гласа му се прокрадна нещо като замечтаност. — Наистина прекрасна. Прекрасен избор.

Не отговорих.

— Колко беше изплашена само — продължи Рей. — Горката малка кучка. Наистина беше ужасена.

* * *

Когато най-накрая затворих телефона, трябваше да седна. Кенан ме попита дали съм добре. И аз казах, че съм.

— Имаш изтормозен вид — рече той. — Изглеждаш така, сякаш ти трябва питие, но предполагам, че това е последното, от което имаш нужда.

— Прав си.

— Юри току-що направи кафе. Ще ти донеса една чаша.

— Добре съм — уверих го, когато донесе кафето. — Да говориш с такъв кучи син ти изпива силите.

— Знам.

— Поиздадох се, казах му някои от нещата, които знам. В един момент започна да ми се струва, че това е единственият начин да уязвя самоувереността му. Нямаше да сътрудничи, ако беше в състояние напълно да контролира ситуацията. Реших да му покажа, че е в малко по-слаба позиция, отколкото осъзнава.

— Знаеш кой е, така ли? — попита Юри.

— Знам как се казва. Знам как изглежда и какъв е номерът на колата, която кара — Затворих очи за миг, чувствах присъствието му в другия край на телефонната линия, усещах как работи мозъкът му. — Знам кой е — повторих.

Обясних какво съм се споразумял с Каландър, като най-напред начертах план на терена, после разбрах, че ни трябва карта. Според Юри имало пътна карта на Бруклин някъде в апартамента, но не знаел къде е. Кенан каза, че Франсин имала една в жабката на тойотата и Питър слезе, за да я донесе.

Разчистили бяхме масата. Всички пари, наредени по нов начин в пачки, за да се скрият фалшивите банкноти, бяха подредени в два куфара. Разгънах картата на масата и посочих маршрута до гробището, показах двата му входа от западната страна. Обясних как ще стане, къде ще застанем ние, как ще стане размяната.

— Ти си право пред него — отбеляза Кенан.

— Всичко ще е наред с мен.

— Ако опита да...

— Не ми се вярва.

Винаги можеш да ме убиеш, така му казах. Да, мога, отвърна ми той.

— Аз трябва да нося куфарите — настоя Юри.

— Не са чак толкова тежки — възразих аз. — Ще се справя с тях.

— Шегуваш се, а аз говоря сериозно. Става дума за моята дъщеря. Трябва аз да съм най-отпред.

Поклатих глава. Не можех да съм сигурен, че ако Юри се приближи толкова до Каландър, няма да му налети.

Но имах по-добър довод за него.

— Искam бягството на Луша да е сигурно. Ако си с мен и тя ще поиска да остане с теб. Трябваш ми тук — посочих картата, — за да можеш да я повикаш.

— Отзад в колана сложи пистолет — посъветва ме Кенан.

— Вероятно ще сложа, но не знам каква полза ще имам от него. Ако се опита да направи нещо, няма да имам време да го извадя. Ако не опита, няма да имам никаква полза от него. Но ми се искаше да имам жилетка от кевлар.

— Това бронезилетка ли е? Чувал съм, че не спира нож.

— Понякога спира, понякога не. Понякога не спира и куршумите, но ти дава шанс.

— Знаеш ли откъде можеш да вземеш такава?

— Не и в този час. Забрави, не е важно.

— Как не е? На мен ми се струва страшно важно.

— Дори не знам дали имат оръжия.

— Ти шегуваш ли се? Мен ако питаш надали има човек в този град, който да няма оръжие. Ами онзи третият, стрелецът, който ще се крие зад някой надгробен паметник и ще държи всички ни на мушка? Според теб с какво ще си върши работата, с шибана прашка ли?

— Ако има трети човек. Аз го споменах, а Каландър прояви достатъчно интелигентност да не оспори съществуването му.

— Според теб работят само двамата ли?

— Когато са похитили онова момиче на Парк авеню, са били само двама. Не ги виждам как се мотаят и подбират трети човек за подобна операция. Това е убийство от сексуални подбуди, към което се

е прибавила алчността за пари, не е обикновено професионално престъпление, при което излизаш и си намираш необходимите за организацията хора. Има някои свидетели, които изглежда са посочили съществуването на трети човек при предишните две отвлечения, но може би просто са приели, че е имало шофьор, защото това се очаква. Но ако са били само двама, един от тях трябва да е бил и шофьор. И според мен е точно така.

— Значи можем да забравим за третия.

— Не — възразих аз. — Това е елементът, който усложнява положението. Трябва да приемем, че е там.

Отидох в кухнята за още кафе. Когато се върнах, Юри попита колко мъже искам.

— Участваме ти, аз, Кенан, Питър, Дани и Павел. Павел е долу, среща го на влизане в сградата. Имам още трима души, готови да дойдат, само трябва да им кажа.

— Аз се сецам за дузина — рече Кенан. — Хората, с които говорих, независимо дали имаха или нямаха да дадат пари, всички казаха едно и също. „Ако ти трябва помощ, обади се, идвам.“ — Приведе се над картата. — Можем да ги оставим да заемат позиция, после да докараме още дузина мъже с три или четири коли. Затваряме и двата изхода плюс останалите, тук и тук. Клатиш глава. Защо не?

— Искам да ги оставим да избягат с парите.

— Не искаш ли поне да опитаме? След като си върнем момичето?

— Не.

— Защо не?

— Защото е лудост да участваме в престрелка в гробището посред нощ или да се стреляме от колите из Парк Слоуп. Ако не можеш напълно да контролираш подобна операция, тя се проваля, тук има прекалено много възможности тя да се изплъзне от контрол. Виж, предложих това решение, като представих ситуацията като безизходна и свърших добра работа, като го замислих по този начин. Тук няма друг изход. Вземаме момичето, те вземат парите, всички се прибират у дома живи. Преди няколко минути всички искахме да стане така. Все още ли е така?

Юри потвърди.

— Така е — присъедини се Кенан, — само това искам. Но ще ми е непоносимо да ги видя как се измъкват с каквото и да било.

— Няма да се измъкнат. Каландър си мисли, че има седмица да си приготви багажа и да се махне от града. Няма седмица. Не ми е нужно толкова време, за да го открия. Междувременно колко души ни трябва? Според мен тези, които вече са налице, ни стигат. Да кажем три коли. Дани и Юри в едната, Питър и... Павел ли беше долу? Питър и Павел в тойотата, а аз ще пътувам с Кенан в буика. Само толкова ни трябва. Шестима.

Телефонът в стаята на Луша извънтя. Вдигнах и говорих с Ти Джей, който отново се беше върнал в пералнята, след като не беше извадил никакъв късмет при огледа на уличките и тротоарите за хондата.

Върнах се в дневната.

— Стават седем — казах.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В колата Кенан каза:

— На теб как ти се струва да минем по Шор Паркуей и Гоуанъс, става ли? — Казах му, че той знае по-добре от мен. — Това хлапе, което ще вземем, то как се вписва?

— Хлапе от гетото, което се размотава на Таймс Скуеър. Бог знае къде живее. Представя се с инициалите на името си, ако приемем, че са неговите инициали и не ги е намерил в купа с насипна азбука. Оказа ни голяма помощ, вярваш или не вярваш. Той ме свърза са компютърните гении, той видя тази вечер Каландър и записа регистрационния номер на колата му.

— Мислиш ли, че ще се опита да направи нещо в гробището?

— Надявам се да не го прави. Вземаме го, защото не искам да се мотае из Сънсет Парк и да се прави на находчив, докато Каландър и приятелите му се прибират. Искам да го държа в безопасност.

— Каза, че е дете.

Кимнах.

— На петнайсет-шестнайсет.

— Какъв иска да стане, като порасне? Детектив като теб ли?

— Сега иска да е такъв. Не иска да чака, докато стане голям. Не мога да кажа, че го виня. Много от децата като него не го искат.

— Не искат какво?

— Да пораснат. Чернокожо момче, което живее на улицата? Средната продължителност на живота им е като на плодовата мушица. Ти Джей е добро хлапе. Надявам се да успее.

— И наистина не знаеш фамилията му.

— Не.

— Знаеш ли кое е странното? Покрай АА и улиците познаваш страшно много хора, на които не знаеш фамилията.

Малко по-късно добави:

— Как ти се струва Дани? Роднина ли е на Юри или?

— Представа си нямам. Защо?

— Ами мислех си, двамата пътуват отзад с линкълна и милион долара на задната седалка. Знаем, че Дани има пистолет. Ами ако гръмне Юри и изчезне? Дори няма да знаем кого да търсим, просто руснак с яке, което не му е много по мярка. И той е тип без фамилия. Сигурно не ти е приятел?

— Според мен Юри му вярва.

— Сигурно му е роднина. На кого друг можеш да вярваш така?

— А и няма милион.

— Осемстотин хиляди. Ще ме изкараш лъжец заради недостигащите двеста хиляди ли?

— И почти една трета фалшификати.

— Прав си, надали си струва да се откраднат. Късметлии ще сме, ако онези двама шегаджии ги приемат. Ако не отидат в мазето, ще ги спестим за следващото добро дело. Искаш ли да ми направиш услуга? Когато се изправиш с куфар във всяка ръка пред онези приятелчета, ще ги попиташ ли нещо?

— Какво?

— Попитай ги как са ме избрали, става ли? Защото този въпрос ме подлудява.

— Ами — рекох аз — мисля, че знам.

— Сериозно?

— Аха. Първата ми догадка беше, че Рей е в бизнеса с наркотици на някакво ниво.

— Има смисъл, обаче...

— Обаче не е, почти съм сигурен, защото накарах един човек да провери и няма криминално досие.

— И аз нямам.

— Ти си изключение.

— Така е. Ами Юри?

— Няколко ареста в Съветския съюз, не е седял дълго в затвора. Един обиск тук за получаването на крадени стоки, но обвиненията са свалени.

— Но нищо, свързано с наркотиците.

— Нищо.

— Добре, Каландър има безупречно досие. Тогава не е в бизнеса с дрога, така че...

— Агенцията за борба с наркотиците се е опитвала да образува дело срещу теб преди време.

— Да, но не стигнаха доникъде.

— Преди това говорих с Юри. Разказа ми, че се е отдръпнал от сделка миналата година, защото усещал, че някаква агенция се опитва да го спипа. Имал чувството, че са федералните.

Кенан се извърна, за да ме погледне, после с усилие на волята насочи погледа си напред и зави, за да задмине кола.

— Исусе Христе — рече той. — Нова национална полицейска структура? Не могат да ни заловят, затова избиват съпругите и дъщерите ни, така ли?

— Мисля, че Каландър е работил за Агенцията — рекох. — Вероятно за сравнително кратко и почти със сигурност не като пълноправен агент. Може би са го използвали веднъж или два пъти като поверителен информатор, може да е оказвал съдействие с офисна работа. Не би стигнал далеч и не би издържал много дълго.

— Защо?

— Луд е, затова. Вероятно се е внедрил заради манията си към наркодилърите. Това си е плюс в тази работа, но не и когато е прекалена. Виж, ръководя се само от предчувствие. Имаше нещо, което той каза по телефона, когато му заявих, че съм партньор на Юри. Понечи да каже, че това обяснява защо не са успели да закопчат Юри.

— Исусе.

— Мога да го проверя утре или вдругиден, ако успея да се свържа с някой в Агенцията и да видя дали името му няма да говори нещо на някой там. Или пък да се поровя без разрешение в досиетата им, ако компютърните ми манияци могат да проникнат в тях.

Кенан изглеждаше замислен.

— Не звучеше като ченге.

— Не.

— Но така, както го описа, всъщност и не става дума за полицаи?

— По-скоро експерт. Но експерт към Федералните и вманиачен на тема наркотици.

— Той знаеше колко струва килограм кокаин на едро — спомни си Кенан, — но не знам какво доказва това. Приятелят ти Ти Джей вероятно също знае.

— Не бих се учудил.

— Съученичките на Луша в онова девическо училище, сигурно и те знаят. В какъв свят живеем.

— Трябвало е да станеш лекар.

— Както искаше моят старец. Не, не мисля така. Но може би трябваше да стана фалшификатор. Срецаш се с хора от класа. Поне шибаната Агенция нямаше да ми диша във врата.

— Фалшификатор ли? Тогава във врата ти щяха да дишат Тайните служби.

— Боже мили! Ако не е едното наказание, тогава е другото.

* * *

— Онази пералня? Онази вдясно?

Казах, че е тя и Кенан спря отпред, но не загаси двигателя.

— Как сме с времето? — попита той. После погледна часовника си и часовника на таблото, и сам си отговори. — Добре. Малко сме подранили.

Гледах към пералнята, само че Ти Джей се показва от врата от другата страна на авенюто, пресече и се качи отзад. Представих ги един на друг и двамата заявиха, че за тях е удоволствие да се запознаят. Ти Джей се сви отзад на седалката, а Кенан включи на скорост.

— Ще отидат там в десет и половина, нали? — попита той. — А ние трябва да пристигнем десет минути по-късно, после ще отидем до мястото, където ни чакат. Правилно ли съм разбрал?

Казах му, че е разбрал.

— Значи ще сме лице в лице на ничия земя около единайсет и половина, ако така си го мислил?

— Нещо такова.

— И колко време ще отнеме да направим пазарлъка и да се махнем? Половин час?

— Вероятно по-малко, ако всичко върви наред. Ако положението се окаля, това вече е друга история.

— Да се надяваме, че няма. Мислех си дали да не се шмугна пак отзад, но май заключват вратите чак в полунощ.

— Вратите ли заключват?

— Да, еми требеше по-рано да се сетя, ама си казах да не се сещам, щото щяхте да изберете друго място.

— О, боже — сепнах се аз.

— Какво има?

— Дори не помислих за това — признах си. — Защо не каза по-рано?

— И какво щеше да направиш, да му звъннеш ли?

— Май не. Не ми и хрумна, че могат да заключват вратите. Гробищата не остават ли отворени по цяла нощ? Защо им е да им заключват вратите?

— За да стоят отвън хората.

— Е нали всички се натискат да влязат? Исусе, това сигурно съм го чул някъде в четвърти клас. Защо им е да имат ограда около гробищата?

— Сигурно се пазят от вандалите — предположи Кенан. — Деца, които рисуват върху паметните плочи, изхождат се в урните за цветя.

— Мислиш, че хлапетата не могат да прескочат оградите?

— Слушай сега — рече той, — аз не определям политиката на това място. Ако питаш мен, всички гробища в града ще са отворени за прием. Как ти се струва?

— Надявам се само да не съм прецакал работите. Ако дойдат и е заключено...

— И? Какво ще направят, ще продадат момичето на търговци на бели робини в Аржентина ли? Ще прескочат оградите, както ще направим и ние. А и всъщност не ги заключват преди полунощ. Хората може да поискат да минат от там след работа, за късно посещение на скъпите им заминали си вече хора.

— В единайсет вечерта?

Сви рамене.

— Хората работят до късно. Имат офиси в Манхатън, спират за по две питиета след работа, вечерят, после трябва да чакат половин час метрото, защото са като едни мои познати, които нямат пари да си вземат такси...

— Исусе — обадох се аз.

— И когато стигнат Бруклин, вече е късно, а те си казват „Ей, ама защо не мина през «Грийн Уд», да видя дали ще открия къде е заровен чичо Вик, не го дишах, май ще взема да му пикая на гроба.“

— Кенан, да не си притеснен?

— Притеснен съм, да. Ти какво си мислиш? Ти си този, който ще трябва да отиде до двама хладнокръвни убийци, въоръжен само с пари. Трябва вече да се потиш.

— Може би малко. Намали, приближаваме входа. Мисля, че е отворено.

— Така изглежда. Знаеш ли, дори да трябва да заключват, сигурно ги мързи да идват до тук.

— Може би. Я да обиколим с колата гробището, става ли? А после ще намерим къде да паркираме близо до нашия вход.

Обиколихме гробището в мълчание. Нямаше движение, цареше спокойствието на нощта, сякаш дълбокото безмълвие зад оградата на гробището можеше да се разстеле навън и да заглуши всеки шум близо до него.

Точно когато вече се връщахме на мястото, откъдето започна обиколката ни, Ти Джей попита:

— В гробището ли ще влизаме?

Кенан се обърна, за да скрие усмивката си.

— Ако предпочиташ, може да останеш в колата — успокоих го аз.

— Защо?

— За твое удобство.

— Човече — възмути се Ти Джей, — не ме е страх от умрелите. Това ли си помисли? Че ме е страх?

— Грешката е моя.

— Твоя е, пич. Мъртвите не ме косят.

* * *

Мъртвите и мен не ме косяха. Притесняваха ме някои от живите.

Срещнахме се на входа на Трийсет и пет улица и веднага влязохме вътре, не искахме да привличаме вниманието на хората по улицата. Засега Юри и Павел носеха парите. Двама от нас седмината носеха фенерчета. Кенан взе едното. Другото беше у мен и аз водех.

Не използвах много фенерчето, просто светвах набързо, когато ми трябваше да видя накъде вървя. През повечето време не се

налагаше. Наближаваше пълнолуние и над нас луната ярко светеше, идваше светлина и от уличните лампи по авенюто. Надгробните плочи бяха предимно от бял мрамор и щом веднъж очите на човек привикнат с тъмнината, се отличаваха ясно. Проправях си път сред тях и се чудех върху чии ли кости стъпвам. Преди около година в един от вестниците беше излязла статия за местата, където биват погребвани телата, имаше списък на гробовете на богатите и известните в петте административни района^[1]. Не й обърнах много внимание, но имах спомен, че доста голям брой от изтъкнатите нюйоркчани са погребани именно в „Грийн Уд“.

Четох, че някакви ентузиастични превърнали в хоби посещенията на гробовете. Някои се снимали, други правели копия на надписите на гробовете. Не можех да проумея каква полза биха имали от тях, но действията им не бяха толкова налудничави, колкото някои от нещата, които аз правя. Издирвателските им занимания протичали само денем. Не се мотаели по тъмно, като опипом се пазят да не се препънат в някоя гранитна плоча.

Продължих упорито. Придържах се към оградата, за да виждам надписите на улиците и забавих ход, когато стигнах до Двайсет и седма улица. Другите се приближиха, с жест им показах да се разпръснат, без да се приближават повече на север. После се обърнах към мястото, където се предполагаше, че е Реймънд Каландър и насочих фенерчето пред мен, светнах три пъти според уговорката.

Дълго време единственият отговор беше мрак, мрак и тишина. След това три просветвания примигнаха към мен, идваха малко вдясно. Бяха на около деветдесетина метра, дори повече, прецених аз. Не изглеждаше толкова много, когато някой тича с футболната топка под ръка. Сега обаче ми се сториха страшно далеч.

— Останете където сте — извиках аз. — Ще се приближим още малко.

— Не прекалявайте!

— На четирийсетина метра — уверих ги аз. — Както се споразумяхме.

От едната ми страна беше Кенан, от другата един от хората на Юри, другите също бяха наблизо. Изминах половината от разстоянието, което ни делеше.

— Достатъчно — извика Каландър в един момент, но беше прекалено далеч и не му обърнах внимание, продължихме. Трябваше да бъдем достатъчно близо, за да може един от нас да държи под прицел участниците в размяната. Имахме една пушка, поверена на Питър, който се беше показал като добър стрелец по време на шестмесечната военна служба в Националната гвардия. Разбира се, това е било преди дългото чиракуване като наркоман и пияница, но според него си оставал най-добрият стрелец в групата. Имаше прилична автоматична пушка с оптичен мерник, но мерникът не беше инфрачервен, така че щеше да се прицелва на лунна светлина. Искях разстоянието да е по-малко, за да може изстрелът му да е по-точен, ако се наложи да стреля.

Въпреки че се чудех какво значение има това за мен. Той щеше да започне да стреля, само ако играчите от другия отбор се опитат да играят мръсно, а ако това наистина станеше, те щяха да ме елиминират в самото начало. Отговореше ли Питър на стрелбата им, това означаваше, че няма да съм жив, за да разбера къде са попаднали изстрелите му.

Ободряващи размисли.

Намалихме разстоянието наполовина, дадох знак на Питър, той се оттегли встрани и си избра позиция за стрелба, като опря дулото на автоматичната пушка на нисък мраморен паметник. Потърсих с поглед Рей и партньора му и различих само сенки. Бяха се отдръпнали в мрака.

— Излезте на място, откъдето да ви виждаме — казах аз. — И покажете момичето.

Показаха се. Два силуета, но когато светлината стана по-ярка, се видя, че едната сянка е от двама, че единият от мъжете държи пред себе си момичето. Чух как Юри си пое дълбоко въздух и се помолих наум да запази хладнокръвие.

— Държа нож до гърлото ѝ — извика Каландър. — Ако ми трепне ръката...

— По-добре да не трепва.

— Тогава донесете парите. И не се правете на хитри.

Обърнах се, взех куфарите, проверих разположението на хората ни. Не виждах Ти Джей и попитах Кенан какво е станало с него. Според Кенан вероятно се беше върнал в колата.

— Беж да бягаме крачета — рече той. — Не ми се вярва да примира за нощни разходки из гробищата.

— И аз не примирам.

— Слушай — рече той, — защо не им кажеш, че правилата са се променили, че парите са много тежки за един човек и аз да дойда с теб.

— Не.

— Трябва да си герой, а?

Не мога да кажа, че се чувствах като голям герой. Тежестта на куфарите ми пречеше да съм много наперен. Изглежда единият от мъжете имаше пистолет. Не беше този, който държеше момичето, и май пистолетът беше насочена към мен, но не усещах голяма вероятност да ме застрелят, стига някой от нашия отбор да не се поддадеше на паниката и да не започнеше да стреля, тогава всичко щеше да отиде по дяволите. Ако се канеха да ме убиват, щяха да изчакат да им занеса парите. Може и да бяха луди, но не бяха тъпи.

— Не се опитвай да хитруваш — предупреди ме Рей. — Не знам дали виждаш, но ножът е на гърлото й.

— Виждам.

— Достатъчно близко си. Остави чантите.

Рей държеше момичето и ножа. Разпознах гласа му, но щях да го позная и по описанието на Ти Джей, което се оказа съвсем точно. Якето му беше закопчано с цип, затова не можех да видя лъскавата му спортна риза, но ми се щеше да приема думите на Ти Джей за нея на доверие.

Другият беше по-висок, с неподдържана тъмна коса и очи, които в полумрака приличаха на прогорени в чаршаф дупки. Той не носеше яке, само фланелена риза и джинси. Не виждах очите му, но долавях яростта в погледа му и се чудех с какво ли съм го провокирал. Носех му милион долара, а него не го свърташе да ме убие.

— Отвори чантите.

— Първо пусни момичето.

— Не, първо покажи парите.

Пистолетът, който Кенан настоя да взема, беше с втъкнато в колана ми дуло, издутината от него личеше на спортното ми яке. Нямаше как ловко и бързо да го извадя от там, но сега ръцете ми бяха свободни и можех да се опитам да го направя.

Вместо това коленичих и отворих ключалките на единия от куфарите, вдигнах капака, за да покажа парите. Изправих се. Мъжът с пушката тръгна напред и аз вдигнах ръка.

— Сега я пуснете — казах. — После можете да ги огледате. Не се опитвай да променяш на място правилата, Рей.

— А, сладката ми Люси — рече той. — Непоносимо ще ми е да те видя как си тръгваш, детенце.

Той я освободи. Едва я виждах, тялото му я прикриваше наполовина. Дори в мрака ми се стори бледа и измъчена. Ръцете ѝ бяха притиснати към кръста, прилепени здраво от двете ѝ страни, раменете ѝ приведени. Изглеждаше така, сякаш се опитва да се превърне в най-малката цел на света.

— Ела, Луша — обърнах се към нея аз.

Тя не помръдна.

— Баща ти те чака там, миличка. Иди при баща си. Тръгвай.

Направи една крачка и спря. Вървеше нестабилно и здраво стискаше едната си ръка с другата.

— Върви — нареди ѝ Каландър.

— Тичай!

Тя погледна към него, после към мен. Трудно беше да се каже какво търсеше, защото погледът ѝ беше блуждаещ, празен. Искях да я грабна, да я метна на рамо и да изтичам към мястото, където чакаше баща ѝ.

Или да издърпам с една ръка якето си, да измъкна оръжието с другата и да очистя двете копелета на място. Само че пистолетът на тъмнокосия сочеше към мен, а и Каландър вече ме държеше на мушка с пистолета си, оръжие-другарче на ножа, който все още държеше.

Извиках на Юри да я повика при себе си.

— Лушка! — извика той. — Лушка, татко е. Ела при татко!

Момичето разпозна гласа. Челото ѝ се навъси в опит да дойде на себе си, сякаш се мъчеше да проумее сричките.

— На руски, Юри! — казах аз.

Юри отвърна с нещо, което не успях да разбера, но то очевидно стигна до Луша. Ръцете ѝ се отпуснаха и тя направи една крачка, после втора.

— Какво не е наред с ръката ѝ? — попитах аз.

— Нищо.

Когато стигна до мен, посегнах към ръката ѝ. Тя я дръпна.

Два пръста липсваха.

Вперих поглед в Каландър. Той имаше почти разкаян вид.

— Стана преди да уговорим условията — обясни той.

Юри отново заговори на руски и момичето тръгна по-бързо, но се движеше с мъка. Изглежда не можеше да се движи другояче, освен със странно тътрене, не бях сигурен колко още може да върви така.

Луша се задържа на крака и продължи да върви. Аз стоях на мястото си и гледах към дулата на двамата. Тъмнокосият безмълвно се взираше в мен, все още вбесен, докато погледът на Каландър следеше момичето. Продължаваше да държи оръжието си насочено към мен, но очите му непрекъснато се стрелкаха към нея, усещах колко много му се иска да насочи и пистолета в тази посока.

— Тя ми хареса — рече той. — Добра беше.

* * *

Останалото беше лесно. Отворих втория куфар и отстъпих на няколко крачки. Рей се приближи, за да огледа съдържанието на двата куфара, докато партньорът му продължаваше да ме държи на прицел. Банкнотите бяха прегледани отгоре-отгоре. Прехвърли половин дузина пачки, но не преброи нито една от тях, нито пък пресметна грубо броя им. Не забеляза и фалшивите пари; не мисля, че някой би го сторил.

Затвори куфарите и щракна ключалките им, после отново извади оръжието си, отдръпна се, а тъмнокосият дойде да ги вземе и изгрухтя от усилието да ги вдигне. Това беше първият звук, който издаваше в мое присъствие.

— Вземи ги един по един — посъветва го Каландър.

— Не са тежки.

— Вземи ги един по един.

— Не ми казвай какво да правя, Рей — тросна се той, но остави единия куфар и се отдалечи с другия.

Не се бави много, нито аз, нито Рей говорихме в негово отсъствие. Когато се върна и вдигна втория куфар, каза, че е по-лек от предишния, сякаш сме го измамили, че куфарите тежат еднакво.

— Тогава ще е по-лесно да го носиш — търпеливо каза Каландър. — Сега върви.

— Застреляй тоя свиркаджия, Рей.

— Друг път.

— Шибано ченге, което се занимава с наркотици. Пръсни му мозъка.

Когато се отдалечи, Каландър рече:

— Обеща ни седмица. Ще си удържиш ли на думата?

— И повече, ако мога.

— Съжалявам за пръста.

— Пръстите.

— Щом така предпочиташ. Не е лесно да го контролираш.

Само че ти си използвал жицата върху Пам, помислих си.

— Оценявам отсрочката от седмица — продължи той. — Мисля, че е време за промяна на климата. Не вярвам Албърт да пожелае да дойде с мен.

— Ще го оставиш в Ню Йорк ли?

— В известен смисъл.

— Как го откри?

Той се подсмихна на въпроса.

— Ами открихме се. Хората със специални вкусове често се откриват.

Странен миг. Имах чувството, че говоря на човека зад маската, че обстоятелствата около нас ни дават рядка възможност.

— Може ли да те попитам нещо? — казах.

— Давай.

— Защо жени?

— О, боже. Намери си психиатър да ти отговори, а? Нещо скрито в детството ми, предполагам. Причината не е ли винаги такава? Прекалено рано спиране на кърменето или прекалено късно?

— Не говорех за това.

— А?

— Не ме интересува как си стигнал до тук. Исках само да знам защо го правиш.

— Мислиш, че съм имал избор ли?

— Не знам. Имал ли си?

— Хм. Не е лесно да се отговори на това. Възбудата, силата, наситеността на емоцията... липсват ми думи. Разбираш ли за какво говоря?

— Не.

— Качвал ли си се на увеселително влакче? Аз ги мразя, не съм се качвал на такова от години, преобръща ми се стомахът. Но ако не мразех тези влакчета, ако ги обичах, с това щях да ги сравня. — Той сви рамене. — Казах ти. Липсват ми думи.

— Не звучиш като чудовище.

— А трябва ли?

— Онова, което правиш, е чудовищно. А звучиш като човешко същество. Как можеш да...

— Да?

— Как можеш да го правиш?

— Ами жените не са истински — отвърна той.

— Моля?

— Не са истински — повтори. — Жените. Не съществуват. Те са играчки, това е. Когато ядеш хамбургер, кравата ли ядеш? Естествено, че не. Ядеш хамбургер. — Усмихна се леко. — Докато върви по улицата, е жена. Но щом се качи в микробуса, край. Тя просто е части от труп.

По гърба ми полазиха ледени тръпки. Когато това се случваше, покойната ми леля Пег казваше, че сигурно току-що гъска е минала върху гроба ми. Интересен израз. Чудя се откъде ли идва.

— Но дали съм имал избор? *Мисля*, че да. Не е като да се чувствам принуден да се държа така при всяко пълнолуние. Винаги имам избор, мога да избира и нищо да не правя, и избирам да не правя нещо, а един ден избирам другото. Що за избор е това ли? Мога да го отложам, но идва ден, когато не искам повече да отлагам. А отлагането само го прави по-сладко. Може би затова го правя. Четох, че зрелостта се състои в способността да отлагаш удоволствието, но не знам дали точно това са имали предвид.

Изглежда се канеше да направи още някакво признание, но после нещо в него се промени и пролуката се затвори рязко. С каквато и истинска част от неговата личност да бях разговарял, тя се скри зад защитната броня на тялото му.

— Не се ли страхуваш? — раздразнено попита той. — Насочил съм оръжие към теб, а ти се държиш като че е воден пистолет.

— Към теб е насочена мощна пушка. Няма да успееш и крачка да направиш.

— Добре, но на теб каква ще ти е ползата? Ако се замислиш, ще се изплашиш. Смел ли си?

— Не.

— Хубаво, няма да стрелям. Да оставя Албърт да задържи всичките пари ли? Не, не искам. Мисля обаче, че за мен е време да се изнасям в мрака. Обърни се, тръгни обратно към приятелите си.

— Добре.

— Няма трети човек с пушка. Ти вярваше ли, че има?

— Не бях сигурен.

— Знаеше, че няма. Всичко е наред. Получи си момичето, ние получихме парите. Всичко стана както трябва.

— Да.

— Не се опитвай да ме проследиш.

— Няма.

— Да, знам, че няма да ме проследиш.

Друго не каза и помислих, че се е измъкнал. Продължих да вървя, но след като бях направил десетина крачки, той ме извика.

— Съжалявам за пръстите — рече той. — Стана без да искам.

[1] Ню Йорк Сити се състои от пет административни района: Бруклин, Манхатън, Бронкс, Куинс и Статън Айлънд. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Много мълчиш — рече Ти Джей.

Карах буика на Кенан. Щом Луша Ландо беше стигнала при баща си, той я беше грабнал, метнал на рамо и забързал към колата си, с Дани и Павел след него.

— Казах му да не чака — обясни ми после Кенан. — Детето имаше нужда от лекар. Той познавал един в неговия квартал, човекът щял да отиде в дома му.

Затова за нас четиримата бяха останали две коли, а когато се върнахме при тях, Кенан ми хвърли ключовете и заяви, че ще пътува с брат си.

— Ела в Бей Ридж — рече той. — Ще поръчаме пица или нещо такова. После ще ви закарам и двамата.

Чакахме на червен светофар, когато Ти Джей ми каза, че съм се умълчал и аз не можах да му възразя. Никой от нас не беше продумал и дума, откакто се качихме в колата. Все още не се бях отърсил от въздействието на разговора с Каландър. На Ти Джей отговорих, че работата ми е изпила силите.

— Ама ти беше страшен — възхити се той. — Как стоеше с ония пичове.

— Ти къде беше? Помислихме, че си се върнал при колата.

Той поклати глава.

— Заобиколих ги. Реших, че мога да видя третия, оня с пушката.

— Не е имало трети.

— Е, щом не е имало, е трудно да го види човек. Направих един голям кръг зад тях и се измъкнах от там, откъдето са влезли. Видях им колата.

— Как успя?

— Не беше трудно. И преди съм я виждал, беше хондата. Скрих се зад стълб и я държах под око. Дойде оня пич без якето, бързаше яко и метна куфар в багажника. После се обърна и пак хукна.

— Върнал се е за другия куфар.

— Знам и си помислих, че докато взема втория, мога да му измъкна първия. Багажникът беше затворен, но можех да го отворя, така както той го направи, натисна бутон в жабката. Щот колата не беше заключена.

— Радвам се, че не си го направил.

— Можех, ама ако се беше върнал и куфарът не беше там, какво щеше да направи? Да се върне и сигурно да те застреля. Затова реших, че не е умно.

— Добро разсъждение.

— После си помислих, че ако това беше филм, щях да се мушна отзад и да се пъкна между седалките. Те щяха да вкарат парите в багажника и да седнат отпред, никой нямаше да погледне даже отзад. Представих си, че се връщат в тяхната къща или там, където отиват, а когато пристигаме, аз се измъквам и ти се обаждам, казвам ти къде сме. Но после си рекох — Ти Джей, това не е филм, много си млад за умирање.

— Радвам се, че така си решил.

— А и може би ти нямаше да си на същия телефонен номер и тогава аз какво правя? Затова изчаках, а когато той се върна с втория куфар, метна го в багажника и влезе в колата. А другият, оня, дето се обаждаше, дойде и седна зад волана. И потеглиха, а аз се вмъкнах в гробището и ви намерих. Гробището е странно, човече. Разбирам да имаш надгробен камък, на него да пише кой лежи отдолу, ама има ги едни такива малки къщурки, нагласени, като тия, дето са имали, когато са били живи. Ти искаш ли такава?

— Не.

— И аз не искам. Само малък камък, на който да пише Ти Джей.

— И никакви дати? Без фамилия?

Той поклати глава.

— Само Ти Джей — потвърди той. — Може и номерът на пейджъра ми.

* * *

Отново на Колониал Роуд, Кенан вдигна телефона и се опита да намери пицария, която да работи в този час. Не успя, но нямаше

значение. Никой не беше гладен.

— Трябва да го отбележим — каза той. — Върнахме детето, жива е. Заслужава си да го отбележим тържествено.

— Това е късмет — обади се Питър. — Не отбелязваш тържествено равен резултат. Никой не печели, никой не изстрелва фойерверки. Равен резултат е по-лошо и от загуба.

— Щях да се чувствам много по-зле, ако момичето беше мъртво — призна Кенан.

— Така е, защото това не е футболна игра, ами истина. Но пак не можеш да празнуваш, братле. Лошите взеха парите. Това ли те кара да си мяташ шапката във въздуха?

— Не са се измъкнали — намесих се аз. — Ще отнеме ден или два, толкова. Но няма къде да ходят.

Но и на мен не ми беше до празнуване. Като всяка игра, която завършва на равно и тази остави привкус на пропуснати възможности. Ти Джей беше помислил да се скатае отзад в хондата или да открие как да проследи колата до дома на похитителите. Питър беше имал две възможности да застреля Каландър с пушката, в мигове, когато не би имало опасност както за мен, така и за момичето. А аз се сецах за дузина моменти, в които бихме могли да направим опит да си вземем парите. Направихме, каквото ни бяха казали, само че трябваше да има начин да направим повече.

— Искам да звънна на Юри — рече Кенан. — Детето беше съсипано, едва вървеше. Мисля, че е загубила повече от пръстите си.

— Опасявам се, че си прав.

— Сигурно много пъти са я насилвали. — Натисна бутоните на телефона. — Не ми харесва да мисля за това, защото се сецам за Франси и... — прекъсна, за да поздрави. — Юри, здравей. А, съжалявам. Набрал съм грешен номер, наистина съжалявам, че ви обезпокоих.

Затвори и въздъхна.

— Жената говореше на испански, звучеше сънена, май я събудих. Боже, как мразя да се случва това.

— Грешно набиране — рекох аз.

— Да, не знам кое е по-лошо — когато ти се обаждат по погрешка или когато набереш някой по погрешка. Чувствам се като пълен идиот, когато притеснявам някого така.

— В деня на отвличането на жена ти са се обадили два пъти по погрешка.

— Да. Като поличба, само че не звучаха особено злокобно, когато ми позвъниха. Бяха просто досадни.

— И Юри е имал две такива обаждания тази сутрин.

— И? — Намръщи се, после кимна. — Мислиш, че са били те? Звънили са, за да се уверят, че има някой въкъщи? И какво, ако е така?

— Ти би ли използвал уличен телефон? — Погледнаха ме неразбиращо. — Да кажем, че позвъниш и се престориш, че обаждането е по погрешка. Няма да кажеш нищо и никой няма да му обърне внимание. Ще си направиш ли труда да пропътуваш с колата дванайсет пресечки и да изхарчиш четвърт долар за уличен телефон? Или ще използваш собствения си телефон?

— Предполагам, че ще използвам моя, но...

— Аз също — казах.

Грабнах бележника си и затърсих листа, който Джими Хонг ми даде, списъкът с обажданията до дома на Кури. Записал беше всички позвънявания след полунощ, макар че ми трябваша само онези след първото искане на откупа. По-рано през деня държах списъка, търсех номера на телефона в пералнята, понеже обмислях дали да звъня на Ти Джей там, но къде го сложих, по дяволите?

Намерих го и го разгънах.

— Ето — казах. — Две позвънявания, и двете по-кратки от минута. Едното в девет четирийсет и четири сутринта, другото в два и трийсет следобед. Номер на телефона, от който е позвъняването: 243–7436.

— Човече — рече Кенан, — само помнех, че е имало две погрешни позвънявания. Не знам по кое време са били.

— Разпознаваш ли номера?

— Прочети го отново. — Поклати глава. — Не ми е познат. Защо не позвъним и не видим кой ще вдигне?

Посегна към телефона. Улових ръката му.

— Почакай. Да не ги предупреждаваме.

— За какво да не ги предупреждаваме?

— Че знаем къде са.

— Знаем ли? Имаме само номер.

— Братя Конг сигурно вече са се прибрали — обади се Ти Джей.
— Да проверя ли?

Поклатих глава.

— Мисля, че мога и сам да се справя.

Взех телефона, набрах Информация. Когато се обади операторът, казах:

— Полицай иска помощ. Казвам се Алтън Саймък, номерът на значката ми е 2491–1907. Имам телефонен номер и ми трябва името на собственика и адресът. Да, точно така. 243–7436. Да, благодаря.

Затворих плавно телефона и записах адреса, преди да е изчезнал от ума ми.

— Телефонът е на името на А. Х. Уолънс. Приятел ли ти е? — Кенан поклати глава. — Мисля, че А отговаря на Албърт. Така Каландър назова партньора си. — Прочетох на глас адреса, който бях записал: — Петдесет и първа улица, номер шестстотин деветдесет и две.

— Сънсет Парк — каза Кенан.

— Сънсет Парк. Две-три пресечки от пералнята.

— Време е за решаващата игра — рече Кенан. — Да вървим.

* * *

Оказа се дървена къща и дори на лунна светлина се виждаше, че е занемарена. Дървената облицовка се нуждаеше неистово от боядисване, храстите бяха избуяли. Стъпалата отпред водеха до веранда с мрежа, която видимо беше провиснала в средата. По бетонната алеята имаше катранени кръпки. Тя минаваше от дясната страна на къщата и водеше до долепен гараж за две коли. На половината разстояние имаше странична врата и трета врата отзад на къщата.

Всички бяхме дошли с буика, който стоеше паркиран на ъгъла на Седмо авеню. Всички бяхме въоръжени. Сигурно на лицето ми се е изписала изненада, когато Кенан подаде револвер на Ти Джей, защото той ме погледна и каза:

— Щом ще идва, ще е въоръжен. Вижда ми се сърцато момче, нека дойде. Знаеш ли как се борава с това, Ти Джей? Като с японски

апарат — насочваш и натискаш.

Горната врата на гаража беше заключена със солидна заключалка. До нея имаше тясна дървена врата, която също беше заключена. Кредитната ми карта нямаше да влезе в процепа. Опитвах се да измисля как безшумно да строша един от прозорците, когато Питър ми подаде фенерче и за секунда реших, че иска да строша стъклото с него, не разбирах защо. После ми просветна, насочих фенерчето към прозореца и го включих. Хондата сивик беше там, познах регистрационния номер. Извъртях фенерчето и от другата страна се видя тъмен ван. Регистрационният номер не беше в полезрението ни, а и цветът не можеше да бъде определен на тази светлина, но видяното дотук ни стигаше. Намирахме се на правилното място.

В къщата лампите светеха. Имаше белези, че това е еднофамилно жилище — един звънец на страничната врата, единична пощенска кутия на верандата до вратата, — а обитателите му можеха да са навсякъде във вътрешността. Заобиколихме къщата от задната страна. Преплетох ръце и повдигнах Кенан. Той се улови за перваза на прозореца и надникна над него, после скочи на земята.

— Кухнята — промърмори той. — Русият брои там парите. Отваря всяка пачка и брои банкнотите, записва номерата на лист. Загуба на време. Работата е свършена, защо го е грижа колко има?

— Ами другият?

— Не го видях.

Повторихме процедурата с другите прозорци, опитахме да отворим страничната врата, когато минахме покрай нея. Заключена беше, но и дете би могло да я отвори с ритник. Задната врата, която водеше към кухнята, също изглеждаше паянтова.

Но не исках да влизам с трясък, докато не се уверя, че и двамата са в къщата.

Отпред Питър рискуваше да привлече вниманието на някой минувач, като използваше острието на джобно ножче, за да отвинти болт от вратата на верандата. Тази врата беше с по-здрава ключалка, но имаше и голям прозорец, който можеше да се счупи, за да се вмъкнем бързо. Питър не го счупи, но погледна през него и установи, че Албърт не е в дневната.

Дойде, за да ни го съобщи. Реших, че Албърт или е горе, или е отскачил за бира. Мъчех се да измисля как да уловим Каландър без

много шум, когато Ти Джей привлече вниманието ми с изщракване на пръсти. Погледнах към него, той стоеше приклепнал до прозореца на мазето.

Приблжих се и надзърнах. Момчето държеше фенерче, светлината от което обхождаше вътрешността. Имаше голям умивалник в ъгъла, до него пералня и сушилня. В другия край стоеше тезгях, от двете му страни имаше електроуреди. Над тезгяха висеше табло, на което бяха окачени десетки инструменти.

На преден план имаше маса за пинг-понг с провиснала мрежа. Върху нея зееше празен един от куфарите. Албърт Уолънс, все още с дрехите, които беше носил на гробището, седеше до масата на стол с висока облегалка. Би могъл да брои парите в куфара, само че в куфара нямаше никакви пари, а и беше любопитно как ще го прави на тъмно. В мазето нямаше друга светлина освен тази от фенерчето на Ти Джей.

Не можех да я видя, но предположих, че около врата на Албърт е увита струна от пиано — най-вероятно същата струна, използвана при мастектомията на Пам Касиди и Лейла Алварез. Вратът не беше срязан напълно заради съпротивата на костите и хрущялите. Главата на Албърт беше подута гротескно, защото кръвта можеше да навлиза в нея, но не и да се оттича. Лицето му приличаше на моравя луна, очите бяха изскочили от орбитите си. Бях виждал жертва на гарота и преди, затова знаех какво виждам, но нищо не може да подготви човек за видяното. Най-противната гледка в живота ми.

Но така рисковете намаляваха.

* * *

Кенан беше погледнал отново през кухненския прозорец и не беше видял никъде оръжие. Имах чувството, че Каландър го е прибрал. При нито едно от отвличанията не беше размахвал пистолет, използва го в гробището само за да подсили въздействието от ножа, опрян до гърлото на Луша.

Проблемът беше във времето, необходимо да стигнем от която и да е от вратите до мястото, където Каландър броеше парите. Да влезем през задната или страничната врата, означаваше да тичаме през

стълбите до кухнята. Ако влезехме през предната врата, трябваше да прекосим цялата къща до задната ѝ част.

Кенан предложи да влезем тихо през предната врата. Така нямаше да има скърцащи стълби, а и тя беше най-отдалечена от мястото, където седеше Рей. Както беше погълнат от броенето, можеше и да не чуе чупенето на стъклото.

— Залепи го с тиксо — посъветва го Питър. — Чупи се, но не пада на пода. Шумът е по-малко.

— Такива неща научаваш, като си наркоман — отбеляза Кенан.

Само дето нямахме тиксо, а и всички квартални магазини, които биха могли да продават такова, бяха затворили отдавна. Ти Джей се сети, че със сигурност има подходящо тиксо на тезгяха или на таблото отгоре, но щеше да се наложи да счупим прозорец, за да влезем, затова нямаше много полза и от това предложение. Питър отиде отново до верандата и съобщи, че подът в дневната е застлан с килим. Спогледахме се и свихме рамене.

— Какво пък, по дяволите — рече някой.

Повдигнах Ти Джей и той наблюдаваше през кухненския прозорец, докато Питър счупи стъклото на входната врата. От мястото, където стояхме, не можехме да го чуем, очевидно и Каландър не го чу. Всички влязохме през предната врата, като стъпвахме внимателно по счупеното стъкло, чакахме, ослушвахме се, после бавно тръгнахме през потъналата в тишина къща.

Най-отпред вървах аз, стигнахме до кухненската врата. Кенан беше до мен. И двамата държахме оръжие. Реймънд Каландър седеше така, че го виждахме в профил. В едната си ръка стискаше пачка пари, в другата молив. Смъртоносни оръжия в ръцете на добрия счетоводител, помислих си аз, но далеч не толкова страшни, колкото пистолетите и ножовете.

Не знам колко съм чакал. Едва ли е било повече от петнайсет-двайсет секунди, но ми се сториха повече. Чаках, докато изведнъж стойката на раменете му се промени и показа, че някак е разбрал за присъствието ни.

— Полиция. Не мърдай — викнах.

Той не помръдна, дори не вдигна очи при гласа ми. Остана неподвижен, докато един етап от живота му приключваше и започваше

друг. После се извърна, за да ме погледне, по лицето му не се четеше нито страх, нито гняв, само дълбоко разочарование.

— Каза седмица. Обеща ми.

* * *

Изглежда всички пари бяха тук. Напълнихме един куфар. Другият беше в мазето и никой не искаше да отиде, за да го вземе.

— Бих предложил на Ти Джей да слезе — рече Кенан, — но знам как влезе в гробището, затова предполагам, че няма да слезе при трупа.

— Ти само кажи и отивам. Що се мъчиш да ме шашкаш.

— Да — отвърна му Кенан. — Реших, че така ще отговориш.

Ти Джей извъртя очи, после отиде за куфара. Върна се с него и каза:

— Човече, долу смърди много здраво. Умрелите винаги ли смърдят така? Ако някога убивам някого, напомни ми да го очистя отдалеч.

Интересно. Работехме около Каландър, държахме се така, сякаш него го няма, а той ни улесни, като мируваше и си държеше устата затворена. Седнал така, изглеждаше по-дребен, слаб и безпомощен. Знаех, че съвсем не е такъв, но вялото му бездействие създаваше такова впечатление.

— Всичко е прибрано. — Кенан затвори ключалките на втория куфар. — Могат да се върнат направо при Юри.

— Юри искаше само да си върне детето — рече Питър.

— Ами тази нощ има късмет. Получава и парите.

— Каза, че не му пука за парите — унесено рече Питър. — Парите нямали значение.

— Пити, да не би да казваш нещо, без да го изричаш явно?

— Той не знае, че сме дошли тук.

— Не знае.

— Само си помислих...

— Недей.

— Това са страшно много пари, братле. А ти напоследък много се охарчи. Сделката с хашиша ще се провали, нали?

— Е, и?

— Бог ти дава възможност да попълниш загубите, не Му плюй в лицето.

— Майчице, Пити — рече Кенан. — Не помниш ли какво ни казваше баща ни?

— Всякакви глупости ни разправяше. Кога сме го слушали?

— Казваше никога да не крадем, освен ако не е милион долара, Питър. Помниш ли?

— Ами ето възможност.

Кенан поклати глава.

— Не. Грещиш. Това са осемстотин хиляди долара и четвърт милион от тях са фалшиви, а други сто и трийсет хиляди са мои поначало. И какво ни остава? Четиристотин и няколко хиляди. Четиристотин и дваисет? Горедолу.

— Така покриваш загубите, братле. Този задник взе от нас четиристотин хиляди, плюс десет, които даде на Мат, плюс разходите, колко стават? Четиристотин и дваисет? Страшно близо до тях.

— Не искам да си връщам загубите.

— Така ли?

Вгледа се остро в брат си.

— Не искам — повтори той. — Платих кървави пари за Франси, а ти искаш да крада кървави пари от Юри. Човече, имаш извратеното съзнание на наркоман, открадни му портфейла и му помогни да го потърси.

— Да, прав си.

— Сериозен съм, Пити...

— Не, прав си. Напълно прав.

— С фалшиви пари ли ми платихте? — попита Каландър.

— Ти, нищожество — обърна се към него Кенан, — започвах да забравям, че си тук. Какво, изплаши се, че ще те спипат, докато ги харчиш ли? Имам новина за теб. Няма да ги харчиш.

— Ти си арабинът. Съпругът.

— И?

— Просто се чудех.

— Рей, къде са парите, които взе от господин Кури? — попитах аз. — Четиристотинте хиляди.

— Поделихме си ги.

— И какво стана с тях?

— Не знам какво е направил Албърт с неговата половина. Знаем, че не са в къщата.

— А твоята половина?

— Депозирани са в сейф. „Бруклин Фърст Мъркантайл“, на ъгъла на Ню Утрехт и Форт Хамилтън Паркуей. Ще мина от там утре, когато напускам града.

— Ще минеш, така ли? — учуди се Кенан.

— Не мога да реша дали да взема хондата или вана — продължи Каландър.

— Ама и тоя си го бива, нали? Мат, мисля, че казва истината за парите. Можем да забравим за половината в банката. Половината на Албърт, знам ли, мисля, че можем и цялата къща да обърнем и няма да я намерим, ти как мислиш?

— Няма да я намерим.

— Сигурно е заровил парите в двора. В шибаното гробище или на друго място. Мамка им. Тези пари не трябва да се у мен. Знаех го от самото начало. Да направим каквото трябва и да се махаме от тук.

— Трябва да направиш избор, Кенан — рекох аз.

— Как така?

— Мога да го предам. Вече има много доказателства срещу него. Убил е партньора си в мазето, а микробусът в гаража е пълен с тъкан, следи от кръв и бог знае още какво. Пам Касиди може да го идентифицира като мъжа, който я е осакатил. Други доказателства ще го свържат с Лейла Алварез и Мари Готескинд. Очакват го поне три доживотни присъди плюс още двацет или трийсет години за поощрение.

— Можеш ли да гарантираш, че ще остане до живот в затвора?

— Не — бях честен. — Никой не може да гарантира нищо, когато става дума за криминалната правна система. Най-доброто ми предположение е, че ще свърши в щатската болница за криминално проявени психичноболни в Метуон и че няма да излезе жив от там. Но всичко се случва. Знаеш и сам. Не виждам как ще успее да се измъкне, но са ми разказвали за случаи, при които хората са се измъкнали.

Кенан се замисли.

— Да се върнем на нашата уговорка — рече той. — Уговорката ни не беше да го предадеш.

— Знам. Затова ти казвам, че изборът е твой. Но ако избереш друго, аз трябва да си тръгна първи.

— Не искаш ли да си тук?

— Не.

— Защото си против ли?

— Не съм нито за, нито против.

— Но не е нещо, което ти би направил.

— Не — признах, — не заради това. Защото съм го правил, определял съм се за екзекутор. Не е роля, с която искам да свикна.

— Не е.

— И няма причина да бъда такъв в този случай. Мога да го предам на отдел „Убийства“ в Бруклин и да спя спокойно.

Той отново се замисли.

— А аз мисля, че няма да мога — заяви той.

— Затова ти казах, че решението е твое.

— Да, добре, мисля, че току-що го взех. Ще се погрижа сам.

— Тогава аз трябва да си тръгвам.

— Да, ти и всички останали. Ето какво ще направим. Жалко, че не взехме две коли. Мат, ти, Ти Джей и Пити ще откарате парите на Юри.

— Някои от тях са твои. Искаш ли да си вземеш парите, които му зае?

— Отделете ги в дома му, става ли? Не искам у мен да се окажат фалшиви пари.

— Те всички са в пачки с ленти на банката — обади се Питър.

— Да, само че всички са се смесили, докато той кретен тук ги е броил, затова ги проверете у Юри, нали? После ще ме вземете. Как да се уговорим? Двайсет минути до Юри и двайсет обратно, двайсет минути там, да речем час. Ще се върнете и ще ме вземете след час и петнайсет минути.

— Добре.

Той грабна чантата.

— Хайде, да ги занесем до колата. Мат, наблюдавай го, става ли?

Излязоха, а двамата с Ти Джей останахме да гледаме към Реймънд Каландър. И двамата имахме оръжие, но на този етап можехме да го пазим и с мухобойка. Изглеждаше, сякаш не е тук.

Наблюдавах го и си припомнях разговора ни в гробището, онзи момент, в който звучеше като човешко същество. Искях отново да поговорим и да видя какво ще каже този път.

— Тук ли щеше да оставиш Албърт?

— Албърт? — Замисли се с усилие. — Не — отвърна той накрая. — Щях да почистя, преди да си тръгна.

— Какво щеше да направиш с него?

— Да го нарежа. Да го увия в пакети. Пълно е с найлонови торби в шкафа.

— И после? Да го доставиш на някого в багажника на кола?

— О! Не, това беше специално за арабина. Но е лесно. Разпръскваш ги, хвърляш ги в контейнерите, в боклукчийските кофи. Никой не забелязва. Хвърляш ги сред боклуците от ресторантите, минават за изхвърлени парчета развалено месо.

— И преди си го правил.

— О, да — призна той. — Имаше и други жени, за които не знаеш. — Погледна към Ти Джей. — Спомням си една чернокожа. Цветът на кожата ѝ беше почти като твоя. — Въздъхна. — Уморен съм.

— Няма да се проточи.

— Ще ме оставите с него, а той ще ме убие. Оня арабин.

Финикиец, помислих си аз.

— Ние с теб се познаваме — рече той. — Знам, че ме излъга, знам, че наруши обещанието, което ми даде, че е трябвало да го нарушиш. Но ние с теб си говорихме. Как можеш просто да го оставиш да ме убие?

Скимтящ, негодуващ. Невъзможно беше да не се сети човек за Айхман^[1] на пристанището в Израел. Как сме могли да му го сторим?

А и аз се замислих за въпроса, който му бях задал в гробището, върнах му неговия забележителен отговор.

— Ти се качи в микробуса — рекох аз.

— Не разбирам.

— Щом се качиш в микробуса — обясних, — вече си само части от труп.

* * *

Както се бяхме уговорили, взехме Кенан в три без четвърт сутринта от тротоара пред бижутериен магазин на Осмо авеню, точно на ъгъла зад къщата на Албърт Уолънс. Видя, че аз съм зад волана и попита къде е брат му. Отговорих, че сме го оставили преди няколко минути в къщата му на Колониал Роуд. Мислеше да вземе тойотата, но си промени плановете и каза, че отива да спи.

— Така ли? Аз съм толкова пълен с енергия, че ще се наложи да ме удариш с чук, за да ме укротиш. Не, остани, Мат. Ти карай — заобиколи колата и погледна към Ти Джей, който лежеше проснат на задната седалка като парцалена кукла. — Отдавна му е време за сън. Тази чанта ми се струва позната, но се надявам този път да не е пълна с фалшиви банкноти.

— В нея са твоите сто и трийсет хиляди долара. Направихме всичко по силите си. Не ми се вярва сред тях да има фалшиви.

— И да има, не е голям проблем. Добри са, колкото и истинските. Най-добре ще е да минеш по Гоуанъс. Знаеш ли как да се върнеш до там?

— Мисля, че да.

— А после по моста или през тунела, ти решаваш. Брат ми предложи ли да вземе моите пари с него в къщата, за да ги държи под око?

— Имах чувството, че част от работата ми е да ги доставя лично.

— Да, добре, дипломатичен начин да се изразиш. Искане ми се да си взема думите назад за това, че има съзнание на наркоман. Гадно е да го кажеш на някого.

— Той се съгласи с теб.

— Това е най-лошото, и двамата знаем, че е истина. Юри изненада ли се, като видя парите?

— Изуми се.

Той се разсмя.

— Сигурен бях. Как е детето?

— Докторът казал, че ще се оправя.

— Наранили са я много, нали?

— Мисля, че е трудно да се раздели физическата травма от емоционалната. Изнасили ли са я няколко пъти и разбрах, че има вътрешни наранявания освен загубата на двата пръсти. Била е упоена, разбира се. А мисля, че докторът е дал и на Юри нещо.

— Трябваше да даде на всички ни.
 — Юри опита всъщност. Искаше да ми даде пари.
 — Дано си ги взел.
 — Не съм.
 — И защо?
 — Не знам защо. Необичайно е за мен, ако трябва да съм честен.
 — Не са те учили така в Седемдесет и осми участък, така ли?
 — Няма нищо общо с онова, което са ме учили в Седемдесет и осми. Казах му, че вече имам клиент и той ми е платил. Може би се впечатлих от думите ти за кървавите пари.
 — Човече, това няма смисъл. Ти работи и свърши добра работа. Искал е да ти плати, трябвало е да приемеш.
 — Всичко е наред. Казах му, че може да даде нещо на Ти Джей.
 — Какво му даде.
 — Не знам. Няколко пачки.
 — Двеста — обади се Ти Джей.
 — Ти Джей, ама ти си бил буден? Мислех, че спиш.
 — Не, притворих си очите само.
 — Дръж се с Мат. Мисля, че той ти влияе добре.
 — Направо е изгубен без мен.
 — Така ли, Мат? Наистина ли си изгубен без него?
 — Съвсем вярно — потвърдих. — За никъде не сме без него.

* * *

Поех по магистралата Бруклин-Куинс и после по моста; когато стигнахме Манхатън, попитах Ти Джей къде да го оставя.

— На Дюс е добре — рече той.
 — Три сутринта е.
 — Дюс няма врата, пич. Не я затварят.
 — Имаш ли къде да спиш?
 — Ей, имам пари в джоба — обяви той. — Може пък да проверя дали няма да ми дадат старата ми стая във „Фронтенак“. Ще си взема три-четири души, ще позвъня за обслужване по стаите. Имам къде да спя, човече. Не бери грижа за мен.
 — А и си находчив.

— Мислиш, че си правиш майтап, ама знаеш, че е истина.

— И си внимателен.

— И двете.

Оставихме го на ъгъла на Осмо авеню и Четирийсет и втора улица и ни хвана червен светофар на Четирийсет и четвърта. Огледах се в двете посоки, нямаше никого, но и аз не бързах. Изчаках да светне зелено.

— Не мислех, че си в състояние да го направиш — казах аз.

— Какво? За Каландър ли?

Кимнах.

— И аз не мислех, че ще мога. Никога не съм убивал. Бил съм достатъчно бесен, за да убия някого, случвало се, но яростта отминава.

— Така е.

— Той приличаше на нищожество, знаеш ли? Напълно незначителен човек. И си помислих — как ще убия тоя червей? Но знаех, че трябва да го направя. Затова измислих как да постъпя.

— Как?

— Накарах го да говори — обясни Кенан. — Зададох му няколко въпроса и той ми отговори накратко, но аз не спирах и го накарах да се разприказва. Разказа ми какво са сторили на детето на Юри.

— Боже!

— Какво са й направили и колко уплашена е била, всичко. Щом започна веднъж, нямаше спиране. Сякаш отново преживяваше събитията. Виждаш ли, не е като при лова, при който застрелваш елена, отрязваш му главата и я закачаш на стената. Когато убивал някоя жена, му оставали само спомените, затова му идваше добре дошло да си ги припомни и да види колко са хубави.

— Говори ли за жена ти?

— Да. Харесваше му да ми разказва. Както му е харесало и да ми я върне на парчета, за да ми натрие носа. Искаше ми се да го накарам да млъкне, не исках да слушам, но майната му, знаеш ли? Искам да кажа, че нея вече я няма, предадох я на шибаните пламъци, човече. Повече не може да я боли. Затова го оставих да говори колкото си иска, после вече можех да направя онова, което трябваше.

— И го уби.

— Не съм.

Погледнах го.

— Никога никого не съм убивал. Не съм убиец. Погледнах го и си помислих — не, кучи сине, няма да те убия.

— И?

— Как мога да се превърна в убиец? Трябваше да стана лекар. Нали ти казах?

— Баща ти е искал това.

— Трябваше да стана лекар. Пити трябваше да е архитект, защото е мечтател, но аз бях практичен, затова трябваше да съм лекар. „Най-хубавото на света е“, казваше ми той, „да направиш някакво добро на света и да живееш достойно.“ Дори знаеше какъв точно лекар иска да бъда. „Стани хирург“, така ми казваше. „Там са парите. Това е елитът, върхът. Стани хирург.“

Умълча се за момент.

— Ами хубаво — рече той. — Тази вечер бях хирург.

Завалях, но не силно. Не включих чистачките.

— Свалих го долу — говореше Кенан. — В мазето, където беше приятелят му. Ти Джей имаше право, долу вонеше ужасно. Май когато умре така човек, червата се изпразват, идеше ми да повърна, но май привикнах към вонята.

Нямах никаква упойка, но не беше и нужно, защото той веднага припадна. Взех ножа му, грамадният му джобен нож с петнайсетсантиметрово острие, а на тезгяха имаше всякакви инструменти, всичко, което може да ти дотрябва.

— Не е необходимо да ми разказваш, Кенан.

— Напротив, грешиш, точно това трябва да направя. Ако не искаш да слушаш, това е друго, но трябва да ти кажа.

— Добре.

— Избодох му очите — рече той, — за да не може никога повече да погледне жена. Отсякох му ръцете, за да не докосне жена. Използвах турникети, за да не кърви до смърт, направих ги от жица. Отсякох ръцете на това жалко нищожество със сатър. Предполагам, че същият сатър са използвали, за да...

Пое дълбоко въздух, после отново и отново.

— За да разчленяват труповете — продължи той. — Откопчах панталона му. Не исках да го докосвам, но се насилих, отсякох му онази работа, защото повече няма да му трябва. После и краката му, насякох шибаните му крака, да не би да е тръгнал нанякъде? И ушите

му, за какво му е да чува? И езика му, част от езика му, не можах да го измъкна целия, но го изтеглих с пинсети, извадих го от устата му и отрязах колкото можах, защото има ли кой да иска да чуе онова, което говори? Кой иска да слуша дивотиите на тоя изверг? *Спри колата.*

Натиснах спирачки, Кенан отвори вратата и повърна в канавката. Подадох му кърпичка и той си избърса устата, после я хвърли на улицата.

— Съжалявам. — Затвори вратата на колата. — Мислех, че съм спрял да повръщам. Мислех, че стомахът ми вече е празен.

— Кенан, добре ли си?

— Да, така мисля. Май съм добре. Казах, че не съм го убил, но не знам дали е вярно. Когато си тръгнах, беше жив, но вече може и да е мъртъв. А ако не е, майната му, какво му е останало? Голяма касапница беше, това направих с него. Защо не можах просто да го застрелям в главата? Бам и край.

— И защо не го застреля?

— Не знам. Може би съм си мислил „око за око, зъб за зъб“. Той ми я върна на парчета, затова му показвах какво е да разпарчетосваш. Нещо такова. Не знам. — Кенан сви рамене. — Мамка му, край. Може да е жив, може и да е умрял, няма значение, свърши се.

Паркирах пред хотела си и двамата излязохме от колата, застанахме неловко на тротоара. Кенан посочи към чантата и ме попита дали искам пари. Казах му, че предварителният му хонорар е предостатъчен за работата ми. Дали съм бил сигурен? Да, отвърнах, сигурен съм.

— Хубаво — каза той. — Щом си сигурен. Обади ми се някоя вечер, ще вечеряме заедно. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— И се пази. Иди да поспиш.

[1] Адолф Айхман (1906–1962) е нацистки офицер от Гестапо и един от главните организатори на Холокоста. След разгрома на Третия райх, бяга в Аржентина, където живее под чуждо име и работи за „Мерцедес-Бенц“. Израелското разузнаване Мосад го разкрива, залавя и тайно го отвежда в Израел, където е съден и екзекутиран чрез обесване през 1962 г. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Само че не можех да спя.

Взех си душ и си легнах, но не бях в състояние да стоя на едно място повече от десет секунди. Прекалено неспокоен бях, за да мисля за спане.

Станах, обръснах се, преоблякох се и включих телевизора, превъртах каналите и отново изключих телевизора. Излязох навън и се поразходих, докато намерих място, където да изпия чаша кафе. Минаваше четири и баровете бяха затворени. Не ми се пиеше. Дори не си бях помислял за пиене през цялата нощ, но бях направо щастлив, че баровете са затворени.

Допих си кафето и повървах още малко. Главата ми беше пълна и ми беше по-лесно да мисля, докато вървя. Най-накрая се върнах в хотела и отидох на сбирката в седем и трийсет на улица Пери. Сбирката приключи в осем и трийсет и закусих в гръцко кафене на Гринич авеню. Чудех се дали собственикът му укрива данъци, както беше казал Питър Кури. Взех такси до хотела си. Кенан щеше да се гордее с мен, ползвах такси на отиване и на връщане.

Когато се прибрах в стаята си, позвъних на Илейн. Включи се телефонният ѝ секретар и оставих съобщение. Седях и чаках да ми се обади. Позвъни ми в десет и половина.

— Надявах се, че ще звънеш — каза тя. — Чудех се какво ли е станало. След онова телефонно позвъняване...

— Стана какво ли не. Искам да ти разкажа. Може ли да дойда?

— Сега ли?

— Освен ако плановете ти не са други.

— Нямам такива.

Слязох, взех трето такси за сутринта. Когато Илейн ме пусна да вляза, погледът ѝ изпитателно огледа лицето ми, по вида ѝ личеше, че е притеснена какво ще открие там.

— Влизай — покани ме тя. — Седни, направих кафе. Добре ли си?

— Прекрасно — отвърнах. — Не съм спал тази нощ, това е.

— Пак ли? Нали няма да ти стане навик?

— Едва ли.

Донесе ми чаша кафе и седнахме в дневната ѝ, тя на дивана, аз на креслото, и започнах с първия си разговор с Кенан Кури от предишния ден, разказах ѝ всичко до последния ни разговор, когато ме остави пред „Нортуестърн“. Тя не ме прекъсна, нито вниманието ѝ се отклони. Разказът ми отне много време, не спестих нищо, преразказах и случайните разговори дословно. Тя не изпусна и дума.

Когато приключих, ми каза:

— Мисля, че ми дойде в повече. Такава история.

— Просто поредната нощ в Бруклин.

— Аха. Изненадана съм, че ми разказа всичко.

— И аз донякъде. Не дойдох, за да ти разкажа всичко това.

— Ами?

— Но не исках и да си остане неизречено — поясних, — защото не искам да има неща, които не ти казвам. И дойдох, понеже исках да ти кажа *и следното*. Ходя на сбирки и разказвам разни неща пред пълна с непознати хора стая, а не ги споделям с теб, което не ми се вижда смислено.

— Май се уплаших.

— Не си сама.

— Искаш ли още кафе? Мога да...

— Не искам. Наблюдавах как Кенан потегля с колата тази сутрин, качих се горе, легнах си, а не можех да мисля за друго, освен за нещата, които не съм ти казал. Ще си помислиш, че разказаното от Кенан може да прогони съня на човек, но то дори не влезе в мисълта ми. Нямаше място за него там, съзнанието ми беше препълнено с разговора с теб, само дето този разговор се водеше само от едната страна, понеже ти липсваше.

— Понякога така е по-лесно. Можеш да съчиниш репликите на другия — тя се намръщи. — Неговите реплики. Нейните. Моите?

— Друг по-добре ще съчини твоите реплики, ако така се появяват, когато ги измисляш сама. Исусе, единственият начин да го каже човек, е като го каже. Не ми харесва как си изкарваш прехраната.

— А!

— Не осъзнавах, че ме дразни — признах — и по-рано вероятно ми е било все едно, вероятно в началото ми е било безразлично. Нашето начало. А после имаше период, когато си мислех, че ми е все едно, после етап, когато разбрах, че не е така, но си внушавах, че е иначе. А и имаше ли какво да кажа и да е правилно? Нали знаех от самото начало с какво се забърквам. Професията ти беше част от целия пакет. Докъде стигнах, да ти казвам да се държиш така, да не правиш онова?

Отидох до прозореца и зареях поглед към Куинс. Куинс е районът на гробищата, препълнен е с тях, докато Бруклин има само „Грийн Уд“.

Обърнах се към нея.

— А и ме беше страх да кажа каквото и да било — продължих. — Можеше да доведе до ултиматум, да избираш между едното или другото, да престанеш да се срещаш с клиенти или аз се махам. Ами ако не беше избрала мен?

— Ами ако ти беше избрал вместо мен? Тогава това с какво ме обвързва? Дава ли ми това право и аз да кажа какво не харесвам в твоя начин на живот?

— Ако спреш да се срещаш с клиенти, това означава ли, че не мога да спя с други жени? Всъщност не съм бил с друга, откакто отново сме заедно, но винаги съм усещал, че имам това право. Не се е случвало и веднъж или два пъти избрах съзнателно да не се случи, но досега не се чувствах длъжен. Или ако се чувствах, то беше тайно. Не възнамерявах да го доведа до знанието на нито един от двамата ни.

Какво става с връзката ни? Означава ли това, че трябва да се оженим? Не знам дали искам. Бил съм женен и не ми хареса много. Не бях и много добър като съпруг.

Означава ли, че трябва да живеем заедно? Не знам дали и това искам. Не съм живял с друга, откакто напуснах Анита и момчетата, а това беше много отдавна. Има неща, които ми харесват в това да живееш сам. Не знам дали искам да се откажа от тях.

Но да знам, че си с други мъже, ме изяжда. Знам, че в това няма любов, знам, че това е само малко добър секс, знам, че е по-близо до масажа, отколкото до правенето на любов. Но май няма значение, че го знам.

Само че придобива значение. Обаждам ти се тази сутрин, а ти ми звъниш час по-късно. И аз се чудя къде си била, когато ти позвъних, но не те попитах, понеже може да ми отговориш, че си била с клиент. Може и да не го кажеш, а аз щях да се чудя какво премълчаваш.

— Ходих на фризьор — каза Илейн.

— А, хубава прическа.

— Благодаря.

— Различна е, нали? Наистина изглежда добре. Не забелязах, никога не забелязвам, но ми харесва.

— Благодаря ти.

— Не знам накъде отивам с цялата тази работа — признах аз. — Но реших, че трябва да ти кажа как се чувствам и какво се случва с мен. Обичам те. Знам, че това е дума, която не произнасяме и една от причините, поради които имам проблем с нея е, че не знам какво означава. Но каквото и да означава, това чувствам към теб. Връзката ни е важна за мен. Всъщност нейното значение е част от проблема, толкова много се страхувах, че тя ще се превърне в нещо, което не харесвам, че странях от теб. — Спрях да си поема дъх. — Май е това. Не знаех, че ще кажа толкова неща и не знам дали ги казах правилно, но мисля, че това е всичко.

Илейн ме гледаше. Трудно ми беше да срещна погледа ѝ.

— Ти си много смел мъж — каза тя.

— О, моля те.

— О, моля те. Не те ли беше страх? *Мен* ме беше страх, а дори не бях тази, която говореше.

— Да, беше ме страх.

— Това е смелостта, да правиш нещо, от което те е страх. В сравнение с това да се изправиш пред насочените към теб оръжия в гробището, сигурно е било веселба.

— Странното е, че в гробището не ме беше страх. Мина ми мисълта, че съм живял достатъчно дълго, за да не ми се налага да се тревожа, че ще умра млад.

— Сигурно е утешаващо.

— Беше, странна работа. Най-много се боях, че нещо ще се случи на момичето и че вината ще е моя, защото ще съм направил нещо не както трябва или не съм предприел правилното действие.

Щом тя се върна при баща си, си отдъхнах. Предполагам, че в действителност не съм се опасявал дали нещо ще се случи с мен.

— Слава богу, че си добре.

— Какво има?

— Само няколко сълзи.

— Не исках да...

— Какво не искаше, да ме трогнеш ли? Не се извинявай.

— Добре.

— Гримът ми се разтече. Голяма работа. — Избърса очите си с кърпичка. — Боже. Толкова е смущаващо. Чувствам се глупаво.

— Заради няколко сълзи ли?

— Не, от това, което трябва да кажа сега. Мой ред е, нали?

— Добре.

— Нали няма да ме прекъсваш? Има нещо, което не съм ти казала и се чувствам глупаво от това, не знам откъде да започна. Добре, ще го кажа бързо. Оттеглих се.

— А?

— Оттеглих се. Спрях да се чукам, ясно? Боже мили, какъв израз имаш само. С други мъже, глупчо. Оттеглих се.

— Не е необходимо да вземаш такова решение. Исках само да ти кажа как се чувствам и...

— Нямаше да ме прекъсваш.

— Съжалявам, обаче...

— Не казвам, че се оттеглям сега. Оттеглих се преди месеци. Преди повече от три месеца. Някъде преди началото на годината. Май още преди Коледа. Не, мисля, че имаше някакъв тип след Коледа. Мога да проверя. Това няма значение. Мога да го проверя, ако искам да отпразнувам годишнина, така както ти отбелязваш датата на последното си питие, но може би няма да го правя. Не знам.

Трудно беше да запазя мълчание. Имах какво да кажа и да попитам, но я оставих да продължи.

— Не знам дали някога щях да ти кажа — продължи тя, — но преди няколко години осъзнах, че проституирането ми е спасило живота. Говоря сериозно. Детството, което имах, лудата ми майка, момичето, в което се превърнах, мисля, че щях да се самоубия или да намеря кой да го направи вместо мен. Вместо това започнах да продавам задника си и това ме накара да осъзная стойността си като

човешко същество. Проституцията разрушава много момичета, наистина го прави, но спаси мен. Иди го проумей.

Изградих си хубав живот. Спестих пари, инвестирах, купих си този апартамент. Всичко вървеше добре.

Но по някое време миналото лято, започнах да осъзнавам, че вече не се получава. Заради онова, което имахме с теб. Ние, двамата. Казах си, че е откачено, че онова, което имаме с теб, е в едно отделение, а онова, което правя за пари, е на съвсем друго място, но е трудно да държиш вратите на отделенията здраво затворени. Чувствах се нелоялна, което беше странно, чувствах се мръсна, а преди не се бях чувствала така, когато проститутирах или поне не съм го осъзнавала.

И си помислих — хубаво, Илейн, издържа много по-дълго от повечето момичета и вече си така или иначе малко стара за тази игра. С всички тези нови болести, пък и имаш ограничен брой клиенти през изминалите няколко години, колко големи клечки си мислиш, че ще се хвърлят от прозорците, ако спреш?

Но се страхувах да ти кажа. От една страна, откъде да знам, че няма да си променя мнението? Исках да имам възможности. Пък и след като казах на всичките си постоянни клиенти, че съм се оттеглила, след като съм предала на друг клиентите си и съм направила всичко друго, освен да си сменя номера, се страхувах да ти го кажа, защото не знаех докъде ще доведе. Може би повече нямаше да ме искаш. Може би щях да престана да съм ти интересна, да се превърна в застаряваща кака, която се мотае по лекции. Може би щеше да се почувстваш притиснат, все едно че те прибутвам да се оженим. Може би ти щеше да поискаш да се оженим или да живеем заедно, никога не съм била женена, но пък и никога не съм искала да бъда. Живея сама, откакто напуснах дома на майка си, добре ми е така и съм свикнала. Ами ако единият от нас поиска да се оженим, а другият не иска, какво става?

Така че това е малката ми мръсна тайна, ако искаш да я наречеш така и ми се ще в името Божие да спра да рева, ще ми се да изглеждам прилично, ако не блестящо. Приличам на миеща мечка, нали?

— Само в лицето.

— Хубаво — каза тя. — И това е нещо. Ти си един стар мечок. Знаеше ли го?

— Така си ми казвала.

— Истина е. Ти си моят мечок и те обичам.

— Обичам те.

— Цялата работа прилича много на „Даровете на влъхвите“^[1], нали? Красива история и на кого да я разкажем?

— Само не на някой с диабет.

— Кръвната им захар ще скочи до небето, нали?

— Страхувам се, че да. Къде ходеше, когато се измъкваше за тайнствените си уговорки? Мислех, че, знаеш...

— Че ще ида да духам на някой тип в хотелска стая. Понякога ходех на фризьор.

— Като тази сутрин.

— Именно. А понякога ходех на срещи с моя психотерапевт и...

— Не знаех, че имаш психотерапевт.

— Имам, посещавам го два пъти седмично от средата на февруари. Много голяма част от личността ми е овързана в онова, с което се занимавах през всичките години и изведнъж се оказа, че имам много боклук, с който да се справям. Предполагам, че ми е от полза да говоря с нея. — Тя сви рамене. — А и ходих на две срещи на Асоциацията на роднини и близки на алкохолици.

— Не знаех.

— Ами откъде ще знаеш? Не съм ти казвала. Реших, че могат да ми дадат съвет как да се отнасям с теб. Вместо това програмата им е изцяло насочена към това как да се справяме със себе си. На това му викам подмолност.

— Да, гадни копелета са тези.

— Както и да е, чувствам се глупаво, че не споделях нищо, но много години бях проститутка и откровеността не е част от служебната ми характеристика.

— За разлика от полицейската работа.

— Точно така. Горкият ми мечок, цяла нощ буден, да търчи из Бруклин с разни луди. А ще минат часове, преди да имаш възможност да поспиш.

— Така ли?

— Мхм. Сега си единственият ми сексуален отдушник, осъзнаваш ли какво означава това? Май ще се окажа ненаситна.

— Да видим — рекох аз.

* * *

А по-късно ме попита:

— Наистина ли не си бил с друга, откакто сме заедно?

— Наистина.

— Сигурно ще бъдеш. Повечето мъже го правят. Говоря като жена с професионален опит в тази област.

— Може би — казах. — Но не и днес.

— Не, не и днес. А и да го направиш, няма да е краят на света. Стига да се прибереш у дома, където ти е мястото.

— Както кажеш, скъпа.

— „Както кажеш, скъпа.“ Просто искаш да спиш. Слушай, що се отнася до другото, можем да се оженим, а може и да не го направим, можем да живеем заедно или да не живеем заедно. Можем да живеем заедно, без да се женим. Можем ли да се оженим, без да живеем заедно?

— Ако искаме.

— Така ли мислиш? Нали разбираш, че звучи като глупав майтап. Но при нас може да се получи. Ти можеш да си задържиш своята мизерна хотелска стая и няколко нощи в седмицата да включваш препращането на позвъняванията, за да прекарваш нощта с *moi*^[2]. И бихме могли да... знаеш ли какво?

— Какво?

— Мисля, че всичко, което трябва да правим, е да караме ден за ден.

— Хубава фраза — одобрих, — трябва да я запомня.

[1] Разказ на О. Хенри. — Б.пр. ↑

[2] Мен (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Някъде около ден по-късно анонимно обаждане изпратило полицаите от Седемдесет и втори участък в Бруклин в къщата на Албърт Уолънс, която той наследил след смъртта на майка си три години по-рано. Полицаите намерили Уолънс, дваисет и осем годишен, безработен строителен работник с досие за сексуални нападения и второстепенни обвинения за нападение. Уолънс бил мъртъв със стегната около врата му струна от пиано. В същото помещение на мазето открили и нещо, което приличало на разчлененото тяло на друг мъж. Трийсет и шест годишният Реймънд Джоузеф Каландър, чиято професионална биография включвала и седеммесечен ангажимент като цивилен сътрудник на нюйоркския офис на Агенцията за борба с наркотиците, все още бил жив. Преместили го в медицинския център „Меймонидес“, където дошъл в съзнание, но не можел да общува, издавал само мучащи звуци до смъртта си два дни по-късно.

Откритите в къщата на Уолънс доказателства и двете коли, намерени в съседния гараж, уличили и двамата мъже в няколко убийства, за които полицаите от отдел „Убийства“ в Бруклин наскоро разбрали, че са свързани и че са дело на екип от серийни убийци. Появиха се няколко теории, които обясняваха сцената на смъртта, най-убедителната от тях предполагаше, че е имало трети мъж от екипа и че той е убил другите двама, след което е избягал. Друга догадка, която изглеждаше съмнителна на всеки, виждал Каландър или чел доклада за нараняванията му, твърдеше, че Каландър напълно е изгубил контрол и първо е убил партньора си с гарота, а после е изпаднал в изстъпление, при което постепенно сам е осакатил тялото си. Предвид факта, че някак е успял без чужда помощ да си отсече ръцете, краката, ушите, да си избодне очите и отреже гениталиите, „последенно“ едва начева обяснението.

Дрю Каплан представляваше Пам Касиди при преговорите ѝ с национален таблоид. Те отпечатаха историята ѝ „Изгубих едната си гърда от Касапите от Сънсет Парк“ и платиха цена, която Каплан

определи като „голяма петцифрена сума“. В разговор, проведен в отсъствието на нейния адвокат, уверих Пам, че Албърт и Рей наистина са били мъжете, които са я отвлекли и че не е имало никакъв трети човек.

— Искаш да кажеш, че Рей сам се е подредил така? — почуди се тя.

Илейн й каза, че има някои неща, които не ни е съдено да знаем.

* * *

Около седмица след смъртта на Каландър, която е била някъде към края на седмицата след пътуването ни до гробището, Кенан Кури ми позвъни от фойето и ми каза, че е паркирал лошо пред хотела ми. Дали съм можел да сляза да изпием по кафе или нещо такова?

Отидохме във „Флейм“ зад ъгъла и си взехме маса до прозореца.

— Бях наблизил — рече Кенан. — Реших да намина и да те поздравя. Радвам се да те видя.

И аз се радвах да го видя. Изглеждаше добре и му го казах.

— Взех решение — съобщи ми той. — Заминавам на малко пътешествие.

— Така ли?

— По-точно напускам страната. Разчистих доста недовършени въпроси през последните няколко дни. Продадох къщата.

— Толкова бързо?

— Бях единственият й собственик и я продадох за пари в брой. Много евтино. Новите собственици са корейци, бащата дойде при сключването на сделката с двамата си сина и пазарска торба, пълна с пари. Помниш ли как Пити казваше на Юри, че било жалко, че не е грък, така можел да събере много пари в брой? Човече, той трябваше да е кореец. Тези хора въртят бизнес, без да признават нито чекове, нито кредитни карти, нито ведомости, нищо. Всичко става в зелено. Получих парите в брой, те станаха собственици и останаха като омагьосани, когато им показах как се използва алармата срещу крадци. Страшно им хареса. Произведение на изкуството, човек. Нямах как да не им хареса.

— Къде отиваш?

— Най-напред в Белиз, да се видя с роднини. После Того.

— За да се включиш в семейния бизнес?

— Ще видим. За известно време, може би. Да видим дали ще ми хареса, да видим дали мога да остана да живея там. Аз съм момче от Бруклин, знаеш. Родено и отраснало тук. Не знам дали мога да се справя далеч от стария квартал. Сигурно ще се отегча до смърт за месец време.

— Или пък ще ти хареса.

— Няма как да разбере човек, ако не опита, нали така? Винаги мога да се върна.

— Разбира се.

— Но да замина сега не е лоша идея — рече той. — Нали ти разказах за сделката с хашиша?

— Каза, че не храниш голяма вяра в нея.

— Ами да, оттеглих се. Вложил бях много пари и се оттеглих. Ако не се бях оттеглил, щеше да се наложи да разговарям с мен през решетки.

— Арести ли е имало?

— Имало е и е имало покана с моето име на нея, но дори типовете, които са заловени, да пропеят, а съм сигурен, че ще го направят, пак няма да имат нищо съществено срещу мен. Но какво друго ми остава с тази проклета призовка? Никога не са ме арестували, защо тогава да не се махна от страната, докато съм още съм с чисто досие?

— Кога тръгваш?

— Самолетът излита от летище „Кенеди“ след колко, шест часа? Оттук отивам при търговец на коли буик на булевард Рокауей и ще взема каквото ми даде за колата. „Продадено“, ще кажа, „стига да ме откарате до летището“, което е на пет минути от там. Освен ако не искаш колата, приятел. Можеш да я задържиш за половината от пазарната ѝ цена само за да ми спестиш усложненията.

— Не мога да я използвам.

— Добре, опитах. Направих каквото се искаше от мен да те държа далеч от метрото. Ще я приемеш ли като подарък? Сериозно ти говоря. Закарай ме до „Кенеди“ и можеш да я задържиш. По дяволите, ако не я искаш, можеш сам да я закараш до търговеца и да изкараш малко пари от сделката.

— Не бих го направил и ти го знаеш.

— А би могъл. Не искаш колата, а? Това е единствената ми недовършена задача. През изминалите няколко дни се видях с роднините на Франсин, казах им повече или по-малко от това, което се случи. Опитах се да им спестя ужаса, нали разбираш? Но колкото и да го подслаждаш, остава фактът, че една добра, мила и красива жена е мъртва без никаква причина. — Опря глава на ръката си. — Исусе, човек си мисли, че го е преодолял, а то се връща и те сграбчва за гърлото. Казах на близките й, че е умряла. Казах, че било терористично нападение, случило се в чужбина, били сме в Бейрут. Нападението било политическо, луди хора, сещаш се, и те повярваха или поне си мисля, че повярваха. Казах им, че било бързо и безболезнено, терористите били убити от християнска милиция, а погребението било частно и неогласено, защото целият инцидент трябвало да се потули. Част от историята е сходна на истината. Ще ми се други части да бяха истина. Особено онази за бързата и безболезнена смърт.

— Може и да е била бърза. Не знаем.

— Накрая аз бях там, Мат. Помниш ли? Той ми каза какво са й сторили. — Затвори очи и пое дълбоко дъх. — Да сменим темата. Виждал ли си брат ми на някоя от сбирките напоследък? Какво има, въпросът деликатен ли е?

— В известен смисъл — рекох аз. — Виж, АА е анонимна програма, а една от традициите е да не казваме на човек, който не е в програмата, какво се говори на сбирките или кой ги посещава и кой не. Преди ти разказах нещо, защото всички бяхме въввлечени в случая, но като цяло това не е въпрос, на който мога да отговоря.

— Всъщност не беше истински въпрос — призна той.

— Какво имаш предвид?

— Предполагам, че исках да подразбера, да видя дали нещо ти е известно или не е. Майната му, няма как да го направя по-лесно. Полицията ми се обади онази нощ. Тойотата е регистрирана на мое име, така че на кого другиго да се обадят?

— Какво се е случило?

— Открили колата изоставена на Бруклинския мост.

— Мили боже, Кенан.

— Да.

— Много съжалявам.

— Знам, Мат. Толкова е тъжно, нали?

— Да.

— Хубаво момче беше, наистина. Имаше си своите слабости, но кой, мамка му, няма такива?

— Сигурни ли са, че...

— Никой не го е видял да се хвърля, не са открили и труп, но ми казаха, че тялото може и никога да не бъде намерено. Надявам се така да стане. Знаеш ли защо?

— Мисля, че да.

— Обзалагам се, че знаеш. Казал ти е, че иска да бъде погребан в морето, нали?

— Не така многословно. Каза ми, че водата е неговият елемент, че не иска да бъде изгорен, нито погребан в земята. Внушението беше ясно, а и начинът, по който говореше...

— Сякаш се е готвел.

— Да — съгласих се аз, — сякаш копнееше за него.

— Исусе. Той ми се обади, не знам, ден или два преди да го направи. Ако нещо му се случело, дали съм щял да се погрижа да го погребат в морето. Казах да, разбира се, Пити. Ще наема самостоятелна каюта в проклетия „Куин Елизабет II“ и ще те промуша през люка. И двамата се посмяхме, затворих и забравих за разговора, а после ми се обаждат, че са намерили колата на моста. Той обичаше мостовете.

— Каза ми.

— Така ли? Като дете ги обожаваше. Все настояваше пред баща ми да минава по мостовете. Не можеше да им се насити, считаше ги за най-красивото нещо на света. Онзи, от който е скочил, Бруклинския мост, наистина е красив мост.

— Наистина.

— Но и под него е същата вода, като и под другите. Почива в мир, горкото момче. Предполагам, че винаги това е искал, направо да се гмурне. В живота си намирал мир само когато си бил хероин във вените, а освен бурята, която причинява, най-сладкото в действието на хероина е, че прилича на смърт. Само че временна. Това му е хубавото. Или лошото, май зависи от гледната точка.

* * *

Два дни по-късно, тъкмо когато се канех да си лягам, телефонът звънна. Обаждаше се Мик.

— Рано си станал — казах.

— Така ли?

— Трябва да е шест сутринта там. Тук е един.

— Толкова е — съгласи се той. — Часовникът ми е спрял, да знаеш, и се обаждам с надеждата ти да ми кажеш колко е часът.

— Сигурно е подходящ час да позвъниш на някого, защото връзката ни е идеална.

— Чиста е, нали?

— Все едно си в съседната стая.

— Кажи-речи е така, мамка му — рече той, — защото съм в „Гроган“. Розенщайн е оправил нещата. Полетът ми закъсня, иначе да съм се прибрал още преди часове.

— Радвам се, че се върна.

— Аз повече от теб. Ирландия е велика стара страна, но не те влече да живееш там. А ти как я караш? Бърк каза, че не си се вясвал много в кръчмата.

— Така е, не съм.

— Тогава защо не наминеш?

— Защо не?

— Добър човек — каза той. — Ще сложа кафе за теб и ще отворя бутилка „Джеймисън.“ Имам куп истории да ти разprávям.

— И аз имам няколко.

— А, ще будувате значи? И сутринта отиваме на литургия?

— Може и така да направим — рекох. — Нищо чудно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.